

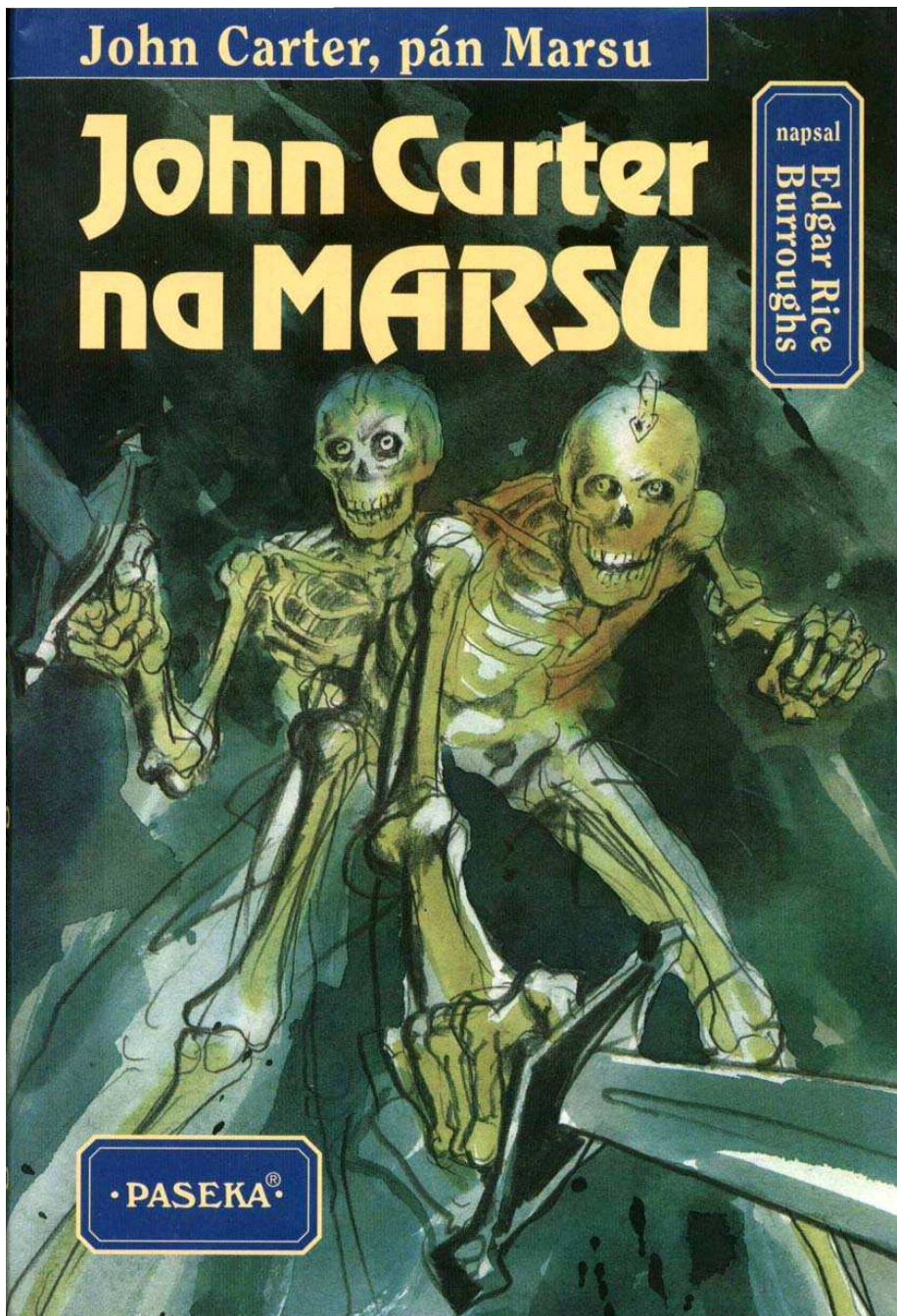
John Carter, pán Marsu

John Carter na MARSU

napsal

Edgar Rice
Burroughs

· PASEKA®

BARSOOM™
JOHN CARTER, WARLORD OF MARS™

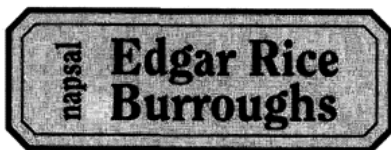
ISBN 80-7185-583-9

9 788071 855835

John Carter na MARSU

BARSOOM™
JOHN CARTER, WARLORD OF MARS™

PASEKA
PRAHA
LITOMYŠL
2003

JOHN CARTER OF MARS was first published in two parts in AMAZING STORIES MAGAZÍNE as follows:

Part 1: *John Carter and the Giant of Mars*, January, 1941

Copyright © 1940 Ziff-Davis Publishing Company

Part 2: *Skeleton Men of Jupiter*, February, 1943

Copyright © 1942 Ziff-Davis Publishing Company

Translation by Jan Kantůrek

Copyright © 2003 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Illustrations by Zdeněk Netopil

Copyright © 2003 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Layout by Pavel Štefan

Copyright © 2003 Edgar Rice Burroughs, Inc.

All rights reserved

BARSOOM™ and JOHN CARTER, WARLORD OF MARS™ are trademarks owned by EDGAR RICE BURROUGHS, INC. and used by permission

ISBN 80-7185-583-9

John Carter a obr z Marsu

Únos

Mart'anské měsíce shlížely dolů na obrovského barsoomského thoata, který téměř neslyšně pádil po měkké, mechem porostlé zemi. Osm mocných nohou unášelo obludu kupředu dlouhými, rychlými kroky. Směr cesty zvířeti telepaticky určovala dvojice lidí, sedící ve velkém speciálním sedle připevněném na mohutném hřbetě nestvůry.

Princezna Dejah Thoris měla ve zvyku vyjet každý týden na obhlídku některé části dědečkovy nesmírné zemědělsko-průmyslové říše.

Její dnešní cesta vedla do jedné ze zemědělských oblastí a vinula se opuštěným Helijským pralesem, kde rostly obrovské stromy, dodávající většinu dřeva potřebného civilizovaným národům Marsu.

Na východním nebi začal právě růžovět úsvit, ale džungle byla stále ještě temná, chladná a vlhká noční mlhou. Pochmurnost pralesa byla taková, že Dejah Thoris zaplavila náhlá vděčnost za to, že před ní v sedle sedí její společník. Položila mu ruce na široká bronzová ramena, a když cítila, jak se jí pod prsty pohybují ony mocné svaly, vrátila se jí část klidu a sebedůvěry. Jedna mužova ruka spočívala na drahokamy vykládané rukojeti těžkého, dlouhého meče a v sedle seděl vzpřímeně a sebevědomě, jak se sluší na největšího válečníka Marsu.

John Carter se otočil, aby se mohl podívat do překrásné a tolik milované tváře své princezny.

„Máš strach, Dejah Thoris?“

„Nikdy nemám strach, když jsem se svým náčelníkem,“ usmála se Dejah Thoris.

„Ani z těch děsivých pralesních oblud, arboků?“ pokračoval.

„Dědeček je dal všechny odstranit,“ zavrtěla hlavou. „Když jsme tudy projížděli posledně, zabil můj strážce jediného stromového plaza, kterého jsem v životě viděla.“

Najednou Dejah Thoris slabě vykřikla a v marné snaze se zachytit zatápala po rameni svého manžela. Obrovský thoat se střemhlav zřítíl kupředu a těžce dopadl na vlhkou zem porostlou mechem. Jezdci mu přeletěli přes hlavu. Oba okamžitě vyskočili na nohy, ale jejich thoat

se nehýbal.

Carter tasil z pochvy dlouhý meč a gestem přikázal Dejah Thoris, aby se ukryla za něj.

Ticho pralesa bylo náhle přerušeno děsivým řevem, který jim zazněl téměř přímo nad hlavami. „Arbok!“ vykřikla Dejah Thoris.

Stromový ještěr se vrhl přímo na nenáviděné lidské tvory. Carter pozvedl meč a uskočil stranou, aby odlákal arbokovu pozornost od Dejah Thoris, která se krčila za padlým thoatem.

Pozemšťanova první rána jen neškodně roztála vrchní vrstvu silné ještěří kůže. Obrovský parát ho vzápětí vychýlil z rovnováhy a John Carter zjistil, že leží na zemi, k níž ho mačkají veliké drápy. „Dejah Thoris, rychle vezmi atomovou pušku, kterou má thoat u sedla!“ zavolal chraptivě na dívku. Odpověď nepřišla.

John Carter sebral i tu nejposlednější částičku svých nesmírných sil a vrazil čepel arbokovi do krku. Tvor se zatřásl. Z rány vytryskl proud krve. Muž se s námahou vyprostil zpod mrtvého těla a vyskočil na nohy. „Dejah Thoris! Dejah Thoris!“

Rychle prohledal zem na místě, kde dívka naposledy stála, a prozkoumal stromy kolem thoata i arboka. Po Dejah Thoris nenašel jediné stopy. Princezna zmizela, jako kouzlem.

Paprsek sluneční záře, jenž pronikl hustým listovím, se zaleskl na jakémsi předmětu u Carterových nohou. Muž se sehnul a zvedl velkou nábojnici z nehlučné atomové pušky, nábojnici, kterou mechanismus zbraně vyhodil teprve nedávno.

Přiskočil k mrtvému thoatovi a prohlédl řemení u sedla. Atomová puška, na niž upozorňoval Dejah Thoris, byla stále ještě ve svém pouzdře!

Pozemšťan přistoupil k hlavě padlého thoata. Lebka byla proražena dvěma malými dírkami, z nichž pomalu prýštila krev. Výstřel a útočící arbok byly jen součástí pečlivě připraveného plánu, při němž měla být Dejah Thoris unesena a on zabít.

Ale jak je možné, že Dejah Thoris zmizela tak náhle, tiše a dokonale?

John Carter se obrátil a se zachmuřeným výrazem se rozběhl lesem zpět k Heliu.

Poledne zastihlo pozemšťana v soukromé audienční síni Tardos Morse, jeddaka Helia, princeznina dědečka.

Starý jeddak se tvářil ustaraně. Podal Johnu Carterovi kus pergamenu. Na jemně vydělané kůži byla zpráva napsaná neohrabaným, ale výrazným písmem a po jejím přečtení zahořely Carterovy oči vztekem.

Já, Pew Mogel, nejmocnější vládce Barsoomu, jsem se rozhodl převzít železářny a kovodílny Helia. Železo a dílny mi dají možnost postavit si veškeré vzdušné lodi, které potřebuji k ochraně Helia i jiných barsoomských měst před invazí. Pokud nebudou z dolů a továren do tří dnů evakuováni všichni dělníci, začnu vám posílat jeden po druhém prsty královské princezny Helia. Pospěšte, jinak možná dříve než prsty dostanete její jazyk, který se až příliš často zmiňuje o Johnu Carterovi. Pamatujte, poslechněte Pew Mogela, neboť on jest všemocný!

Tardos Mors zatáhl nehty do dlaní.

„Co je to za arogantního nadutce, že o sobě mluví jako o nejmocnějším vládcí Barsoomu?“

Carter si zamyšleně prohlížel vzkaz.

„Musí tady mít své špehy,“ řekl nakonec. „Pew Mogel musel vědět, že dnes ráno vyjedeme s Dejah Thoris na inspekční cestu.“

„Určitě v tom je špeh,“ zavrčel Tardos Mors. „Tenhle vzkaz jsem našel připevněn na závěsech v mé soukromé audienční síni. Ale co můžeme dělat? Dejah Thoris je to jediné, co mi v životě ještě zbylo – co mohu milovat...“ Jeho hlas se zlomil.

„Miluje ji celé Helium, Tardos Morsi, a raději zemřeme, než bychom se z pátrání, na něž se vydáme, vrátili s prázdnýma rukama.“

Carter přešel k televizní ploše a stiskl tlačítko.

„Přivolejte Kantos Kana a Tars Tarkase,“ přikázal rychle muži, který se objevil. „Vyříd'te jim, ať přijdou okamžitě.“

Nedlouho poté se v audienční síni objevil obrovský zelený válečník, jemuž po boku kráčel štíhlý rudý muž.

„Je veliké štěstí, Johne Cartere, že jsem dnes v Heliu na své pravidelné týdenní návštěvě.“ Tars Tarkas, divoký Thark, sevřel svůj těžký meč všema čtyřma svalnatýma rukama. Jeho obrovské zelené tělo se majestátně tyčilo vysoko nad hlavami všech ostatních, kdož byli v sále přítomni.

Kantos Kan položil ruku na rameno Johna Cartera.

„Když jsem dostal tvůj vzkaz, byl jsem právě na cestě do paláce. Bohužel zpráva o princeznině únosu se už začala šířit Heliem. Přišel jsem okamžitě,“ pokračoval Johnův urozený přítel, „abych ti nabídl svůj meč, své srdce i svůj život.“

„Nikdy jsem neslyšel o tom Pew Mogelovi,“ řekl Tars Tarkas. „Je to snad zelený Mart'an?“

Tardos Mors zavrčel: „Je to pravděpodobně nějaký malý vyvrženec nebo zločinec, který má příliš silné ego.“

John Carter zvedl oči od zprávy na pergamenu.

„Ne, Tardos Morsi, myslím, že je to mnohem úžasnější osoba, než si dokážeš představit. Jistě je také velice chytrý. Podle toho, jak rychle Dejah Thoris zmizela, tam na ni v záloze musela čekat vzdušná loď s tichým motorem – nebo obrovský pták. Jen velmi mocný muž, který je připraven dostat svým hrozbám, si může troufnout unést princeznu Helia a doufat nejen, že nebude potrestán, ale že získá ještě rudné doly a kovodílny.

Zřejmě má pod svým velením velmi silné oddíly. Oprávněně se ovšem obávám, že vlastně vůbec nemá v úmyslu nám princeznu vrátit, protože kdyby tomu tak bylo, jistě by do svého vzkazu připsal nějaké podrobnosti.“

Pozemšťanovy oči se najednou zúžily. Koutkem oka zachytil jakýsi pohyb ve vedlejší místnosti. Jediným obrovským skokem dostihl John Carter dveřního oblouku. Nežretelná prchající postava se napůl ztrácela ve spojovací chodbě, ale Vládce Marsu se jí držel v patách.

Když cizinec zjistil, že neunikne, poklesl na jedno koleno a zamířil na přibližujícího se muže paprskovou pistolí. Teprve v poslední chvíli zahlédl Carter, jak prst jeho nepřítele zbělel, když začal mačkat spoušť.

„Johne!“ vykřikl Kantos Kan. „K zemi!“

John Carter se rychlostí blesku vrhl na podlahu. Nad hlavou mu zasvištěla dlouhá čepel, která vzápětí skoro po jílec vnikla do srdce neznámého.

„Byl to jeden z Pew Mogelových špehů,“ sděloval svému zachránci Carter, když se opět zvedl. „Děkuji ti, Kantos Kane.“

Kantos Kan prohledal mrtvé tělo, ale nenašel jedinou stopu, podle níž by mohli muže identifikovat. Když se vrátili do přijímacího sálu, pustili se všichni se soustředěným odhodláním do práce.

Sklonili se nad velikou mapou Barsoomu a John Carter se dal do řeči.

„Města na mnoho a mnoho mil v okruhu Helia jsou teď našimi přáteli. Kdyby některé z nich vědělo o Pew Mogelovi, bylo by nás na něj upozornilo. Je tedy pravděpodobné, že se usadil v některém z oněch mrtvých pouštních měst na dně vyschlých moří na východ či na západ od Helia. To znamená, že budeme muset prohledat celé tisíce mil, ale my to dokážeme.“

John Carter se posadil za stůl a vysvětloval svůj plán.

„Tars Tarkas se vydá na východ a spojí se s náčelníky všech svých kmenů. Já vyšlu na západ dostatečné množství průzkumných létajících lodí. Kantos Kan zůstane v Heliu jako ústřední kontakt. Bude ve dne v noci připraven s celými helijským vzdušným loďstvem. Ten, kdo objeví Dejah Thoris, okamžitě sdělí přesné údaje o své pozici a celé situaci Kantos Kanovi. Je jasné, že navzájem se můžeme spojit opět jen přes Kantos Kana. Vlnová délka bude stálá a tajná, 2000 kilocyklů.“

Tardos Mors se obrátil k pozemšťanovi.

„Veškeré zdroje a celá síla mého království jsou ti k dispozici, Johne Cartere.“

„Odlétáme tedy ihned, vaše veličenstvo. Jestliže je Dejah Thoris na Barsoomu a živá, najdeme ji,“ odpověděl John Carter.

PÁTRÁNÍ

Během tří hodin už John Carter stál na střeše královského aerodromu a vydával poslední instrukce flotile čtyřiaadvaceti rychlých jednomístných průzkumných letadel.

„Propátrejte pečlivě celé území, které vám bylo přiděleno. Jestliže cokoliv objevíte, nepokoušejte se sami nic podnikat. Okamžitě o tom uvědomte Kantos Kana.“ John Carter si jednu po druhé prohlédl vážné tváře mužů v řadě a věděl, že jeho příkazy budou dodrženy.

„Tak pojďme,“ ukázal jednoduše palcem přes rameno ke strojům.

Muži se rozptýlili a vzápětí už jejich létající čluny v širokém púloblouku opouštěly Helium.

Carter zůstal stát na střeše dost dlouho, aby se ještě spojil s Kantos Kanem. Upravil si sluchátka a pak vyslal signál na vlnové délce 2000 kilocyklů. Jeho uši se okamžitě naplnily tečkami a čárkami Kantos Kanovy odpovědi.

„Slyším tvůj signál dokonale. Tars Tarkas právě opouští město. Vzdušná flotila mobilizuje. Kompletní letecké síly budou zakrátko připraveny přispět vám na pomoc. Kantos Kan končí.“

Noc již zastihla Cartera a jeho loď více než pět set mil od Helia. Byl velmi unaven. Prohledal sice několik mrtvých měst a kanálů, ale jeho snaha nepřinesla ovoce. Probudilo ho bzučení vysílačky.

„Volá Kantos Kan. Tars Tarkas zorganizoval kompletní pozemní pátrání od východu na jih, vzdušné hlídky na západě v jižním směru také neobjevily nic zvláštního. Okamžité oznámím jakékoliv novinky, které mi ohlásí. Očekávám příkazy. Jsem připraven. Kantos Kan končí.“

„Žádné příkazy. Nic nového. Carter končí.“

Unaveně nechal loď klouzat pod řízením automatického pilota. Nemělo cenu pátrat dál, dokud nevyjde alespoň jeden měsíc. Po-

zemšťan upadl do hlubokého spánku.

Když se vysílačka ozvala znovu a probrala Cartera z dřímoty, byla půlnoc. Kantos Kan opět volal a tentokrát velmi vzrušeně.

„Tars Tarkas našel Dejah Thoris. Vězní ji v pouštním městě Korvasu na břehu mrtvého moře.“ Kantos Kan udal přesnou zeměpisnou délku a šířku místa.

„Další instrukce od Tars Tarkase žádají, aby veškerý váš pohyb byl dokonale utajen. Bude čekat na hlavním mostě vedoucím k městu. Kantos Kan končí. Slyším, Johne Cartere.“

John Carter rozhovor s Kantos Kanem ukončil, když ho předtím znovu požádal, aby byl s loďstvem Helia připraven k okamžitému zásahu. Pak nastavil gyrokompas, zařízení, které ho automaticky dovede přímo k místu určení.

O několik hodin později přeletěl pozemšťan nízký řetěz pahorků a spatřil před sebou prastaré město ležící na břehu dávno vyschlého moře. Snesl se velkým obloukem k zemi a pomalu přistál na mostě, kde se měl setkat s Tars Tarkasem. Mrtvé řečiště hluboko dole plnily dlouhé temné stíny.

Carter vylezl z letounu, opatrně se držel ve stínech a pomalu si hledal cestu k ruinám města. Byl tak tichý, že opuštěný netopýr, který se spustil z pobořené věže, ve srovnání s ním vydával zvuk jako padající vzdušná loď.

Kde je Tars Tarkas? Zelený válečník se měl objevit už na mostě!

U vchodu do města se Carter ukryl do temného stínu jedné zdi a čekal. Ticho a klid noci nerušil jediný zvuk. Město mu připadalo jako hrobka. Deimos a Phobos, oba rychle se pohybující měsíce Marsu, spěchaly nebem.

Carter zatajil dech a naslouchal. K jeho bystrým uším dolehl slabounký zvuk kroků – podivných šoupavých kroků, které se přibližovaly.

Něco se blížilo podél stěny. Pozemšťan se napjal, připraven vrhnout se zpět k lodi. Teď kolem sebe zaslechl i další kroky. Uvnitř zbořeníště něco tiše přelézalo polorozpadlé trosky.

Z vrcholu zdi, u jejíhož úpatí se skrýval, pak na Johna Cartera dopadlo obrovské těžké tělo. Horký páchnoucí dech mu pálil zátylek.

Mocné chlupaté paže ho stiskly v drtivém objetí.

Věc ho srazila na hrubé dláždění. Mohutné, silné prsty mu sevřely krk. Carter pootočil hlavu a spatřil nad sebou tvář obrovské bílé opice.

Tři další bílé opice se v půlkruhu přibližovaly a jedna z nich nesla kus provazu s očividným záměrem spoutat mu nohy, zatímco bude drtivým úderem některé z mohutných tlap uvržen do bezvědomí.

Carterovi se podařilo skrčit nohy a vzepřít je o břicho opice, s níž bojoval. Jedno mocné vytrčení poslalo tvora vysoko do vzduchu. Na zem pak dopadl s hlasitým výkřikem a zaduněním. Zůstal bez hnutí ležet.

Jako banth* zahnaný do kouta se Carter vymrštil na nohy a s taseným mečem, zády přitíštěn ke stěně, očekával útok trojice bílých opic.

Byla to mohutná zvířata, osm stop vysoká, s těly porostlými dlouhou bílou srstí. Každé z nich mělo čtyři svalnaté paže, na jejichž konci byly obří dlaně s prsty zakončenými jako břitva ostrými drápy. Opice teď v odporných úšklebcích odhalovaly dlouhé tesáky, zuřivě vrčely a kolébavým krokem se přibližovaly k pozemšťanovi.

Carter se přikrčil nízko k zemi. Když se zvířata vrhla kupředu, jeho pozemské svaly ho vymrštily do vzduchu vysoko nad jejich hlavy. Mužova těžká čepel, hnaná veškerou silou jeho svalů, dopadla na hlavu jednoho z opů a roztála mu lebku jako zralý meloun.

Carter dopadl na zem, otočil se, a když se na něj zbývající dvě opice vrhly, byl na ně připraven. Ozval se strašlivý výkřik, při němž tuhla krev v žilách, neboť tentokrát si hrot pozemšťanova meče našel svůj cíl přímo v srdci dalšího protivníka.

Příšera se zřítíla na zem a Carter rychle vytrhl meč z rány.

Poslední zvíře se teď otočilo a v děsu prchalo pryč. Jeho oči na Cartera z temnoty ještě několikrát zuřivě zableskly. Obluda se pustila dlouhou temnou chodbou vedoucí do nitra nedaleké budovy. Pozemšťan by byl přísahal, že z hrdla prchající opice zaslechl své jméno, promíchané s obvyklými hrdelními zvuky.

* Banth je obrovitý osminohy mart'anský lev. (pozn. vyd.)

Vládce Marsu stačil pouze pevněji sevřít meč, když nad hlavou uslyšel jakési podivné zasvištění. Něco se zamíhalo a on cítil, že na něj cosi útočí.

Cítil, jak ho něco sevřelo kolem pasu, pak byl pozvednut padesát stop do vzduchu. Carter bojoval s věcí, která mu tiskla tělo, a snažil se alespoň trochu nadechnout. Ona věc, jež mu bránila v pohybu, byla tvrdá a rohovitá jako kůže arboka. Z vnější strany byla porostlá chlupy velkými jako stromové kořeny, které prorůstaly rohovitými šupinami.

Byla to obrovská ruka!

OBR JOOG

John Carter zjistil, že se dívá přímo do obludné tváře. Od temene porostlého bujnými vlasy až k hrotu neholena brady měřila hlava plných patnáct stop.

Jak se zdálo, na Marsu ožila nová příšera. Měl-li John Carter soudit podle okolních budov, musela být tato nestvůra vysoká přinejmenším sto třicet stop!

Obr pozvedl Cartera vysoko nad hlavu a zatřásl s ním. Pak zvrátil hlavu dozadu. Z odulých rtů se mu vydral děsivý, prázdný smích a v odporné grimase se zableskly zuby podobné malým horským útesům.

Byl oblečen do špatně padnoucí pytlovité tuniky, která mu padala ve volných záhybech až pod boky, ale která ponechávala jeho pažím a nohám dostatečnou možnost pohybu.

Volnou rukou se netvor několikrát udeřil do hrudníku.

„Já Joog. Já Joog,“ opakoval, zatímco se neustále smál a třásl svou bezmocnou obětí. „Umím zabít! Umím zabít!“

Pak se obr Joog rozhodl vydat na cestu. Opatrně našlapoval do prázdných ulic polorozpadlého města a občas obešel některou z budov, která byla přece jen příliš vysoká, než aby ji dokázal překročit.

Nakonec se zastavil před částečně pobořeným palácem. Nelítostný zub času stačil jeho krásu poškodit jen málo. Obrovské chomáče mechu a popínavých rostlin obrůstaly kamenné kvádry a ukrývaly poničené přízemí. Obr Joog náhle natáhl ruku a prostrčil Johna Cartera oknem, které bylo téměř na vrcholku palácové věže.

Když John Carter ucítil, že se obrovské prsty otvírají, naprosto se uvolnil. Dopadl na kamennou podlahu v dokonalém kotoulu, zatímco rukama si chránil hlavu. Zůstal ležet v hluboké temnotě místa, kam byl uvržen, pomalu nabíral dech a napjatě naslouchal do tmy.

Po nějakou chvíli neslyšel vůbec nic. Pak si uvědomil, že oknem dovnitř doléhá těžký Joogův dech. Carterovy pozemské svaly, zvýhodněné nižší přitažlivostí Marsu, vyslaly pozemšťana jediným skokem, dlouhým dvacet stop, na parapet úzkého okna. Tady se zachytil a opět se zadíval do obrovsky odporné chlupaté tváře.

„Já Joog. Já Joog,“ mumlal obr. „Umím zabít! Umím zabít!“ Netvorův dech zaplavil Cartera jako závan ze sírové výhně. Z tohoto okna není úniku!

Seskočil na zem své cely. Tentokrát pomalu obešel místnost kolem dokola a zrakem pečlivě prohlížel ersitové tabule, kterými byla stěna obložena. Dlážděná podlaha byla pokryta vysokou vrstvou trossek a odpadků. Jednou zaslechl Carter děsivý sykot mart'anského pavouka, který si čistil svou pavučinu.

Nedokázal určit, jak dlouho obcházel stěny. Připadalo mu to jako celé hodiny. Mrtvolné ticho pak bylo náhle přerušeno ženským výkřikem, který se ozval odněkud z nitra budovy.

John Carter cítil, jak mu na zádech vyráží studený pot. Byl to hlas jeho Dejah Thoris?

Znovu se John Carter vrhl k světlému obdélníku, o němž věděl, že je oknem. Opatrně se podíval dolů. Joog ležel na zádech na dláždění, dýchal jakoby v hlubokém spánku a jeho hrudník se při každém nadechnutí pozvedl o pět stop.

Carter si tiše začal hledat cestu po římse, která vedla z okna a mizela ve stínu vedlejší věže. Kdyby se tak dokázal dostat do toho stínu dřív, než se Joog vzbudí!

Už téměř dosáhl svého cíle, když Joog drsně zavrčel.

Otevřel jedno obrovské oko. Vzápětí natáhl ruku, chytil Cartera za nohu a znovu ho vhodil oknem do jeho původního vedení.

Pozemšťan se unaveně odplížil ke stěně své temné cely, usedl a opřel se o ni. Ten výkřik se mu neustále opakoval v paměti. Mučil se představou, že Dejah Thoris může hrozit nebezpečí.

A kde je Tars Tarkas? Pew Mogel ho musel jistě také zajmout. Náhle Carter vyskočil na nohy.

Jedna z ersitových desek za jeho zády se pohnula! Čekal. Mezera zůstávala prázdná. Opatrně se přiblížil ke stěně a nohou strčil do ta-

bule. Ta se lehce zasunula dovnitř. Pak se Carter do kamene opřel s veškerou svou silou. Palec po palci tabule ustupovala do zdi, až vznikl otvor tak veliký, že se jím dokázal protáhnout.

Stále ještě se pohyboval v naprosté temnotě, ale jeho tápající prsty mu sdělily, že se ocitl v chodbě mezi dvěma stěnami. Možná to byla cesta z jeho vězení!

Pečlivě zasunul kámen zpět do původní polohy, aby zevnitř místnosti nebylo poznat, kudy vlastně unikl. Chodba, ve které se nyní ocitl, byla tak nízká, že se jí musel plazit po čtyřech. Páchla starobou a bylo očividné, že už ji dlouho a dlouho nikdo neužíval.

Cesta se začala pomalu sklánět dolů a byla příkřejší a příkřejší. Z hlavního tunelu se tu a tam oddělovaly vedlejší chodby a všude bylo temno a ticho. Ve vzduchu však začínal houstnout jakýsi jemný, velmi pronikavý zápach.

Náhle se před ním počalo zvolna rozsvětlovat. Pozemšťan si uvědomil, že musel sestoupit až do podzemních prostor paláce. Matné světlo pocházelo od fosforeskujícího rádiového záření, které se na celém Marsu používá k osvětlení.

Zdroj tohoto slabého světla odhalil vzápětí. Pronikalo štěrbinou ve stěně před ním. John Carter odstrčil stranou další volný balvan a po břiše se prosmýkl do místnosti za ním. Pak se prudce nadechl.

Přímo proti němu stál válečník s taseným mečem, jehož hrot se téměř dotýkal pozemšťanova hrudníku!

John Carter s rychlostí blesku uskočil, tasil svou vlastní zbraň a zkrřížil ji se zbraní protivníka.

Paže rudého Marťana odpadla od těla, narazila na zem a změnila se v prach. Prastarý meč zazvonil o dláždění.

Teprve teď si Carter všiml, že válečník se opíral o zeď, kde stál pravděpodobně už celé věky, s mečem napřaženým před sebe tak, jak kdysi dávno ztuhl v posmrtné křeči. Ztráta ruky narušila rovnováhu trupu, který se převrátil na podlahu a tam se změnil v hromádku prachu podobného popelu.

Ve vedlejší místnosti seděla skupina žen, překrásných dívek spoutaných zlatým řetězem, který spojoval zlaté náhrdelníky na jejich hrdlech. Seděly u stolu, kde jedly, a ještě teď měly před sebou talíře s

bohatými pochoutkami. Byly to vězeňkyně, otrokyně vládců dávno mrtvého města. Suchý nehybný vzduch, který byl smíšen s jakousi plynnou látkou vylučovanou ze stěn, zachoval jejich krásu po celé věky.

Pozemšťan pomalu ušel krátkou vzdálenost ostře čpící chodbou, když si uvědomil, že mu za zády zní tichý škrábavý zvuk. Okamžitě uskočil do úzké vedlejší chodby. Blížily se k němu světlé oči. Ty ho sledovaly i do postranního tunelu. Když se John Carter zadíval kupředu, zjistil, že stejné oči září také ve tmě před ním.

S taseným mečem se rozběhl vpřed, ale zatímco oči před ním rychle ustupovaly, oči za ním se ještě rychleji blížily.

Chodba teď byla opravdu velmi tmavá, avšak daleko vpředu viděl pozemšťan slabé světlo, které pocházelo z další místnosti.

Doběhl k jeho zdroji. Bojovat s něčím nebo někým v místě, kde je vidět, bude jistě mnohem snazší než bít okolo sebe naslepo v temné chodbě.

Carter vběhl do místnosti a v matně nazelenalém světle stanul tváří v tvář stvoření, jehož oči viděl před sebou v tunelu. Byl to druh obrovské třínohé mart'anské krysy!

Odporné zvíře cenilo v zuřivém šklebu nažloutlé tesáky a pomalu před mužem ustupovalo na konec malé kobky.

Z otvoru za Carterem se však vynořila druhá krysa a obě stvoření začala zvolna postupovat k němu.

Carter pevněji sevřel rukojeť svého meče a na rtech se mu objevil pochmurný úsměv.

„Takže teď jsem já ta příslovečná krysa zahnaná do kouta,“ zamumlal sám pro sebe a jeho čepel se zasvištěním udeřila na bližšího z obou tvorů.

Krysa se ráně vyhnula a znovu o něco postoupila vpřed.

Pozemšťanův meč však byl připraven. Útočící krysa se sama nabodla na hrot mužovy zbraně.

Setrvačná síla těžkého těla odstrčila Cartera o několik kroků vzad, ale i přesto se mu podařilo meč udržet, takže jeho hrot pronikl zvířecí hrudí přímo do divokého srdce.

Když Carter vytrhl čepel z těla svého protivníka a obrátil

se, aby svedl boj s druhou krysou, unikl mu ze rtů napůl užaslý a napůl rozzuřený výkřik.

Místnost za ním byla z poloviny plná krys!

Obludy sem pronikly další štěrbinou ve stěně, vytvořily kolem něj kruh a chystaly se k útoku.

Celou půlhodinu bojoval Carter zuřivě o život v opuštěných podzemních kobkách paláce prastarého polorozpadlého města Korvasu.

Kolem něj se vršila těla mrtvých krys, ale přibíhala stále nová a nová zvířata a nakonec ho zdolala skutečně jen díky svému obrovskému počtu.

Do hlavy ho strašlivou silou udeřil hadu podobny krysí ocas a John Carter padl k zemi.

Byl napůl omráčen, nicméně dál umíněně svíral v dlani meč a cítil, jak je vlečen do temna dalšího bočního tunelu.

KRYSÍ MĚSTO

K plnému vědomí se John Carter probral ve chvíli, kdy ho krysy vlekly obrovskou kaluží blátivé vody. Slyšel, jak hltavě pijí, a viděl ve tmě blýskat jejich oči. Pak se mu k nosu donesl zápach čerstvě vykopané země a on si uvědomil, že je v doupěti, hluboko pod základy i podzemními kobkami paláce.

Několik krys z každé strany mu svíralo paže předními tlapami a táhlo ho kupředu. Bylo to velmi nepohodlné a byl by velice rád věděl, jak dlouhá ještě bude jejich cesta.

Nemusel však čekat dlouho. Podivná společnost, která ho lapila, nakonec vběhla do rozlehlé podzemní dutiny. Popraskaným stropem sem na několika místech pronikalo světlo z povrchu a jeho paprsky se odrážely na tisících a tisících stalaktitech z rudého pískovce. Masivní stalagmity, obrovské výtvory pomalého usazování všech možných i nemožných tvarů, se zvedaly z podlahy jeskyně.

Mezi nimi bylo vidět velké množství kupolovitě tvarovaných chatrčí z jílu.

Jak příšery vlekly Cartera kolem, stačil si všimnout několika krys, které jednu z takových chýší stavěly. Kostra byla vytvořena z bílých hůlek rozličných tvarů, poslepovaných blátem z koryta podzemního potoka. Bílé hůlky byly co do délky a velikosti velmi rozdílné. Jedna z krys přestala pracovat a začala hůlku ohryzávat. Zdálo se, že je to kost.

Když Cartera přitáhly blíže, rozpoznal, že bílá tyč je lidská stehenní kost!

Hliněné chatrče byly vyztuženy kostmi a lebkami, přičemž na některých z nich stále ještě visely příšerné zbytky vlasů a kůže. Carter si nemohl nevšimnout, že vrcholky všech lebek byly odstraněny, jakoby hladce odříznuty nožem.

Krysy dovlekly pozemšťana na volné místo ve středu jeskyně. Tady seděla na obrovské hromadě lidských lebek krysa dvakrát větší než kterákoliv z ostatních.

Jakmile nestvůry dopravily Johna Cartera na vrcholek pyramidy, upřela na něj své zlomyslné růžové oči.

Zvířata pustila svého vězně, sestoupila na úpatí pahorku a ponechala Cartera s velkou krysou o samotě.

Dlouhé vousy obludy se neustále pohybovaly, jak to odporné stvoření člověka očichávalo. Krysa kdysi dávno ztratila v boji jedno ucho a druhé bylo pravou pavučinou zahojených i napůl nezahojených jizev.

Její malá růžová očka si Cartera velmi dlouho prohlížela. Jednou spárovitou tlapou si příšera hladila holý ocas.

Jak se zdálo, byl tohle kryší král.

„Pán podzemí,“ pomyslel si Carter a pokoušel se zadržet dech. Zápach jeskyně byl příšerný.

Aniž z něj obrovská krysa spustila pohled, natáhla se, sebrala lebku, která ležela vedle ní, a položila ji před Cartera. To pak učinila ještě jednou, ale tentokrát vzala lebku z druhé strany a umístila ji vedle první. Svůj pohyb několikrát zopakovala, takže nakonec před pozemšťanem vytvořila malý kruh z lebek s uřezanými temeny.

Kryší král pak velmi rozvážně vstoupil do kroužku lebek, jednu z nich vzal a hodil ji Carterovi.

Pozemšťan ji chytil a hodil ji králi zpět.

Jak se zdálo, to se jeho královské vznešenosti dotklo. Vůbec se nepokusil lebku zachytit, ta proletěla kolem něj, několikrát se odrazila od vrcholu pahorku a zmizela ve tmě.

Král zatím v malém kruhu lebek poskakoval sem a tam a současně zuřivě kvičel.

To se Carterovi zdálo velmi záhadné. Jak tam tak stál, uvědomil si, se že kolem úpatí pyramidy vytvořily dva soustředné kruhy krys. V každém z nich mohlo být zhruba tisíc zvířat. Ta pak začala příšerný tanec a pohybovala se ve svých kruzích proti směru hodinových ručiček kolem navršeného pahorku. Každá z nestvůr přitom svírala v tlamě ocas krysy před sebou, takže tvořily nepřerušovaný řetězec.

Bylo naprosto zřejmé, že se pozemšťan stal středem jakéhosi děsivého rituálu. Neměl sice ponětí o přesném významu celého obřadu, ale ani v nejmenším nepochyboval o tom, jaký bude jeho závěr. Všechny ty nesčetné zohavené zažloutlé lebky mu dávaly jasně tušit, jaký bude jeho konečný osud.

Kde asi vzaly krysy všechna ta těla, jejichž kosti se povalovaly v podzemí, a proč u všech lebek chyběly temenní části? Město Korvas, jak vědělo každé mart'anské dítě, bylo opuštěno již celá tisíciletí. Ale přesto bylo vidět, že mnoho kostí i lebek bylo teprve nedávno obráno dočista. Nahoře ve městě Carter nezahlédl jedinou stopu po lidech, jen velké bílé opice, tajemného obra a samotné krysy.

Na druhé straně si jasně vybavoval ženský výkřik, který předtím zaslechl. Ta vzpomínka ještě zesílila jeho všudypřítomnou obavu o bezpečnost Dejah Thoris.

Tohle zdržení bylo přímo mučivé. Jak se kolem něj krysí kruhy stahovaly, hledaly pozemšťanovy oči zoufale nějaký způsob, který by mu umožnil uniknout.

Krysy pomalu kroužily a pozorovaly svého krále, jenž stál na zadních nohou, podupával a bušil do rytmu ocasem. Pahorek vytvořený z lebek se ozýval prázdnou ozvěnou.

Král tančil rychleji a rychleji a rychleji a rychleji se točily krysí kruhy, které se přitom neustále přibližovaly k pyramidě z lebek.

Nejbližší krysy vrhaly na pozemšťana hladové pohledy. Carter se znovu pochmurně usmál a sevřel pevně rukojeť svého meče. Bylo zvláštní, pomyslel si, že mu povolily zbraň si ponechat.

Než tahle věc skončí, zemře více než jedno zvíře – a první, kdo zemře, bude krysí král. Carter teď už ani v nejmenším nepochyboval, že má být obětován, aby uspokojil jejich gastronomické orgie.

Král najednou přerušil své divoké křepčení a zůstal stát přímo před Carterem. Všichni ostatní tanečníci se okamžitě zastavili, pozorovali dvojici a čekali.

Kdesi hluboko v krku krysího krále se začal tvořit podivný zvuk, který sílil, měnil se, až se vydral ven v podobě ohlušujícího zapištění. Král krys vystoupil z kruhu lebek a pomalu přikročil ke Carterovi.

Pozemšťan se opět rozhlédl a snažil se najít jakýkoliv způsob, jak

se dostat z pahorku. Tentokrát se jeho oči obrátily vzhůru.

Strop jeskyně byl přinejmenším padesát stop vysoko. Žádného přirozeného obyvatele Marsu by ani nenapadlo uvažovat o útěku oním směrem.

Jenže John Carter se narodil na planetě Zemi a na Mars si s sebou mimo jiné přinesl sílu a pružnost trénovaného atleta.

Tuhle svou schopnost zkombinoval s menší přitažlivostí Barsoomu a založil na ní svůj zoufalý plán. Takticky čekal na svou příležitost. Obřad se blížil téměř ke konci. Král cenil tesáky necelou stopu od Carterova hrdla.

Pozemšťanova ruka se sevřela na rukojeti meče, čepel vyklouzla z pochvy. Následoval bleskový pohyb a odporné zaplesknutí. Králova hlava vyletěla do vzduchu a skutálela se v podivných, pitoreskních skocích dolů z pahorku.

Ostatní zvířata, která vytvářela kruhy, upadla do hrobového mlčení, ale jen na kratičký okamžik. Pak se s divokým pištěním zahemžila kolem hromady lebek s jedinou touhou roztrhat muže na kusy.

John Carter se přikrčil téměř do dřepu, napjal své pozemskou silou nadané svaly a ty ho doslova vystřelily padesát stop vysoko.

Zoufale se zachytil dlouhého stalaktitu. Když se krápník přestal kývat, vyšplhal po něm vzhůru a zjistil, že hrubý mech, který porůstal horní část jeskyně, mu umožňuje poměrně pevné držení.

Zaříval se dolů na stovky krys, které se ve zmatku zmítaly hluboko pod ním. Všiml si totiž ještě jedné věci. Jak se zdálo, do podzemí, v němž si krysy vystavěly vlastní město, vedla jen jedna jediná cesta, sloužící zároveň jako východ, a to byl onen tunel, kterým ho původně přivlekly dovnitř.

Pozemšťan se tedy rozhodl, že se pokusí najít nějakou jinou únikovou cestu, která by vedla stropem.

Pomalou se přesouval z jednoho krápníku na druhý a nakonec skutečně narazil na úzký otvor. Prorazil těžkou mechovou záclonu a ocítl se v poměrně rozlehlé jeskyni.

Z temného prostoru vedlo několik chodeb. Ústí většiny z nich byla hustě opředena ulepenými pavučinami obrovských mart'anských pavouků. Jak se zdálo, tunely byly součástí nesmírného podzemního

bludiště, které bylo kdysi v dávné minulosti vytvořeno starými obyvateli Korvasu.

John Carter třímal tasenou čepel v ruce a byl připraven na setkání s jakýmkoli zvířetem či člověkem, který by se mu postavil do cesty. Beze strachu se vydal nejširší chodbou. Neustále zářící rádiové svítilny, zasazené do stěn v době, kdy byl tunel budován, poskytovaly dost světla, takže muž viděl na cestu zcela jasně. Chodba vedla poměrně příkře vzhůru.

Po nějaké době jeho další postup zastavily těžké dveře, umístěné na konci tunelu. Byly popsány obrazovým písmem, které pozemšťan neznal. Odněkud z druhé strany k němu slabě doléhalo hluboké bzucení, jež mu připadalo jako hukot mnoha spojených motorů.

Opřel se do nezamčených dveří, ale hned za nimi se zastavil. Nevěřícím pohledem se rozhlížel po úžasné laboratoři, ve které se ocitl.

Obrovské motory pumpovaly dlouhými trubicemi kyslík do řad skleněných skříní, jež lemovaly stěny a vyplňovaly prakticky celou antisepticky bílou místnost od jednoho konce k druhému. Ve středu laboratoře stálo několik operačních stolů, nad nimiž byly zavěšeny velké reflektory.

Celou pozemšťanovu pozornost však okamžitě přitáhl obsah skleněných skříní.

V každé z nich stála jedna obrovská bílá opice, tyčila se na zadních nohou, leč očividně bez života.

Temeno hlavy každé z nich se ukrývalo pod silnými obvazy. Jestliže byla tato zvířata mrtvá, proč stroje pumpovaly do jejich vězení kyslík?

Carter prošel místností, aby si skříně prohlédl zblízka. Zhruba na půli cesty k protější stěně objevil nízkou skleněnou kupoli, která pokrývala obrovskou odpadní šachtu v podlaze.

S odpořem se nadechl. Jáma byla naplněna mrtvými těly – jeden přes druhého tady leželi rudí válečníci, jejichž hlavy měly odříznutá temena!

SÍŇ HRŮZY

Ve slabém světle, jež do šachty pronikalo světlíkem, viděl John Carter hluboko dole našedlé stíny, které se pohybovaly mezi těly mrtvých rudých Mart'anů. Byly to krysy, a ve chvíli, kdy je pozoroval, spatřil pozemšťan, jak odvlékají těla jedno po druhém do postranních tunelů. Tunely pravděpodobně ústily do hlavní chodby, která pak vedla dále do krysího města.

Takže tohle bylo to místo, kde odporní hlodavci získávali lebky a kosti, které používali k budování svých páchnoucích podzemních doupat.

Carterovy oči přeletěly laboratoř. Znovu si všiml operačních stolů, skříní plných lesklých lékařských instrumentů a anestetických prostředků. Všechno ukazovalo na to, že se zde odehrává nějaký příšerný pokus, který provádí šílený vědec.

V nedaleké prosklené skříní bylo také velké množství knih. Jeden neobvykle výpravně vázaný svazek měl na hřbetě zlatem vyražený titul:

PEW MOGEL, JEHO ŽIVOT A ÚŽASNÉ ČINY

Pozemšťan se zamračil. Jaký to dávalo smysl? Kde se brala takto dokonale vybavená laboratoř v tomto pradávném zničeném městě, ve městě, které bylo očividně opuštěno a v němž nežil nikdo jiný s výjimkou bílých opic, krys a jednoho obra?

Proč skleněné skříně kolem stěn obsahují nehybná, nemá těla opů s ovázanými hlavami? A co rudí válečníci v odpadní šachtě – proč měli hlavy rozřezány napůl a kdo a proč jim vyjmul mozky?

Kde se vzal podivný obr, obludné stvoření, jemuž podobná existovala jen v barsoomských pověstech?

Na onom svazku v knihovně před Johnem Carterem bylo jméno Pew Mogel. Co měl Pew Mogel společného s touto laboratoří a co to vlastně bylo za člověka?

Nejdůležitější otázkou však bylo, kde je Dejah Thoris, helijská princezna?

John Carter se natáhl pro Mogelovu knihu. Najednou celá místnost ztichla. Generátory, které tiše bzučely, se odmlčely.

„Té knihy se nedotýkej, Johne Cartere,“ zazněla laboratoří zřetelně vyslovená slova.

Carterova ruka sjela k rukojeti meče. Na chvílku bylo ticho, pak ale skrytý hlas pokračoval.

„Vzdej se, Johne Cartere, nebo tvá princezna zemře.“ Bylo jasné, že slova přicházejí z reproduktoru, ukrytého kdesi v místnosti.

„Projdi dveřmi po své pravici, pozemšťane, dveřmi po své pravici.“

Carter okamžitě vycítil past. Přešel ke dveřím a velmi opatrně, ze strany je otevřel nohou.

Na neobvykle vyzdobeném trůnu na vzdálenějším konci kupolovitě klenuté místnosti seděl obludně zmrzačený člověk. Na obrovských ramenou mu seděla malá kulatá lebka.

Všechno na jeho osobě se zdálo deformované. Hrudník měl zkřivený, každou ruku jinak dlouhou, jednu nohu mnohem větší než druhou.

Tvář na maličké hlavě se zlomyslným výrazem zírala na Johna Cartera. Z pootevřených úst mu přes zažloutlé zuby napůl visel jazyk a z koutků vytékaly praménky slin.

Prerostlé tělo bylo oblečeno do nádherného řemení zdobeného platinou a diamanty. Jedna ruka podobná spáru pohladila vlastní holou hlavu.

Na celém tom pokřiveném těle od hlavy k patě nebyl jediný chloupek, ani jediný vlas!

U mužových nohou se krčil obrovský čtyřruký chlupatý tvor, další z bílých opů. Jeho malá rudá očka se upírala na pozemšťana, který stál ve dveřích na opačném konci sálu.

Muž na trůně líně strčil prstem do mikrofonu, kterým přivolal Cartera do místnosti.

„Konečně jsem tě tedy polapil, Johnne Cartere!“ Korálkovité planoucí oči blýskaly nenávistí. „Nedokážeš soutěžit s mocným mozkiem Pew Mogela!“

Pew Mogel se obrátil k televizní obrazovce obklopené ciferníky a světélky různých barev.

Tvář se mu zkřivila úsměvem.

„Jaká čest pro mé pokorné město, Johnne Cartere. S velkým zájmem jsem sledoval tvou cestu podzemím paláce na svém televizním přístroji.“ Pew Mogel poklepal na přístroj.

„Tenhle malý vynález mého dobrého učitele, Ras Thavase,“ pokračoval Pew Mogel, „který jsem od něj převzal, byl pro mě neocenitelným pomocníkem, když jsem sledoval tvé pokusy najít mou nevhodnou osobu. Naneštěstí na sebe to odpoledne v jeddakově paláci jeden z mých agentů upozornil.

Na druhé straně bylo štěstí, že právě ukončil své poslání, a protože jsem napojen na skrytý televizní přístroj, schovaný chytře za zrcadlem v jeddakově soukromém přijímacím sálu, mohl jsem pohodlně vidět a slyšet veškeré dění.“

Pew Mogel se dutě zasmál a jeho malá, nikdy nemrkající očka se upřela na Cartera, který stále ještě bez pohnutí stál na konci místnosti.

Pozemšťan zatím v celé komnatě neodhalil nic, co by naznačovalo, že je tady přichystána past. Stěny i podlaha byly ze stejných šedivých, dokonale vyleštěných ersitových desek. Carter se nalézal na konci dlouhé uličky, která vedla k Pew Mogelovu trůnu.

Pomalou vykročil kupředu, ruku sevřenou na jílci meče, svaly paže napjaté jako ocelová lana.

Když byl zhruba v polovině cesty, zastavil se. „Kde je Dejah Thoris?“ Jeho otázka doslova prořízla vzduch.

Pew Mogelova mikrocefalická* hlava se naklonila k jedné straně.

* Mikrocefalická hlava je taková, která má neobyčejně omezenou mozkovou kapacitu. Je protějškem hlavy megacefalické, jež má naopak mozkovou kapacitu

Carter čekal na odpověď.

Navzdory tomu, že Pew Mogel měl zhruba lidskou podobu, rozhodně nebyl příliš lidský. Bylo na něm něco nedefinovatelně odpuzujícího, snad ony tenké rty, propadlé tváře, blízko sebe posazené oči.

Pak si Carter uvědomil, že ty oči nemrkají. Neměly totiž víčka. Oči tohoto muže se nikdy nezavíraly.

Pew Mogel chladně promluvil. „Za tvou návštěvu jsem ti velmi zavázán. Měl jsem to štěstí, že jsem mohl pobavit jak tvou princeznu, tak tvého nejlepššího přítele, ale jen těžko jsem mohl doufat, že mě poctíš svou návštěvou i ty.“

Carterova tvář zůstávala nehybná. Pomalu opakoval: „Kde je Dejah Thoris?“

Pew Mogel se zlomyslně ušklíbl.

Pozemšťan vykročil k trůnu. Bílá opice u Pew Mogelových nohou zavrčela, a když sebou její pán lehce trhl, zježila, se jí srst v zátylku.

Přes vědcovu tvář znovu přeletěl pokroucený úsměv. Pozvedl proti Johnu Carterovi ruku a pronesl:

„Buď trpělivý, Johne Cartere, a já ti ukážu tvou princeznu. Ale možná že bys docela rád nejdřív viděl muže, který se s tebou měl sejít včera večer na hlavním mostě před městem.“

Pew Mogel zahákl jeden ze svých prstů za páčku, jež vyčnívala ze zlatého opěradla jeho trůnu, a pomalu ji přitáhl k sobě. Mohutný pilíř vlevo od křesla, napůl zapuštěný do zdi, se začal zvolna otáčet.

Objevil se obrovský zelený muž, připoutaný ke sloupu řetězy. Jeho čtyři mocné paže byly bezpečně svázány a pro skutečný Pew Mogelův klid bylo ještě kolem mohutného zeleného těla obtočeno několik dalších ocelových řetězů, zajištěných velkými zámky. Na nohou, na kotnících i na zápěstích měl ocelové pásy, stejně uzamčené a za-

nadměrnou. Všeobecně vzato je mikrocefalismus značkou idiocie, i když v případě Pew Mogela tento stav neznamenal idiocii, ale výjimečnou lstivost a šílenství. Ježto byl Pew Mogel umělým produktem vytvořeným jedním z největších marťanských vědců Ras Thavasem, mohlo to naznačovat, že jeho mikrocefalie byla zaviněna buď nemocí, nebo neschopností mozku přizpůsobit se cizí nevhodné lebeční dutině. Pew Mogelova hlava byla očividně příliš malá na jeho tělo nebo na jeho mozek. (pozn. vyd.)

bezpečné.

„Tars Tarkasi!“ zvolal John Carter.

„Kaor, Johne Cartere.“ Při této odpovědi se na Tars Tarkasově tváři objevil zachmuřený úsměv. „Vidím, že náš přítel nás oba polapil stejným způsobem, ale bylo k tomu zapotřebí obra pětkrát tak velkého než jsem já, který mě držel, zatímco mě zakovali do těchto řetězů.“

„Ta zpráva, kterou jsi mi poslal včera v noci...“ V náhlém záblesku pochopil Carter pravdu. Pew Mogel padělal zprávu od Kantos Kana i Tars Tarkase a chytil je oba včera večer ve městě.

„Ano, oběma jsem vám poslal stejné zprávy,“ řekl Pew Mogel. „Každý jste si měli myslet, že ta zpráva pochází od toho druhého. Správnou vlnovou délku jsem zjistil, když jsem poslouchal ukrytý mikrofón, který jsem tajně umístil do jeddakova trůnního sálu. Mazané, co?“

Levé oko Pew Mogelovi náhle vyskočilo z důlku a zůstalo mu viset na svazku nervů a svalů na tváři. Zdálo se, že si toho nevšiml, ale pokračoval v řeči a zbývajícím okem se obracel nejdřív k Johnu Carterovi a pak k Tars Tarkasovi.

„Oba už jste se setkali s Joogem,“ prohlásil Pew Mogel. „Sto třicet stop vysoký, samý sval, výtvar vědy, produkt mého geniálního mozku. Svými vlastníma rukama jsem ho vytvořil z živého masa, a vdechl tak život největší válečné obludě, jakou kdy Barsoom viděl.“

Vymodeloval jsem ho z orgánů, tkání a kostí deseti tisíců rudých válečníků a bílých opic.“

Pew Mogel si teď uvědomil, co se stalo s jeho levým okem, a rychle si ho zasunul zpět na místo.

Tars Tarkasovi se z hrdla vydral jeden z jeho velmi vzácných smíků.

„Pew Moge,“ řekl, „vždyť ty se nám rozpadáš. Tak, jak tvrdíš, že jsi stvořil svého obra, byl jsi i ty sám někým vytvořen.“

Pokud se nemýlím, Johne Cartere,“ pokračoval Tars Tarkas, „tenhle zmetek, který stojí před námi a nazývá se králem, sám vylezl z nádrže na výrobu živé hmoty!“

Pew Mogelova bledá plet' zbledla ještě více a samozvaný král vy-

skočil na nohy. Pak zasadil Tars Tarkasovi zuřivý úder do tváře.

„Mlč, zelený!“ zaječel.

Tars Tarkas se při této urážce jen usmál, aniž dal najevo jakoukoliv bolest. Obličej Johna Cartera se změnil v nehybnou masku. Byl by stačil ještě jeden úder mířený na jeho bezbranného přítele a John Carter by se vrhl Pew Mogelovi na hrdlo.

Věděl však, že je dobré vyčkat nejvhodnější chvíle, a ta pro něj nastane v okamžiku, kdy se dozví, kde je ukryta Dejah Thoris.

Pew Mogel se sesul zpět na svůj trůn. Bílá opice, která se mezitím vztyčila, se mu znovu rozvalila u nohou.

Nakonec se Pew Mogel opět zasmál.

„Omlouvám se,“ zabručel, „že jsem poněkud ztratil nervy. Občas zapomínám, že můj současný vzhled zcela jasně odhaluje můj původ.

Pochopte, již brzy skončím s tréninkem jedné z mých nejchytřejších bílých opic, která pak ovládne složitý proces, v němž bude možné přenést můj úžasný mozek do příhodného krásného těla. Pak už nikdo nepozná, že nejsem jako každý jiný obyčejný muž z Barsoomu.“

John Carter se při Pew Mogelových slovech ušklíbl.

„To znamená, že jsi jeden z Ras Thavasových umělých lidí?“

PEW MOGEL

„Ano, jsem umělý člověk,“ odpověděl Pew Mogel pomalu. „Můj mozek patřil k nejdokonalejším výtvorům, které kdy Mistr stvořil.

Celé roky jsem byl oddaným žákem Ras Thavase a pracoval v jeho laboratořích v Morbu. Naučil jsem se všechno, co mě mohl Mistr naučit. Poznal jsem tajemství stvoření živé tkáně. Když jsem se od něj dozvěděl vše, co jsem považoval za nutné k naplnění svých plánů, opustil jsem Morbus. Se stovkou umělých mužů jsem prchl přes Velké toonolské močály na hřbetech ochočených malagorů, obrovských ptáků, kteří slouží jak k boji, tak k dopravě.

S sebou jsem si vzal složité vybavení a všechno, co se mi podařilo ukrást z laboratoří. Zbytek jsem si vytvořil tady, v tomhle prastarém opuštěném městě, kde jsme nakonec přistáli.“ John Carter Pew Mogela pečlivě studoval. „Už mě nebavilo být otrokem,“ pokračoval Pew Mogel. „Chtěl jsem vládnout, a u Issus, vládl jsem – a jednoho dne budu vládnout celému Barsoomu!“

Pew Mogelovy oči zaplály nepřítelným leskem. „Netrvalo dlouho a v našem městě se začali shromažďovat rudí válečníci, především uprchlí a vyhnaní zločinci. Protože by je jejich obličej v každém z civilizovaných měst Barsoomu prozradily a oni by propadli právu, přesvědčil jsem je, aby mi dovolili přenést jejich mozky do těl hloupých bílých opic, které v tomto městě žily.

Slíbil jsem jim, že později vrátím jejich mozky zpět do těl jiných, mladších rudých bojovníků, což bude odměna za to, že mi pomohli.“

Carter si připomněl opice s ovázanými hlavami, které zahlédl ve vedlejší laboratoři, a pak rudé Marťany s uříznutými temeny, jejichž těla a lebky spatřil v podzemním městě krys. Začal pomaličku chápat a pak si vzpomněl na Jooga.

„Ale co ten obr?“ zeptal se. „Odkud pochází ten?“

Pew Mogel déle než minutu mlčel, teprve pak se rozhodl odpovědět.

„Jooga jsem postavil, kus po kuse, během několika let z kostí, tkání a orgánů tisíců bílých opic a rudých mužů, z nichž někteří ke mně přišli dobrovolně, jiné jsem zajal násilím.

I jeho mozek je syntézou mozků deseti tisíců rudých válečníků a bílých opic. Do jeho cév jsem napumpoval sérum, které působí tak, že se všechny tkáně samy hojí.

Můj obr je prakticky nezničitelný. Nedokáže ho zastavit žádná kulka, nezastaví ho dokonce ani výstřel z děla!“

Pew Mogel se zasmál a pohládl si bezvousou bradu.

„Ted' už přemýšlím jen o tom, jak silní budou mí opičí vojáci,“ předl tichým hlasem, „když každý z nich bude vyzbrojen mocnými svaly bílé opice a mozkiem logicky uvažujícího rudého bojovníka. Ve svých čtyřech rukou udrží dvakrát tolik zbraní než obyčejný muž a uvnitř jejich lebek bude fungovat dokonalý, lstivý mozek lidského stvoření.

S Joogem a svou armádou bílých opic mohu vyrazit do pole a stát se pánem celého Barsoomu.“ Pew Mogel se odmlčel a dodal: „Ovšem za podmínky, že získám ještě víc železa na ještě více velkých zbraní, než už mám.“

V nesmírném vzrušení Pew Mogel dokonce vstal ze svého zlatého trůnu.

„Rozhodl jsem se dobývat svět mírumilovně, a to zpočátku tím, že získám helijské doly a železářské závody výměnou za bezpečný návrat Dejah Thoris. Ale jeddak a John Carter mě nutí, abych udělal něco jiného...

Avšak já vám dám ještě jednu možnost, abyste se se mnou vypořádali mírumilovně,“ pravil.

Pew Mogelova ruka se přesunula k pravé opěrce jeho zlatého trůnu a zatáhla za podobnou páčku jako předtím. Před očima všech přítomných se objevila překrásná žena.

Byla to Dejah Thoris!

Při pohledu na svou princeznu, připoutanou k dalšímu pilíři, John Carter zbledl. Pak se vrhl kupředu, aby ji osvobodil.

Jeho pozemské svaly by tuto vzdálenost za normálních okolností překonaly jediným mohutným skokem, ale Dejah Thoris a Tars Tarkas viděli, jak se pozemšťan náhle zastavil ve vzduchu, jako kdyby narazil plnou silou do neviditelné bariéry. Napůl omámený se zřítíl na podlahu.

Dejah Thoris vykřikla. Tars Tarkas se ve svých poutech zasmíal. Vládce Marsu se pomalu zvedl na nohy a potřásl hlavou, podoben majestátní šelmě. Natáhl ruku s mečem a opatrně osahal překážku, která stála mezi ním a trůnem. Pew Mogel se drsně zasmál.

„Jsi v pasti, Johne Cartere. Neviditelná skleněná přepážka, do níž jsi narazil, je další z velkých vynálezů proslulého Rase Thavase, který jsem si přivlastnil. Je nezničitelná.

Ze svého místa teď budeš moci přihlížet mučení své princezny, které bude trvat tak dlouho, dokud nebude ochotna podepsat vzkaz svému dědečkovi, v němž bude žádat, aby se mi Helium vzdalo.“

Pozemšťan upíral bezmocný pohled na svou princeznu, kterou viděl pouhopouhých deset stop před sebou. Dejah Thoris držela hlavu pyšně vztyčenou, což považovala za dostatečnou odpověď na Pew Mogelův požadavek, aby zradila svůj národ.

Pew Mogel si toho všiml a rozzuřeně cosi přikázal velké opici. Bílá obluda se zvedla, přikolébala se k Dejah Thoris, uchopila jednou obrovskou tlapou dívku za vlasy a strhla jí hlavu dozadu, aby jí viděla přímo do očí. Odporná rozšklebená opičí tlama byla sotva dva palce od pobledlé tváře nešťastné princezny.

„Požádej, aby se Helium vzdalo,“ zasyčel Pew Mogel, „a vysloužíš si svobodu!“

„Nikdy!“ zazněla prudká odpověď. Pew Mogel vydal opici další příkaz.

Stvoření přitisklo odulé převislé rty na rty princezniny. V opičím objetí Dejah Thoris znehybněla, zatímco Tars Tarkas se bezmocně zmítal v ocelových řetězech. Dívka omdlela.

Pozemšťan se znovu zcela marně vrhl na neviditelnou stěnu, která ho oddělovala od jeho nepřítele.

„Hlupáku,“ zaječel Pew Mogel, „dal jsem ti možnost, jak zachránit tvou princeznu, když mi vydáš helijské kovožávody, ale ty a ten

tvůj jeddak jste si mysleli, že mě ošidíte a získáte Dejah Thoris, aniž byste museli zaplatit cenu, kterou jsem za její bezpečný návrat požadoval. Pro tuhle chybu všichni zemřete.“

Pew Mogel sáhl do ovládacího panelu, který stál vedle jeho trůnu. Otočil několika vypínači a Carter zaslechl podivný bzučivý zvuk, který neustále nabýval na síle.

Náhle se pozemšťan otočil a rozběhl se ke dveřím, jimiž do místnosti vešel.

Dřív, než stačil ujít nějakých patnáct stop, spadla před ním další neviditelná bariéra. Únik dveřmi byl nemožný.

Vysoko po jeho pravici se ve stěně otvíralo okno. Vrhł se k němu. Narazil rovněž na skleněnou bariéru.

Podobné okno bylo i na levé straně místnosti. Už už se chtěl chytit okenního rámu, když se jeho prsty setkaly s další neviditelnou překážkou.

V kratičkém okamžiku pochopil, jaký osud ho očekává. Stěny se k němu pomalu přibližovaly. Teď teprve viděl, že skleněné desky vyjíždějí z velmi důmyslně ukrytých štěrbin ve zdech.

Dvě boční stěny byly připevněny k vodorovným pístům umístěným na stropě. Tyto písty se zvolna pohybovaly a tlačily před sebou skleněné stěny jednu k druhé, což znamenalo, že pozemšťana bude ke konci dne očekávat naprosté rozdrčení.

Na jednom prstě nosil John Carter skvostně zdobený prsten. V jeho středu byl vsazen obrovský diamant.

Diamanty přece řezou sklo! To tady sice bylo sklo nového typu, ale mohla existovat možnost, že nebude tvrdší než diamant na Carterově prstě!

Pozemšťan zaťal ruku v pěst, přitiskl diamant na překážku před sebou a rychle udělal v neviditelném povrchu kruhovou rýhu.

Pak plnou silou narazil tělem do místa ohraničeného stopou diamantu.

Celý velký kus stěny se hladce vylomil a pozemšťan stanul tváří v tvář Pew Mogelovi.

Dejah Thoris mezitím nabyla vědomí a na jejím obličeji byl patrný cílevědomý, napjatý výraz. Když Tars Tarkas spatřil, co se stalo,

rozlil se po jeho tváři naopak viditelně zlomyslný úsměv.

Pew Mogel se ve svém trůnu jakoby zmenšil a vyjekl zděšeným hlasem.

„Chyt' ho, Gore, chyt' ho!“ Na čele a na tváři se mu objevily droboučké kapičky potu.

Gore, bílý op, pustil Dejah Thoris, obrátil se a uviděl pozemšťana, který se k němu s taseným mečem v ruce přibližoval. Opičák zuřivě zavrčel a odhalil při tom obrovské zažloutlé tesáky. Přikrčil se, aby jeho čtyři obrovské pěsti spočinuly na zemi, a přebraly tak část jeho váhy. Malá korálková očka zaplanula nesmiřitelnou nenávistí, protože Gore nenáviděl všechny lidi, s výjimkou Pew Mogela.

LÉTAJÍCÍ HRŮZA

Když se Gore, obrovský samec bílé opice s mozkiem člověka, skrčil, aby zaútočil na Johna Cartera, byl neochvějně přesvědčen, že svého drobného protivníka velmi snadno přemůže.

Ale aby si své vítězství skutečně pojistil, vytáhl Gore těžký meč, který nosil po boku podle vzoru svých lidských nepřátel, a vrhl se jako šílený na Johna Cartera, sekaje zběsile nalevo i napravo.

Síla útoku přinutila Cartera ustoupit několik kroků zpět, zatímco zkušenou rukou odrážel těžké rány.

Jenže netrvalo dlouho a pozemšťan spatřil svou příležitost. Jeho čepel se rychle a jistě mihla kupředu a udeřila. Následoval zvláštní točivý pohyb, meč vyletěl Goremu z ruky a dopadl na zem u protilehlé stěny veliké haly.

Gore však reagoval s rychlostí blesku. Všema čtyřma rukama uchopil nahou ocel pozemšťanova meče. Jediným zuřivým šklubnutím vyrval zbraň Carterovi z ruky, pozvedl meč nad hlavu a přelomil silnou čepel, jako kdyby to byla obyčejná dřevěná tříska.

Pak s hlubokým dunivým vrčením začal znovu postupovat vpřed a Carter se přikrčil.

Náhle muž vyskočil vysoko do vzduchu a přenesl se přes opičí hlavu. Bohužel zvíře i tentokrát reagovalo s nevídanou rychlostí, natáhlo jednu chlupatou paži a uchopilo nepřítele za kotník.

Gore nyní držel Johna Cartera ve všech čtyřech rukou, přitahoval si ho blíže a blíže k uslintaným čelistem a lesklým tesákům.

Pozemšťan zapojil veškerou sílu svých mocných svalů, uvolnil si jednu paži a zasadil Goremu do tlamy strašlivý úder.

Op poněkud překvapen upustil Johna Cartera a zapotácel se zpět k velkému oknu, jež bylo po pravé straně Pew Mogelova trůnu.

Tady zvíře klopýtlo a pozemšťan, který vycítil další příležitost, se

vrhl mohutným skokem kupředu. Tentokrát však letěl téměř vodorovně a jeho spojené nohy mířily chodidly přímo na hrud' bílé opice.

V okamžiku nárazu ještě Carter zuřivě vykopl vpřed, takže ve chvíli, kdy se jeho nohy setkaly s obrovským Goreho hrudníkem, byly jeho síly znásobeny setrvačností hmoty letícího těla.

S hlasitým jekem přepadl Gore oknem ven a jeho výkřiky utichly, až když s ošklivým zapraštěním dopadl na dláždění dvora hluboko dole.

Dejah Thoris a Tars Tarkas, stále ještě připoutáni řetězy k pilířům, přihlíželi krátkému boji, a přestože oba Johna Cartera znali, byli znovu fascinováni pozemšťanovými jistými, přesnými a rychlými činy.

Když John Carter nepodlehł prvnímu útoku bílé opice, Pew Mogel se vyděsil. Začal mačkat tlačítka, přepínat vypínače a pak se jal rychle mluvit do malého mikrofону vedle sebe.

Nyní pozemšťan stál znovu na vlastních nohou a pomalu se vydal směrem k němu. Naneštěstí si nevšiml temného stínu, který zastřel okno za jeho zády. Teprve když Dejah Thoris varovně vykřikla, John Carter se otočil.

Bylo však pozdě!

Obrovská ruka, široká více než tři stopy, se mu sevřela kolem těla. Byl pozvednut ze země a rychle vytažen oknem ven. Pak ke Carterovým uším, jakoby z velké dálky, dolehly zoufalé výkřiky jeho princezny, které se mísily s krutým, prázdným smíchem Pew Mogela.

Carter nepotřeboval svědectví svých očí k tomu, aby si potvrdil, že se znovu ocitl v sevření umělé ruky Pew Mogelova obra. Joogův páchnoucí dech, který mu zavanul do tváře, byl toho dostatečným důkazem.

Joog si podržel Cartera několik stop od své hlavy a poskládal obličej do něčeho, co připomínalo úsměv. Odhalil přitom dvě řady popraskaných zažloutlých zubů velikosti slušných balvanů.

Z Joogova hrdla se linuly drsné bublavé tóny, které byly očividně určeny muži, jehož tělo se mu zmítalo v ruce.

„Já Joog. Já Joog,“ vypravilo ze sebe monstrum nakonec. „Umím zabít! Umím zabít!“

Pak obr zatřásl svou obětí tak, že muži zacvakaly zuby. Náhle však obr utichl a naslouchal. Vzápětí uslyšel i Carter tlumená slova, jež zdánlivě vycházela z Joogova ucha.

John Carter si uvědomil, že rozkazy přicházejí od Pew Mogela a jsou vysílány krátkovlnným zařízením do přijímací části, která je umístěna v jednom z Joogových uší.

„Do arény, do arény,“ opakoval hlas. „Nad jámu s ním!“ Jáma – jaký nový druh d'ábelského mučení to asi má být? Carter se zcela marně pokusil oslabit ten strašlivý tlak, který ho téměř drtil. Jeho ruce však byly v obřím sevření jakoby přišpendleny k bokům a jediné, co dokázal, bylo, že namáhavě dýchal a doufal, že Joogovy obrovské kroky je už brzy donesou k cíli, ať již je kdekoliv. Obrův neuvěřitelně dlouhý krok, jímž poměrně snadno překračoval zbytky prastarých stavení – prostorná náměstí překonával jedním dvěma kroky – jej záhy přivedl k velkému přeplněnému amfiteátru na okraji města.

Amfiteátr byl očividně vytvořen z přírodního kráteru. Šikmé vnitřní stěny byly kolem dokola pokryty řadami sedadel vytesaných do skály, jež stoupaly vysoko po úbočích. Na těchto sedadlech seděly stovky a tisíce bílých opic.

Ve středu arény byla kruhová jáma o průměru asi padesáti stop. Jáma obsahovala něco, co vypadalo jako podivná voda, která byla zhruba patnáct stop pod úrovní, z níž byla studna vykopána.

Nad středem jámy visely tři železné klece, zavěšené pomocí tří silných lan, z nichž každé bylo uvázáno na vrcholu konstrukce, probíhalo vzhůru kladkou do něčeho, co připomínalo provaziště, a pak zpátky dolů ke kraji studny, kde bylo upevněno.

Joog částečně vyšplhal přes okraj kráteru a vyložil Cartera hned vedle jámy. Pět bílých opic ho drželo na místě, zatímco další začala jednu z klecí spouštět.

Poté se natáhla a dlouhým bidlem s hákem na konci zhoupala klec přes okraj studnice. Nakonec ji odemkla velikým klíčem.

Držitelem klíčů byla podsaditá křivonohá opice s býčím krkem a výjimečně krutýma, blízko sebe posazenýma očima.

Ona obluda si teď přišla prohlédnout Cartera, a přestože zajatce

svíralo pět dalších bílých opů, uchopila ho drsně za vlasy a jediným trhnutím ho hodila do klece, přičemž ho zuřivě a s nenávistí kopl.

Dveře klece se okamžitě zavřely a zámek zapadl. Pak byla Carterova klec spuštěna přes okraj jámy a lano uvázáno. Netrvalo dlouho a Joog se vrátil s Dejah Thoris a Tars Tarkasem, jejichž řetězy byly odstraněny.

Byli umístěni do zbývajících dvou klecí, které visely nad jámou vedle klece Johna Cartera.

„Oh, Johne Cartere, můj náčelníku!“ zvolala Dejah Thoris, když ho uviděla za mřížemi hned vedle sebe. „Díky Issus, jsi stále ještě naživu!“ Malá princezna tiše plakala.

John Carter prostrčil ruku mřížemi a vzal její dlaň do své. Pokusil se ji uklidnit. Mluvil k ní utišujícími slovy, ale věděl stejně jako Tars Tarkas, který seděl s pochmurným úsměvem na tváři v další z vedlejších klecí, že je Pew Mogel odsoudil k smrti – avšak jaký bude způsob této smrti, jak zemrou, nebyl Carter zatím schopen určit.

„Johne Cartere,“ promluvil Tars Tarkas tiše, „všiml sis, že ty tisíce opic shromážděných tady v aréně si nás v zásadě nevšímají?“

„Ano, všiml jsem si,“ přikývl pozemšťan. „Všechny upírají pohledy k obloze nad městem.“

„Podívejte,“ zašeptala Dejah Thoris. „Je to ta samá věc, na níž letěla ta opice, která mě unesla z Helijského pralesa potom, co zastřelila našeho thoata!“

Ve směru od města se na obloze objevil obrovský osamocený pták, na jehož hřbetě seděl jediný muž.

Pozemšťanovy bystré oči se na něj na okamžik upřely. „Ten pták, to je malagor, a řídí ho sám Pew Mogel.“

Pták a jeho jezdec jim zakroužili nad hlavami.

„Otevřete východní bránu,“ přikazoval Pew Mogel a jeho hlas zesílený tlampačem ukrytým kdesi v aréně zněl kovové, ale jasně. Brána byla otevřena dokořán a do arény z ní začali proudit vlna za vlnou malagoři, naprosto stejní ptáci jako ten, na kterém letěl Pew Mogel.

Stejně rychle, jak se malagoři objevovali, naskakovaly jim na záda jedna za druhou bílé opice, jež čekaly v řadách u brány. Každý jezdec, který se ocitl na hřbetě ptáka, mu vydal telepatický rozkaz a

malagor se svým pánem se rychle připojil k neustále se rozrůstajícímu uspořádanému mračnu, jež kroužilo nad arénou.

Obsazování ptáků muselo trvat téměř dvě hodiny, tak obrovská byla Pew Mogelova armáda divokých letců a bílých opic. Carter si všiml, že každá opice má na zádech přehozenou rádiovou pušku a každý pták nese různý výběr vojenské výstroje včetně zásob střeliva nebo malých děl. Na určitou skupinu ptáků pak také připadal jeden kulomet.

Nakonec bylo vše připraveno a Pew Mogel se snesl dolů, těsně nad klece svých tří vězňů.

„Teď vidíte, jak mohutná je Pew Mogelova armáda,“ vykřikl. „S tou nejprve dobudu Helium a pak i celý Barsoom.“ Zdálo se, že muž trpí nadměrnou sebedůvěrou, a jeho zmrzačené, pokřivené tělo sedělo v sedle opeřeného oře velmi vzpřímeně a velmi pyšně.

„Dřív, než vás roztrhají na kusy plazi v té vodě, která brzy začne v jámě stoupat,“ zasmál se spokojeně, „budete mít nějakou chvíli, během níž můžete přemýšlet o tom, jaký osud očekává Helium v nejbližších osmačtyřiceti hodinách. Byl bych dal přednost tomu získat, co chci, mírumilovně, ale vy jste to překazili. Za to zemřete pomalu a strašně.“

Pew Mogel se obrátil k jediné opici, která zůstala v aréně a která měla klíče od klecí.

„Otevři stavidlo!“ zazněl poslední rozkaz předtím, než Pew Mogel pobídl svého malagora a vyrazil se svými oddíly k severu.

Celou podivnou letící armádu doprovázel v obrovském závěsu neseném stovkou malagorů i Joog, umělý obr. Když se ptáci s netvorem zvedli k obloze, vydral se z obřího hrdla zlý, nemilosrdný smích, který zazněl nad krajinou jako zadunění nadcházející bouře.

JEŠTĚŘÍ JÁMA

Jakmile poslední pták Pew Mogelovy fantastické armády s pleskáním křídel zmizel za okrajem kráteru, obrátil se John Carter k Tars Tarkasovi stojícímu ve vedlejší kleci. Mluvil tiše, aby ho Dejah Thoris neslyšela.

„Tahle stvoření představují pro Helium skutečně velmi nebezpečného nepřítele,“ řekl. „Kantos Kanova úžasná letecká flotila i naše pěchota budou mít velmi těžkou práci s tisíci opic vybavených lidskými mozky a moderní výzbrojí, které se navíc pohybují na rychlých dravých ptácích!“

„Kantos Kan a jeho vzdušná flotila dokonce nejsou ani v Heliu, aby ho chránily,“ odpověděl mu Tars Tarkas zachmuřeně. „Slyšel jsem, jak se Pew Mogel vychloubá, že poslal Kantos Kanovi falešnou zprávu, údajně od tebe, která mu přikazovala, aby celá helijská flotila spolu se všemi pátracími loděmi byla přesunuta k tvé dispozici na hranice Velkých toonolských močálů.“

„Toonolské močály!“ vydechl Carter. „Vždyť ty leží od Helia tisíce mil na opačnou stranu!“

Slabý výkřik, který se vydral ze rtů Dejah Thoris, obrátil pozornost obou mužů zpět k jejich nejbližšímu osudu.

Opice, stojící vedle obrovské šachty, zatáhla za velkou kovovou páku. Ozvalo se hlasité zabublání, když z vody hluboko pod nohama tří obětí vyrazily vzduchové bubliny, a v tomtéž okamžiku začala hladina v jámě pomalu stoupat.

Strážný teď povolil provazy všech tří klecí, které spustil tak, aby jejich vršky byly o něco níž, než byl okraj jámy. Pak lana znovu přivázal, zůstal stát na kraji šachty a díval se na bezmocné oběti.

„Voda stoupá pomalu,“ ušklíbl se zle, „takže budu mít nějakou tu chvilu, abych si zdřímnul.“

Bylo to nesmírně nezvyklé, slyšet lidská slova z úst zvířete. Ta slova byla velmi špatně artikulovaná, protože i když lidský mozek v opičí lebce vytvářel celé věty, svaly hrtanu v krku obludy nebyly přizpůsobeny k tomu, aby zvládly lidskou řeč.

Strážný ulehl na okraj jámy a pohodlně natáhl zavalité, přihrblé tělo.

„Probudí mě výkřiky vaší smrtelné agónie,“ sdělil jim příjemně, „a to ve chvíli, kdy vám voda dostoupí k nohám a ještěři vás začnou okusovat mřížemi vašich klecí.“ Po tomto prohlášení se opice překulila na bok a okamžitě usnula.

Teprve v této chvíli si trojice zajatců všimla kosých zlých očí a řad blýskajících zubů v tuctu pláží hlav, které se s hladovými výrazy vynořovaly ze stoupající vody.

„Jak mazané,“ poznamenal Tars Tarkas, přičemž jeho stoická tvář nevyjadřovala o nic víc strachu než lidská tvář jeho pozemského společníka. „Až nás voda zčásti zaplaví, dosáhnou na nás ještěři pařáty a začnou nás zaživa trhat na kusy – pokud v nás ještě nějaký život zbude, protože jakmile nám voda stoupne k hlavám, utopíme se.“

„To je strašné!“ vydechla Dejah Thoris.

Oči Johna Cartera ulpívaly na okraji jámy. Ze své klece viděl jednu nohu spícího strážného, který ležel hned na jejím kraji.

Gesty pobídl ostatní k tichosti a pak se začal kývat sem a tam, přičemž se pevně držel kovových mříží. Kdyby se mu tak podařilo klec rozhoupat!

Voda už stoupla tak, že ji měli zhruba deset stop pod nohama.

Zdálo se, že trvá celou věčnost, než se Johnu Carterovi podařilo těžkou klec uvést do pomalého pohybu.

Vodu už měli devět stop pod sebou a z ní se nořily zlomyslné oči a lesknoucí se zuby!

Klec se teď pohybovala rychleji v rytmu pozemšťanova kývajícího se těla.

Osm stop, sedm stop, šest stop. Ve vodě pod zajatci bylo asi deset plazů – deset párů úzkých, ďábelských očí, jež upřeně sledovaly svou kořist.

Klec se houpala stále rychleji.

Pět stop, čtyři stopy. Tars Tarkas a Dejah Thoris už cítili horký ještěři dech.

Tři, dvě stopy! Jenom dvě stopy zbývaly, než se kývající klec zabrzdí o hladinu vody a zůstane znovu stát.

Ale železné vězení, které se pohybovalo jako veliké kyvadlo, už při svém dalším výkyvu dosáhne okraje jámy, kde leží spící strážný. John Carter věděl, že musí jednat – a jednat rychle!

Když mříže klece narazily do betonové stěny studnice, vyletěly paže Johna Cartera s rychlostí útočícího hada.

Jeho prsty se sevřely jako ocelový kruh kolem kotníků spícího strážce. Arénou zazněl ohlušující výkřik, který se slabou ozvěnou odrazil v prázdném kráteru, a opice přepadla přes okraj jámy, vytržená tímto příšerným způsobem ze sna.

Klec se obloukem vracela zpět. Carter druhou rukou přehmátl a uchopil ječícího strážného tak, aby nevisel hlavou dolů. Ještěři se museli ponořit, když jim klec letěla nad hlavami, tak vysoko už vystoupila hladina vody.

„Skvělá práce, Johne Cartere,“ zvolal Tars Tarkas, který se natáhl mřížemi své klece a uchopil opici čtyřmi svalnatými pažemi. V témže okamžiku se Carterova klec se zašploucháním zastavila. Její dno narazilo na vodní hladinu.

„Drž ho, Tars Tarkasi, než tomu lumpovi strhnu z krku klíče. Výborně, už je mám!“

Voda zaplavovala dna klecí. Jeden z ještěřů natáhl rohovitou tlapu po Dejah Thoris a pokoušel se dosáhnout na její tělo ostrými zahnutými drápy.

Tars Tarkas odhodil opičího strážce plnou silou svých mohutných svalů tak, že dopadl na ještěra vedle dívčiny klece.

„Rychle, Johne Cartere,“ zvolala Dejah Thoris. „Zachraň se, dokud se rvou o tělo té bílé opice!“

„Má pravdu,“ ozval se Tars Tarkas, „odemkni svou klec a zmiz, dokud je čas.“

Slabý úsměv pozvedl koutky rtů Johna Cartera, který otevřel dveře svého vězení a jediným skokem se vyšvihl na vrcholek klece Dejah Thoris.

„Raději zůstanu a zemřu s vámi dvěma,“ prohlásil pozemšťan, „než bych vás teď opustil.“

Vzápětí už měl John Carter odemčeny dveře princezniny klece, ale když se natáhl, aby ji vyzvedl nahoru, vklouzl tam jeden z ještěřů.

Bez jediného zaváhání skočil Carter za ním, a přestože stál po kolena ve vodě, vrhl se na hřbet obludy. Ocelová ruka pevně obkroužila krk šupinatého stvoření. Vzápětí mohutným škubnutím strhl John Carter ještěří hlavu zpět – a bylo to opravdu v posledním okamžiku, neboť v těžce vteřině se těžké čelisti s hlasitým cvaknutím sevřely jen několik palců od dívčího těla.

„Ven, Dejah Thoris, vylez na vršek klece!“ přikazoval Carter. Když ho dívka poslechla, vytáhl muž bezmocného ještěra ven, a zatímco používal jeho tělo jako štít, prodral se z drátěného vězení. Odhodil svého zajatce a jediným přemetem se vyšvihl na vrchol klece za princeznou.

O chvílku později odemkl i klec Tars Tarkasovu. Jakmile zelený válečník vylezl bez úhony na její vršek, vyšplhala celá trojice postupně po provazech, na nichž byly klece zavěšeny, ke kladkám a pak se spustila na zem vedle jámy.

„Díky Issus,“ vydralo se dívce ze rtů, když si sedli, aby znovu nabrali dech. Opřela si půvabnou hlavu o svalnaté rameno Johna Cartera a on ji s uklidňujícím gestem hladil po vlasech.

Po nějaké chvíli však pozemšťan vstal. Tars Tarkas na něj mával přes arénu.

„Tady v těch stájích ještě zbyli nějakí malagoři,“ volal Tars Tarkas od vchodu do veliké jeskyně, jejíž ústí se otvíralo v úbočí kráteru. Byli tam předtím ustájeni i všichni ostatní Pew Mogelovi letouni.

„Výborně!“ zvolal Carter. „Možná je tady ještě jistá naděje, jak bychom mohli přispět na pomoc Heliu.“

O chvílku později již měli chycené dva velké ptáky. Do sedla jednoho z nich vyšplhal Tars Tarkas, na druhého se posadil John Carter se svou princeznou, a vzápětí už se vznášeli vysoko nad ruinami prastarého města Korvasu.

Svá letadla objevili na okraji města, na místě, kde je nechali, když přiletěli do Korvasu přilákáni Pew Mogelovým trikem.

K jejich velikému zklamání však byly palubní desky zničeny, zcela k nepotřebě, a proto byli přinuceni pokračovat v cestě na hřbetech malagorů.

Naštěstí se ukázalo, že malagoři jsou rychlý dopravní prostředek. Již v poledne následujícího dne trojice dorazila do města Tharku, obydleného stovkami tisíc zelených válečníků, jimž vládl Tars Tarkas.

Tars Tarkas a John Carter svolali výkvět zelených bojovníků na velké tržiště, vysvětlili jim, jaké nebezpečí hrozí Heliu, a požádali je, aby vyrazili na pomoc svým spojencům.

Zelení Mart'ané vykřikli na souhlas jako jediný muž. A příštího dne před úsvitem vyrazila z Tharku dlouhá karavana zelených válečníků na obrovských thoatech a zamířila směrem k Heliu.

Do Toonolských močálů byl na malagorovi vyslán zvláštní posel, který měl najít Kantos Kana a přikázat mu, aby se s celou flotilou okamžitě vrátil domů, a přispěl tak k obraně Helia.

Malagora zapůjčil poslovi sám Tars Tarkas výměnou za thoata, na němž teď jel v čele svých válečníků. Vysoko nad jeho hlavou se na druhém malagorovi vznášeli Dejah Thoris a John Carter.

ÚTOK NA HELIUM

John Carter a Dejah Thoris v sedle svého malagora letěli jako průzkumníci daleko před hlavní kolonou postupujících válečníků, až nakonec v dálce před sebou zahlédli dobývané město Helium.

Oba měsíce jasně svítily. Když se princezna zadívala ke vzdálenému údolí, v němž leželo Helium, vydral se jí ze rtů zklamaný výkřik. Město, kde vládl její dědeček, bylo dokonale obklíčeno útočícími oddíly Pew Mogela.

„Mé ubohé město!“ zvolala dívka tiše, neboť v zářivém měsíčním svitu, který osvětloval krajinu pod nimi, bylo jasně vidět průlomky v hradbách a množství pobořených a zcela zničených budov překrásné metropole.

John Carter vydal malagorovi telepatický příkaz, aby přistál na vysokém vrcholu jedné z hor, jež se tyčily nedaleko Helia.

„Slyšíš?“ obrátil se pozemšťan k Dejah Thoris. Táborové ohně Pew Mogelových vojsk posely dno celého údolí a bylo slyšet palbu malých ručních zbraní, jejichž majitelé je dovedli zaměřit i při měsíčním světle. „Připravují půdu pro vzdušný útok.“

Najednou se zpoza nízkých pahorků mezi údolím a vysokým horským hřbetem vznesla nesmírná létající armáda Pew Mogelova.

„Svírají je ze všech stran,“ volala zoufale Dejah Thoris.

Obrovští draví ptáci a jejich úžasní opí jezdcí podnikali neúnavné nálety na město. Ve vzduchu se pohybovalo jenom několik helijských vzdušných lodí, které kladly hrdinský odpor.

„Kantos Kan s sebou musel vzít téměř celou helijskou flotilu,“ poznamenal pozemšťan. „Překvapuje mě, že Helium dokázalo odolávat tak dlouho.“

„Už bys měl náš národ znát, Johne Cartere,“ odpověděla Dejah Thoris.

„Pěšáci a protiletecká palba Helia si vedou skvěle,“ přikývl Carter. „Dívej se, každou chvíli se na zem zřítí některý z malagorů.“

„Jenže město bohužel už moc dlouho nevydrží,“ řekla dívka. „Ty opice házou bomby přímo do ulic, a jak sami vidíme, snášejí se dolů v nekonečných vlnách. Oh, Johne Cartere, copak není nic, co bychom s tím mohli udělat?“

Johnu Carterovi se na tváři objevil úsměv zkušeného válečníka, který podvědomě užíval vzdychy, když mu hrozilo velké osobní nebezpečí, ale vzápětí byl vystřídán skutečně vážným výrazem.

Pod sebou viděl nejstarší a nejmocnější město Barsoomu, které teď dobývaly tlupy Pew Mogelových sil. Jestliže se umělému muži podaří získat všechny ty obrovské zdroje a zásoby Helia, bude se skutečně moci vydat kupředu a podmanit si všechny civilizované národy Marsu.

Padesát tisíc let mart'anské vědy a kultury zničených šilencem toužícím po moci – šilencem, jenž byl sám civilizovaným člověkem uměle vytvořen!

„Cožpak opravdu není žádný způsob, jak ho zastavit, Johne Cartere?“ zněla otázka, kterou dívka opakovala neustále dokola.

„Je toho skutečně jen velmi málo, má princezno,“ obrátil se k ní John Carter smutně. „Jediné, co můžeme udělat, je, že na klíčových bodech rozestavíme Tars Tarkasovy zelené oddíly. Tam se budou připravovat na protiútok a budou věřit, že náš posel zastihne Kantos Kanovu flotilu včas, aby se mohl ještě vrátit a zasáhnout do boje. Bez podpůrného letectva proti Pew Mogelově přesile, zvláště té vzdušné, naši zelení přátelé nezmohou skoro nic, i když jsou to hrdinní a odvážní válečníci.“

Když se John Carter a Dejah Thoris vrátili k Tars Tarkasovi, ohlásili, co viděli.

Velký Thark souhlasil s tím, že by jeho válečníci přímým útokem proti Pew Mogelovým vzdušným silám pořídili jen málo. Proto bylo dohodnuto, že se polovina všech oddílů soustředí na jednom místě a za úsvitu se pokusí prorazit do města.

*Najednou se vznesla
nesmírná létající armáda Pew Mogelova.*

Zbývající část válečníků se po malých skupinkách rozptýlí po krajině a pokusí se zaměstnat Pew Mogelovo vojsko neočekávanými nájezdy na způsob partyzánské války.

Doufali, že se jim tímto způsobem podaří oddálit osud Helia do chvíle, kdy se vrátí Kantos Kan se vzdušnou flotilou a především s rychlými stíhacími stroji.

„Helijská flotila vycvičených pilotů v jejich kovových lodích bude pro Pew Mogelovu opeřenou ptačí brigádu důstojným nepřítelem,“ poznamenal Tars Tarkas.

„To platí ovšem jenom pro případ,“ dodal Carter, „že Kantos Kanovo loďstvo dorazí k Heliu dřív, než se Pew Mogel zmocní města a zaměří proti němu naše vlastní protiletadlové baterie.“

Celou noc pak v horách pod pláštěm tmy organizovali John Carter a Tars Tarkas své oddíly. Za úsvitu byli připraveni.

John Carter a Tars Tarkas povedou útok poloviny Tharků v divokém náporu na brány Helia. Druhá polovina zůstane na místech a bude krýt postup svých druhů dalekonosnými puškami.

Proti pozemšťanovu přání trvala Dejah Thoris na tom, že poletí do města spolu s ním na jejich malagorovi.

Začalo se jasnit.

„Připravte se k útoku,“ přikázal Carter. Tars Tarkas vyslal spojky k velitelům jednotek.

„Připravte se k útoku! Připravte se k útoku!“ neslo se od oddílu k oddílu, jež byly tvořeny skvělými čtyřrukými zelenými válečníky v sedlech neúnavných osminohých thoatů.

Minuty pomaličku odkapávaly, zatímco se oddíly přesouvaly kupředu. Ocelové meče byly taseny z pochev. Úderníky krátkých, ale smrtelně nebezpečných paprskových pistolí tiše cvakaly, jak je jejich majitelé natahovali v pouzdrech u sedel.

John Carter se ohlédl na dívku, která seděla klidně a vzpřímeně za jeho zády.

„Jsi velmi odvážná, má princezno,“ řekl.

„Je snadné být odvážnou,“ odpověděla, „když jsem tak blízko největšího válečníka Barsoomu.“

„Kupředu!“ zazněl náhle Carterův stručný rozkaz.

Divoká horda zelených Tharků vyrazila po úbočí pahorků a přes pláň směrem k městu. V čele jim cválal s vysoko pozdviženým mečem Tars Tarkas.

A ještě více vpředu nad jejich hlavami na rychlých křídlech letěl malagor, který nesl Johna Cartera a princeznu z Helia.

„Johne Cartere, díky Issus!“ zvolala Dejah Thoris a ukázala ke vzdálené linii hor.

„Helijská flotila se vrátila!“ vykřikl John Carter. „Náš posel dostihl Kantos Kana včas!“ Nad vrcholky hor se s rozvinutými praporci objevilo mocné helijské loďstvo.

Děla a pušky užaslých nepřátel na okamžik umlkly. Opice zahlédly útočící Tharky i helijskou flotilu současně.

Z hrdel zelených válečníků se při spatření mračna válečných lodí, jež se vynořilo nad horami, ozval vítězný pokřik.

„Poslouchej,“ zvolala Dejah Thoris na Cartera, „helijské zvony bijí na oslavu našeho vítězství!“

Pak se ale zdálo, že všechny Pew Mogelovy zbraně vypálily najednou a zpoza věnce nízkých pahorků vyrazily jeho vzdušné legie na opeřených malagorech. I na jejich zádech seděly obrovské bílé opice, vyzbrojené lidskými mozky. Vlna za vlnou se vrhaly okřídlené oddíly na útočící Tharky. Jako v bleskové válce se ptáci střemhlav snášeli dolů, tak aby byli vždy mimo dosah mečů zelených válečníků. V okamžiku, kdy se malagor začal znovu zvedat k nebi, vyprázdnil jeho jezdec svou smrt plivající atomovou pušku do hustých řad bojovníků pod sebou.

Zkáza byla příšerná. Teprve když Tars Tarkas a John Carter dorazili se svými oddíly k prvním řadám obléhatelů, narazili Tharkové na nepřátele, s nimiž se mohli opravdu pustit do boje.

Zde se rozběhla úžasná bitva čtyřrukých zelených vojáků z Tharku proti obrovským bílým opicím Pew Mogelových hrůzných legií.

Ale ani na vteřinu přitom neustaly strašlivé útoky vzdušných jezdců na malagorech, které mezi zelenými Tharky rozsávaly smrt. Jako rozzuřené vosy se tisíce ptáků snášely dolů, zabíjely, stoupaly, klesaly a znovu zabíjely.

John Carter, mistrně ovládající svého vyplašeného létajícího oře, se vznášel přímo nad válečným polem a ze své pozice řídil boj.

Princezna z Helia mezitím odvážně a dokonale chránila svého náčelníka proti celé řadě bočních a zadních útoků ze vzduchu. Hlaveň její rádiové pistole byla neustálou střelbou rozžhavená do ruda. Stačila už k zemi poslat celou řadu útočících dravců i s jejich pány.

Najednou se ozval z hrdel Pew Mogelových vzdušných i pozemních válečníků podivný chraplavý výkřik.

„Co se děje, můj náčelníku?“ zvolala dívka. „Zdá se mi to, nebo nepřítelé opravdu vítězoslavně křičí?“

John Carter vrhl rychlý pohled k postupujícím lodím, které mezitím přeletěly hory a byly vzdáleny sotva půl míle. Pak mu ale po zádech přeběhl mráz.

„Obr Joog, podívej, je tam obr Joog!“

Když se letouny přiblížily k věnci nízkých pahorků, zvedl se obr, který se ukrýval v mělkém údolí mezi nimi. V ruce svíral obrovský kmen stromu. Dokonce i z místa, kde byl John Carter, bylo možno rozeznat hlavu muže sedícího v pancéřové věži připevněné na vrcholu Joogovy helmy.

Z netvorových rtů se vydral vítězoslavný řev, který se ozvěnou odrazil nad celým válečným polem.

Obr se pak rychle vyškrábal na vrcholek malého pahorku, a dříve než se užaslí helijští letci stačili vzpamatovat, udeřil ze všech sil svou strašlivou zbraní.

Mocné umělé svaly Pew Mogelova monstra zacházely s těžkým kmenem stromu jako s třískou – a ta teď plnou silou zasáhla nejbližší loď.

Bohužel, nebyla sama. Ten jediný úder, který opsal ve vzduchu gigantický oblouk, srazil k zemi celých dvacet lodí, předvoj a pýchu helijské flotily, a spolu s nimi i jejich posádky, jež zemřely tak rychle, že si nestačily uvědomit, co zapříčinilo jejich strašlivou smrt!

DVA TISÍCE PADÁKŮ

Kantos Kanova vlajková loď jen o chlup unikla prvnímu úderu obra. Těžký obušek obludy ji minul o pouhých několik stop.

John Carter a Dejah Thoris z výšky viděli, jak se mnohé válečné stroje rychle obracejí a mizí k horám. Spousta dalších však takové štěstí neměla.

Některé z nich byly zachyceny proudem vzduchu vzbuzeným obrovským obuškem, zmítaly se, převracely a stávaly se neovladatelnými.

Znovu a znovu svištěl obrovitý kyj vzduchem. Netvor postupoval a jako stroj bušil doleva i doprava.

„Kantos Kan reorganizuje své loďstvo,“ vykřikl John Carter přes bitevní vřavu, neboť v té chvíli Pew Mogelovy oddíly ožily a pozemní boje se rozzuřily naplno.

„Lodi se opět vracejí,“ zvolala princezna, „a míří přímo k tomu příšernému stvoření!“

„Rozvinují se ve vzduchu,“ řekl pozemšťan. „Kantos Kan se snaží obra obklíčit!“

„Ale proč?“

„Podívej, teď mu dají ochutnat něco Pew Mogelovy vlastní medicíny.“

Ohromná helijská flotila se snášela k obrovi ze všech stran. Další letouny útočily přímo shora. V okamžiku, kdy se přiblížily na jistý dostřel, dělostřelci vychrlili do netvorova těla skutečnou spršku kulek a paprsků.

Dejah Thoris si oddechla úlevou.

„Něco takového nemůže dlouho vydržet!“ radovala se.

John Carter ale potřásl smutně hlavou, neboť viděl, že obr začal ničit letadla s obnovenou zuřivostí.

„Obávám se, že je to marné. Neublížíjí mu ani kulky, dokonce ani

paprsková děla. Jeho tělo bylo naočkováno sérem, které vymyslel Ras Thavas. Ta věčička se dostane až do buněk a přinutí je okamžitě vzrůst, a to s neuvěřitelnou rychlostí, aby zahojily všechna zranění a nahradily ztracené svalstvo.“

„To chceš říci,“ ozvala se Dejah Thoris se zděšeným výrazem, „že ten příšerný netvor je vlastně nezničitelný?“

„Je pravděpodobné, že bude žít a růst navěky,“ odpověděl jí pozemšťan, „pokud se nestane něco drastického, co by ho skutečně zabilo...“

V mužových ocelově šedých očích se objevil náhlý plamen odhodlání.

„Možná tu je jeden způsob, jak ho zastavit, má princezno, a jak zachránit naše lidi...“

Už během těchto slov se v hlavě Johna Cartera začal rýsovat divoký, chytrý, ale velmi odvážný plán. Byl zvyklý jednat rychle, z náhlého popudu. Prikázal svému malagorovi, aby se snesl těsně nad hlavu Tars Tarkase.

Přestože věděl, že boj je beznadějný, zelený válečník se zuřivě bil a rozdával ze hřbetu svého thoata smrtící údery na všechny strany.

„Odvolej své muže zpátky do hor,“ vykřikl Carter na svého dávného přítele. „Ukryjte se tam, přeskupte síly a počkejte, až se vrátím!“

Příští půlhodina zastihla Johna Cartera a dívku vedle Kantos Kanovy vlajkové lodi. Velká helijská flotila ustoupila do východního postavení za horami, aby spočítala ztráty a zformovala se k novému útoku. Kapitán každého plavidla si musel být vědom marnosti budoucího boje proti této příšerné síle, ale přesto byli všichni do posledního odhodlání bojovat za svůj národ a za svou princeznu, která byla teprve nedávno zachráněna.

Poté co pozemšťan s dívkou přestoupili na palubu letounu, darovali malagorovi, který jim tak dobře posloužil, svobodu. Kantos Kan radostně přivítal svou princeznu, přičemž poklekl na jedno koleno, a pak i svého pozemského přítele, kterému upřímně položil ruku na rameno.

„Skutečnost, že vy dva jste v bezpečí, je pro mne velkou radostí.

Skoro takovou radostí, že převáží smutek nad tím, že naše město padlo do rukou nepřítele,“ prohlásil Kantos Kan srdečně.

„Ještě jsme neprohráli, Kantos Kane,“ usmál se na něj pozemšťan. „Mám plán, který by nás mohl zachránit – budu ale potřebovat deset tvých největších lodí, na nichž bude jen nejnutnější posádka.“

„Pošlu jim zprávu, aby opustily formaci a shromáždily se okamžitě kolem vlajkové lodi,“ přikývl Kantos Kan a obrátil se k pobočníkovi.

„Ještě okamžik,“ dodal Carter, „chci, aby na palubě každého letounu bylo dvě stě padáků!“

„Dvě stě padáků?“ ozval se hlas pobočníka jako ozvěna. „Ano, pane!“

Téměř ihned se okolo vlajkové lodi shromáždilo deset mocných přepravních korábů, prakticky prázdných. Seřadily se do dlouhé řady vedle Kantos Kanova plavidla. Na palubě každého z nich byla jen minimální posádka deseti mužů a dvě stě padáků – dohromady tedy dva tisíce padáků!

Těsně předtím, než nastoupil na velitelský letoun, promluvil ještě John Carter s Kantos Kanem.

„Uchovej svou flotilu bez poškození,“ přikázal mu, „dokud se nevrátím. Drž se poblíž Helia a chraň město, jak nejlépe dokážeš. Budu zpátky do úsvitu.“

„Ale ta obluda,“ zasténal Kantos Kan. „Podívej se na ni – musíme něco udělat, abychom zachránili Helium.“

Gigantický netvor, který vztyčen měřil sto třicet stop, oblečený ve špatně padnoucí pytlovité tunice, vrhal do Helia obrovské balvany a bomby, přičemž každá jeho akce byla řízena rádiem. Příkazy mu vydával sám Pew Mogel, jenž seděl v opancéřované věži na obrově hlavě.

John Carter položil ruku Kantos Kanovi na rameno.

„Neplýtvej dále loďmi ani muži v marném boji s tou obludou,“ upozorňoval. „Důvěřuj mně, můj příteli. Dělej, co ti říkám – alespoň do úsvitu!“

John Carter uchopil dívčinu ručku do své a políbil ji.

„Šťastnou cestu, můj náčelníku,“ zašeptala a oči se jí naplnily sl-

zami.

„Budeš mnohem bezpečnější tady s Kantos Kanem, moje drahá,“ řekl pozemšťan. „Sbohem, má princezno,“ pravil a pružným skokem se přenesl přes lodní zábradlí na palubu korábu, který ho očekával.

Působilo mu bolest opustit svou Dejah Thoris, ale věděl, že ji nechává v bezpečných rukou.

O deset minut později už pozorovala Dejah Thoris s Kantos Kanem, jak deset rychlých strojů mizí v mlhavém oparu.

Když letouny s Johnem Carterem zmizely, rozvinul Kantos Kan nad národní vlajkou vlajku princezny Helia. Tak celý helijský národ pozná, že jejich princezna byla nalezena a osvobozena, a to dodá všem odvahy.

Během Carterovy nepřítomnosti dbali důsledně Kantos Kan i Tars Tarkas na dodržování pozemšťanových příkazů a dávali si dobrý pozor, aby své síly nezapletli do zbytečného a marného boje. Výsledkem ovšem bylo, že se Pew Mogelova vojska stále více a více přibližovala k Heliu. Sám Pew Mogel nyní připravoval Jooga k tomu, aby vedl poslední čelní útok na opevněné město.

Přesně o čtyřicet hodin později se deset rychlých lodí Johna Cartera vrátilo.

Když se jeho letoun přiblížil k Heliu, stačil pozemšťanovi jediný pohled, aby odhadl a zhodnotil situaci. Obával se, že přijde pozdě, protože jeho tajné posláni zabralo více drahocenného času, než předpokládal.

Teď si však vydechl úlevou. Stále ještě zbývala nějaká doba, během níž mohl uskutečnit svůj smělý plán, plán, na němž závisel osud celého národa.

ODVÁŽNÝ PLÁN

John Carter se obával, že by Pew Mogel mohl nějakým způsobem odposlouchávat krátkovlnné signály, které by vyslal Kantos Kanovi, a proto osobně vyhledal se svým plavidlem jeho vlajkovou loď a opatrně k ní přirazil.

Přepravní koráby, které ho doprovázely a chránily na tajném poslání, se držely v řadě za svým velitelem.

Jejich kapitáni očekávali další příkazy tohoto úžasného muže z cizího světa. V posledních čtyřiaadvaceti hodinách byli svědky, jak John Carter vykonal něco, o čem by si žádný Marťan netroufl ani snít.

Příštích několik hodin rozhodne, zda uspěje či neuspěje onen fantastický plán, nad nímž se napůl usmíval i sám pozemšťan.

Dokonce i jeho starý přítel Kantos Kan smutně potřásl hlavou, když mu John Carter o několik minut později v kabině jeho vlajkové lodi odhalil své úmysly.

„Obávám se, že nám to nepomůže, Johne Cartere,“ řekl. „I když je tvůj plán neuvěřitelně dokonale promyšlen, nevěřím, že by nám proti té příšerné obludě jakýmkoliv způsobem pomohl.“

Helium je odsouzeno ke zkáze, a přestože budeme všichni bojovat do poslední krůpěje krve, abychom město zachránili, nebude nám to nic platné.“

Během své řeči upíral Kantos Kan pohled na Helium, které se rozkládalo hluboko pod jejich nohama. Na pláni nedaleko něho stál Joog a vrhal do města obrovské balvany.

Carter nechápal, proč Pew Mogel nepřikázal obrovi vtrhnout přímo do ulic metropole. Snad proto, že onen zloduch cítil nesmírné potěšení při tom, když pozoroval ničivé účinky balvanů narážejících do helijských budov?

Ve skutečnosti ovšem Joog, jakkoliv příšerný svým zjevem, mohl nejlépe posloužit svému pánovi tím, že mu získával čas. Kromě toho svými balvany pravděpodobně napáchal mnohem větší škody, než jaké by mohl udělat v ulicích samotného města.

Bylo však jen otázkou času, kdy Pew Mogel vydá rozkaz k všeobecnému útoku. Pak se jeho bezpočetné síly vrhnou kupředu, zlezou hradby a rozbijí brány. Nad hlavami jim poletí podpůrné oddíly opic, které budou rozsévat smrt ze hřbetů malagorů.

A nakonec do města vstoupí Joog. Zasadí tak obráncům poslední ránu a ozdobí jako perla Pew Mogelovo vítězství.

Když si Kantos Kan představil děsivou zkázu svého národa, otrásl se.

„Nemáme času nazbyt, Kantos Kane,“ naléhal pozemšťan. „Potřebuji tvůj slib, že mé rozkazy vyplníš bez váhání a do posledního písmene.“

Kantos Kan se na svého velitele chvíli mlčky díval a teprve pak odpověděl.

„Máš mé slovo, Johne Cartere,“ řekl, „i když vím, že to znamená tvoji smrt, protože žádný člověk, dokonce ani ty, není s to provést plán, který jsi vymyslel!“

„Výborně!“ zvolal pozemšťan. „Odlétám okamžitě, a až uvidíš, jak obr třikrát zvedne a spustí ruku, bude to signál, kterým ti dám najevo, že máš provést mé příkazy!“

Těsně předtím, než opustil vlajkovou loď, zaklepal John Carter na dveře princezny kajuty.

„Dále,“ ozvala se zevnitř odpověď. Když otevřel dveře, spatřil Dejah Thoris sedící u malého stolku. Právě vypnula obrazovku televizoru, na níž Carter zahlédl obličej Kantos Kana. Dívka vstala a v očích se jí zaleskly slzy.

„Neodjížděj znovu, Johne Cartere,“ žadonila. „Kantos Kan mi právě řekl o tvém šíleném plánu – ten samozřejmě nemá šanci na úspěch a já si myslím, že zcela zbytečně obětuješ svůj život. Zůstaň u mě, můj náčelníku, a jak jsme spolu žili, tak spolu i zemřeme!“

John Carter přešel místností a sevřel princeznu do náručí – možná už naposledy. Položila mu hlavu na mocný hrudník a tiše se rozpla-

kala. Přitiskl ji k sobě.

„Na Barsoomu,“ řekl, „jsem našel svobodné a laskavé lidi, jejichž civilizaci jsem se naučil obdivovat. A jejich princezna je ženou, kterou miluji.

Ona a její lid, kterému sloužím, jsou ve smrtelném nebezpečí. Protože je ještě velmi slabá naděje, jak zachránit Helium před katastrofou, která by postupně potkala celý Barsoom, musím jednat.“

Dejah Thoris se při jeho slovech narovнала, zvedla hlavu a odvážně se usmála.

„Omlouvám se, můj náčelníku,“ zašeptala. „Na krátkou minutu mi má láska k tobě dovolila zapomenout, že patřím také svému národu. Existuje-li nějaká šance, jak zachránit můj lid, byla bych nesmírně sobeckou, kdybych tě zdržovala. Běž tedy a pamatuj, že pokud zemřeš, srdce Dejah Thoris zemře s tebou!“

O chvílku později už John Carter zasedl k řízení nejrychlejšího jednomístného člunu helijské vzdušné flotily.

Zamával na rozloučenou dvěma opuštěným postavám, které stály u zábradlí vlajkové lodi.

Pak otevřel přívod paprsků tichého rádiového motoru naplno. Cítil, jak se malý stroj zatřásl, a setrvačná síla ho zatlačila do sedadla, jak letoun nabíral na rychlosti. Muž zvedl jeho předeek vzhůru a vznesl se vysoko nad bojiště.

Poté se překlopil obráceným směrem a začal klesat. Přestože byl člun dokonale tvarován, bylo slyšet, jak vítr bzučí a sviští přes některé hrany. Letoun neustále nabýval na rychlosti, podoben kometě se řítit dolů a dolů – přímo k hlavě bojujícího obra.

OSUD NÁRODA

Ani Pew Mogel, ani obr Joog zatím nezahlédli osamocený letoun, který se jim vrhal do týla. Pew Mogel seděl v pancéřové věžičce, jež byla připevněna na Joogově obrovské helmici, a pomocí rádiových vln vydával příkazy oddílům, které viděl pod sebou.

Celou věž obepínal zhruba tři stopy široký pás skla, jenž Pew Mogelovi umožňoval nepřerušovaný výhled v okruhu tři sta šedesáti stupňů.

Možná že kdyby Pew Mogel zvedl pohled vzhůru kruhovým skleněným světlíkem v kupoli svého ocelového úkrytu, byl by zahlédl pozemšťanův bleskový stroj, útočící na něj přímo shora.

John Carter vsadil svůj život, život ženy, již miloval, a přežití celého Helia a jeho obyvatel na naději, že se Pew Mogel nahoru nikdy nepodívá.

Rídil svůj malý výkonný člun jako střelu, a to přímo ke kruhovému otvoru Pew Mogelovy svatyně.

Joog právě stál tiše, natočen tváří k Heliu. Pew Mogel mu poručil, aby zůstal nehybně na místě, zatímco dokončoval poslední příkazy svým vzdušným i pozemním oddílům.

Obr stál na pláni mezi horami a městem. Teprve když se John Carter ocitl asi pět set stop nad malým okrouhlým okénkem, zatáhl za páčku s nápisem zrychlit.

Snažil se, aby jeho loď letěla co nejrychleji, protože čím větší rychlost, jak doufal, tím menší je pravděpodobnost, že ho Pew Mogel odhalí.

Ovšem pokud má přežít, musí řítící se člun zpomalit. K nárazu musí dojít v přesně vypočítaném okamžiku a dokonale zvolené rychlosti. Kdyby narazil příliš rychle, podařilo by se mu pravděpodobně jenom zabít sama sebe a neměl by žádnou jistotu, že Pew Mogel za-

hyne s ním.

Na druhé straně kdyby loď letěla příliš pomalu, mohlo by se stát, že by neprorazila silné sklo, které chrání kupoli. V tom případě by se zmrzačený letoun neškodně odrazil od věže a strhl by Cartera s sebou dolů na bitevní pole, kde by jej bez ohledu na cokoliv potkala smrt.

Ještě sto stop k onomu okénku!

Vypnul motor a vrhl bleskový pohled na rychloměr. Letí příliš rychle!

Rukama přeběhl řídicí desku. Pohnul třemi pákami. Za člunem z trupu vyskočily tři malé padáky. Lodí to trhlo a její pád se zpomalil.

Pak předek stroje narazil přesně do malého okénka na vrcholu pancéřové věže.

Ozvalo se zaskřípění oceli a praskot dřeva, jak se příd' letounu zbortila. Následoval řinkot skla, který skončil v hlubokém klouzavém tónu, když loď projela okénkem a zastavila se na poloviční cestě k podlaze Pew Mogelova velitelství.

Zád' člunu vyčnívala z vrcholku věže, ale dveře lodní kabiny byly uvnitř.

John Carter vyskočil z kajuty a v rukou se mu zableskla čepel meče.

Pew Mogel se stále ještě bláznivě točil v otáčivém křesle u kontrolního panelu. Náraz ho zcela zmátl. Sluchátka i mikrofon, kterým řídil Joogovy pohyby a akce, právě tak jako akce svých oddílů, mu byly sraženy z hlavy a ležely na zemi u jeho nohou.

Když se konečně přestal otáčet, zůstal Pew Mogel sedět ve svém křesle. S nevěřícím výrazem upíral oči na pozemšťana.

Malá očka bez víček mu lezla z důlků. Několikrát se pokusil otevřít pokřivená ústa a promluvit. Jeho zmrzačené prsty se křečovitě svíraly a rozvíraly.

„Tas svůj meč, Pew Moge!“ pravil pozemšťan tak tiše, že Pew Mogel jeho slovům téměř nerozuměl.

Syntetický muž se ani nepokusil poslechnout.

„Jsi mrtev!“ zakrákoral nakonec. Bylo to, jako by sám sebe pokoušel přesvědčit, že stvoření, které vidí před sebou s taseným mečem v ruce, je jenom ošklivý přelud. Pew Mogel zíral na Johna Car-

tera tak upřeně, že mu levé oko znovu vyskočilo z důlku, jako tomu bylo už při jejich minulém setkání v Korvasu, kde se Pew Mogel také podobně rozčilil.

Vypadlo mu z důlku a viselo na svazku nervů a šlach hluboko ve tváři.

„Rychle, Pew Moge, tas svoji zbraň, nemám času nazbyt!“

Carter cítil, jak obr pod nimi začíná být neklidný a nervózně přeshlapuje na obrovských nohou. Očividně si ještě neuvědomil, že ve věži, připevněné na jeho hlavě, došlo k vystřídání pánů – i když při nárazu Carterova letounu do místa, kde seděl jeho velitel, netvor velmi zmateně poskočil.

Carter se sehnul a sebral mikrofon, který ležel na podlaze.

„Pozvedni paži,“ vykřikl do mluvítka.

Chvilí se nic nedělo, ale pak obr zvedl pravou ruku vysoko nad hlavu.

„Teď paži spust’,“ přikazoval dále Carter. Obr ho poslechl.

Ještě dvakrát vydal Carter tentýž rozkaz a Joog pokaždé uposlechl. Pozemšťan se spokojeně usmál. Věděl, že Kantos Kan viděl signál a bude nyní vyplňovat příkazy, které dostal, než se rozloučili.

Pew Mogelova paže náhle sjela k boku. Když ji zvedl, svíral v ní rádiovou pistoli.

Jakmile stiskl spoušť, oslnivě se zablesklo a pak mu zbraň jako zázrakem vyletěla z ruky.

Carter stačil uskočit stranou. Jeho čepel udeřila o hlaveň pistole a vyrazila ji z Pew Mogelova sevření.

Teď byl umělý muž přinucen sáhnout po meči.

John Carter, bojující s umělým mužem Marsu na hlavě uměle vytvořeného obra, zjišťoval, že se ocitl v jedné z nejobtížnějších situací svého dobrodružného života.

Pew Mogel nebyl v žádném případě špatný šermíř. Právě naopak, jeho první útok byl tak zuřivý, že před sebou pozemšťana tlačil malým kruhovým prostorem a John Carter měl plné ruce práce, aby stačil odrážet prudký déšť úderů, který bez výběru směřoval na jakoukoliv část jeho těla od hlavy až ke kotníkům.

Byl to neskutečný pocit bojovat proti muži, kterému na tváři vise-

lo jedno z očí. Pew Mogel už zapomněl, že mu oko vypadlo. Umělí lidé viděli zcela dokonale jak oběma, tak jedním okem.

Pew Mogel postupně zatlačil pozemšťana k oknu. Na okamžik jeho pohled sklouzl ven.

A ze rtů mu unikl překvapený výkřik.

*...pak obr zvedl pravou ruku
vysoko nad hlavu.*

PANIKA

John Carter zachytil jeho pohled a obrátil zrak stejným směrem. To, co uviděl, mu vykouzlilo na tváři úsměv a zaplavila ho nová vlna naděje. „Podívej, Pew Mogele!“ zvolal. „Tvoje vzdušná armáda se dává na útěk!“

Malagorové, kteří po tisících zaplňovali oblohu a nesli v sedlech chlupaté jezdce, zběsile křičeli a prchali na všechny strany. Opice, jež jim seděly na zádech, nedokázaly jejich divokému letu zabránit. Ptáci shazovali své jezdce po celých tuctech a jejich obrovská křídla zběsile tloukla do vzduchu, aby unikli tomu, co se náhle objevilo na obloze mezi nimi.

Příčina jejich šíleného úprku byla okamžitě jasná. Vzduch byl naplněn padáky – a pod každým z nich visela třínohá mart'anská krysa, zavilý a pradávný nepřítel každého mart'anského ptáka.

Během toho jediného pohledu, který vrhl z okna, Carter viděl, že odporná stvoření jsou shazována z palub doprovodných korábů, kterým je přikázal naložit během své poslední čtyřiaadvacetihodinové nepřítomnosti.

Jeho rozkazy byly doslova vykonány.

Krasy začnou již brzy dopadat mezi shromážděné Pew Mogelovy pozemní jednotky.

Vzápětí se však stalo něco, co navrátilo pozornost Johna Cartera zpět k jeho bezprostřednímu ohrožení.

Pew Mogel se zuřivě rozehnal po pozemšťanovi. Čepel jeho meče zasáhla Johna Cartera do ramene a po bronzové paži počala stékat krev. Carter vrhl další pohled z okna. Až krasy přistanou mezi oddíly nepřátel, budou potřebovat pomoc.

Výborně! Tars Tarkasovi zelení válečníci se opět vyrojili z hor a

ted' už je nehubila, ba dokonce ani netrápila ničivá palba shora.

Pravda, jakmile krysy dopadly, mohly zaútočit prakticky na kohokoliv, protože nerozeznávaly, kdo je přítel a kdo nepřítel, jenže zelení Tharkové seděli vysoko v sedlech thoatů a opice byly pěší. Žádný malagor nezůstane na dohled svého nejnenáviděnějšího nepřítele.

Pew Mogel zvolna ustupoval k oknu. Koutkem oka zachytil John Carter záblesk Kantos Kanovy vzdušné flotily, která se snášela k Pew Mogelovým pěším legiím daleko dole.

Pew Mogel náhle kamsi sáhl svojí volnou rukou.

Jeho prsty sevřely mikrofon, který Carter upustil ve chvíli, kdy se na něj Pew Mogel poprvé vrhl.

Ted' podivný umělý člověk zvedl mikrofon ke rtům, a než mu v tom pozemšťan mohl zabránit, podařilo se mu do něj vykřiknout.

„Joogu!“ zaskřehotal. „Zabij! Zabij! Zabij!“

V následující vteřině oddělila čepel meče Johna Cartera hlavu umělého muže od těla.

Pozemšťan se sehnul pro mikrofon, který vypadl z nebožtíkovy ruky, ale srazil se s bezhlavým Pew Mogelovým tělem, jež se slepě potácelo malou místností a máchalo mečem na všechny strany.

Hlava Pew Mogela se kutálela po podlaze a zuřivě ječela, zatímco Joog vyrazil kupředu, aby poslechl poslední rozkaz svého pána a začal zabíjet.

Při každém z obrovských kroků sebou Joogova hlava trhala sem a tam. John Carter se zmítal v úzkém prostoru a s každým dalším nevtorovým krokem narazil do některé ze stěn. Pew Mogelovo bezhlavé tělo se kymácelo ve věži a neustále tlouklo na všechny strany čepelí meče.

„Nemůžeš mě zabít, nemůžeš mě zabít,“ vykřikovala Pew Mogelova hlava, která se odrážela od stěn hned tady a hned tam. „Jsem Ras Thavasův umělý člověk a nikdy neumřu. Já nikdy neumřu!“

Úzké vstupní dveře do věžičky se otevřely dokořán, když jakýsi letící předmět narazil do jejich uzávěru.

Vzápětí zejícím otvorem prošlo Pew Mogelovo tělo a bez jediného výkřiku se řítilo k zemi.

To zahlédla Pew Mogelova hlava a v zoufalství začala křičet. Pak

se ale podařilo Carterovi uchopit ji za jedno ucho a hodil ji za tělem.

Slyšel, jak celou cestu dolů hlava ječí, pak ovšem výkřiky náhle utichly.

Joog zuřivě bojoval zbraní, kterou právě vytrhl ze země.

„Zabiju! Zabiju!“ řval, když bušil obrovským stromem a snažil se zasáhnout helijská letadla, která přilétala přes řady pahorků.

Ačkoliv se věž divoce zmítala, Carter se držel u okna. Viděl, jak krysy přistávají, nyní po celých tuctech, a okamžitě se zběsile vrhají na opice v zákopech.

Tars Tarkas a zelení válečníci byli právě tam, kde měli být. Bojovali slavně bok po boku se svým velkým čtyřrukým generálem. Bohužel Joogův obrovský kyj dopadal i na ně a při každém úderu přišla o život přinejmenším stovka válečníků.

Netvora je třeba nějak zastavit!

John Carter znovu skočil po mikrofonu, který klouzal sem a tam po podlaze. Minul ho, ale vrhl se po něm podruhé. Tentokrát se mu ho podařilo sevřít prsty.

„Joogu, přestaň! Přestaň!“ vykřikl Carter.

Udýchaný a vrčící obr náhle přestal se svým nelítostným vražděním. Stál mírně nakloněn a ona divoká, zuřivá nenávisť ho pomalu opouštěla, přestože u jeho nohou dál pokračoval lýtý boj.

Opice byly dokonale rozprášeny. Prchaly napříč bitevním polem, stovky jich přeskákaly drátěné zátarasy a rozběhly se k horám, zatímco v patách se jim hnaly hladové krysy a zelení válečníci Marsu.

John Carter zahlédl Kantos Kanovu vlajkovou loď, která se vznášela nedaleko Joogovy hlavy.

Z obavy, že by obr mohl jednou ze svých mohutných paží poškodit koráb s jeho drahocenným nákladem, signalizoval pozemšťan, aby se plavidlo drželo v dostatečné výšce.

Poté se v Joogově uchu ještě jednou ozval jeho hlas, vydávající rozkazy.

„Joogu, lehni si na zem. Lehni si!“

Jako unavená divoká šelma se obr položil na zem mezi těla těch, které pobil.

John Carter vyskočil z věžičky. V ruce stále svíral mikrofon, jenž

byl naladěný na vysílání krátkých vln, které přijímala souprava v Joo-gově uchu.

„Joogu!“ vykřikl John Carter znovu. „Vrať se do Korvasu. Vrať se do Korvasu.“

Obluda se podívala na pozemšťana, který nestál dál než deset stop od její tváře, a zavrčela.

KONEC DOBRODRUŽSTVÍ

Ještě jednou musel pozemšťan opakovat svůj příkaz obrovskému Joogovi. Ze rtů nestvůry se ztratil ošklivý škleb a z mohutného obrova hrudníku se vydral zvuk velmi podobný úlevnému vzdechu.

Joog se zvedl na nohy, pomalu se obrátil a vydal se dlouhým, nemotorným krokem přes pláně směrem k pustému městu Korvas.

Netrvalo snad ani deset minut a z otevřených bran Helia se vyřítili jeho obránci a obklopili pozemšťana i svou princeznu, kterou John Carter pevně svíral v náručí. Když John Carter pozvedl zrak, spatřil Joogovu hlavu, jež právě mizela za vzdáleným pohořím.

„Proč jsi ho pustil, Johne Cartere?“ zeptal se Tars Tarkas, který otíral krev z čepele svého těžkého meče o kůži vlastního zpoceného thoata.

„Ano, to by mě také zajímalo,“ přidal se Kantos Kan. „Vždyť jsi ho měl ve své moci.“

John Carter se otočil a pohledem přeletěl válečné pole.

„Všechnu tu smrt a ničení, které jsme tady dnešního dne zažili, nám nezpůsobil Joog, ale Pew Mogel,“ odvětil. „Teď, když je jeho zlý pán mrtev, je Joog neškodný. Proč přidávat ještě jeho smrt k těm ostatním, i kdybychom ho dokázali zabít – o čemž vážně pochybuji.“

Kantos Kan pozoroval krysy, jak utíkají ke vzdáleným horám, kam pronásledovaly nemotorně prchající opice.

„Řekni mi, Johne Cartere,“ obrátil se nakonec se zvláštním výrazem ve tváři ke svému pozemskému příteli, „jak se ti podařilo pochyvat tolik těch příšerných krys, naložit je do přepravních lodí a dokonce jim ještě připnout padáky?“

John Carter se usmál. „Tak tohle bylo opravdu jednoduché,“ odpověděl. „Když jsem byl vězněm v Korvasu, v jejich podzemním městě, všiml jsem si, že do prostory, kde krysy žijí, vede jen jedna

cesta. Jediný tunel, který nemá žádnou odbočku. Poprvé se dělil teprve v jisté vzdálenosti od ústřední jeskyně. Ve stropě vysoko nahoře sice otvory byly, ale absolutně mimo dosah.

Zavedl jsem své muže do tohoto tunelu a rozdělali jsme obrovský kouřící oheň ze zbytků, které jsme nasbírali nahoře. Když se plamen rozhořel, naházeli jsme na něj spoustu čerstvého mechu. Přirozený průvan pak nasával kouř do krysí jeskyně.

Místo se natolik naplnilo dýmem, že zvířata nedostatkem kyslíku po celých tuctech ztrácela vědomí. Nemohla uniknout tunelem, v němž hořel oheň a který byl jejich jedinou cestou k záchraně. Později jsme prostě vešli dovnitř a odvěkli tolik omámených krys, kolik jsme potřebovali pro naplnění našich lodí.“

„Ale co ty padáky?!“ zvolal Kantos Kan. „Jak se ti podařilo dostat je na jejich záda? A jak jsi docílil toho, že si je nestrhaly hned potom, co přišly k vědomí?“

„Ony totiž nenabýly vědomí do poslední chvíle,“ odpověděl pozemšťan. „Drželi jsme je v každé lodi uvnitř kajut a ty kabiny jsme naplnili kouřem do té míry, že krysy ležely v bezvědomí po celou cestu, prakticky až k Heliu. Během té doby jsme měli dost času připevnit jim na záda padáky. Krysy přišly k sobě až ve vzduchu, v okamžiku, kdy je moji muži přehodili přes okraj paluby.“

John Carter kývl směrem k mizejícím siluetám prchajících zvířat. „Když ale dopadly na zem, byly už zcela při vědomí a zuřivě bojovaly, jak jste sami na vlastní oči viděli,“ dodal pozemšťan. „Prostě a jednoduše se vytrhly ze svých padákových postrojů, jakmile přistály, a vrhly se na první postavu v okolí, kterou spatřily.“

Co se týče malagorů,“ pokračoval, „jsou to ptáci – a ptáci jak na Zemi, tak na Barsoomu nenávidí krysy i hady. Věděl jsem, že tihle malagoři dají přednost jinému prostředí, až uvidí a ucítí své přirozené nepřátele ve vzduchu kolem sebe!“

Dejah Thoris zvedla hlavu ke svému náčelníkovi a usmála se.

„Žil kdy předtím ve vesmíru podobný muž?“ zeptala se. „Je možné, že jsou všichni pozemšťané takoví, jako jsi ty?“

Té noci Helium slavilo vítězství. Ulice města zaplavili rozesmátí lidé. Mocní zelení válečníci Tharku se ve všeobecném válečném

sbratření promíchali s legiemi Helia.

V královském paláci byla uspořádána obrovská hostina a slavnost na počest služeb, jež John Carter pro Helium vykonal.

Starý Tardos Mors, jeddak, se natolik dusil vlastními pocity nad zázračnou záchranou svého města z rukou nejhorších nepřátel a bezpečným návratem své vnučky, že nějakou dobu nebyl schopen řeči, a když se mu potom přece jenom podařilo vstát, pronesl krátký vřelý projev, v němž pozemšťanovi tlumočil díky celého království.

Jakmile však konečně promluvil, byla jeho slova protkána prostou vznešeností velkého vládce. Hluboká vděčnost těchto lidí zasáhla pozemšťana do srdce.

Později té noci stáli John Carter a Dejah Thoris osamoceně na terase, z níž měli rozhled po většině královských zahrad.

Měsíce Marsu majestátně uháněly po nebesích a jejich měnící se světlo působilo, že stíny vzdálených hor se točily a přeskakovaly nad plání plnou proláclin a pahorků v neustále se měnících fantastických obrazcích.

Dokonce i stíny těch dvou lidí na královské verandě se pomalu, ale přece spojily v jediný.

Kostliví muži z Jupiteru

PŘEDMLUVA

Přestože nenávidím předmluvy a sám je čtu jenom výjimečně, zdá se, že se mi málokdy podaří napsat knihu, kterou bych nevyzdobil předmluvou určenou svým dlouho strádajícím čtenářům. Občas také musím do svého vyprávění přidat trochu počasí a nějakou tu krajinku, což jsou další dva prvky v literárním podnikání, které nemám rád, když je používají jiní. Na druhé straně i na popisech krajiny a počasí něco je, protože jedno jak druhé, doplněno vhodnými přívlastky, odlehčí zátěž spisovatelovu a zároveň se v honoráři počítá jako slova.

Ale i tak pro předmluvu sotva najdete nějakou omluvu. Kdyby to byl můj příběh, nebyla by zde žádná. Ovšem vzhledem k tomu, že je to příběh Johna Cartera, nemohu s ním zacházet podle libosti. Je to příběh Johna Cartera a já jsem jenom jeho pouhým vypravěčem.

Do střehu! John Carter bere do ruky svůj meč.

Edgar Rice Burroughs

ZRAZEN

Nejsem vědec. Jsem válečník. Mojí nejmilovanější zbraní je meč a během svého dlouhého života jsem nepřišel na žádný důvod, proč bych měnil své teorie, co se týče jeho správného využití ve většině situací, v nichž jsem se ocitl. To ovšem neplatí o vědcích. Ti obvykle opouštějí jednu teorii pro druhou. Zákon gravitace je snad jediný zákon, který se mě držel celý život. A kdyby se Země náhle roztočila sedmnáctkrát rychleji, než se točí teď, dokonce i zákon gravitace by nás opustil a my bychom se rozlétli do celého vesmíru.

Teorie přicházejí a odcházejí. Vědecké teorie. Vybavuji si, že kdysi existovala teorie, že čas a vesmír se pohybují kupředu konstantní rychlostí, a to po přímce. Pak byla jiná, která tvrdila, že ani čas, ani vesmír neexistují – obojí že je jen představou v našich myslích. Poté se objevila teorie, že čas a vesmír se bortí jeden do druhého. A zítra nám může nějaký vědec ukázat štosy a štosy papíru a stovky čtverečních stop tabule pokryté rovnicemi, formulemi, značkami, symboly a tabulkami, v nichž dokazuje, že se vesmír a čas od sebe neustále vzdalují. Pak se nám začne náš teoretický systém řítit kolem uší a my budeme muset začít se vším všudy znovu.

Jako mnoho válečníků mám sklony být velmi důvěřivý, co se týče věcí, ve kterých se sám nevyznám, přesněji řečeno, býval jsem takový. Věřil jsem čemukoliv, co vědci řekli. Před dlouhou dobou jsem spolu s Flammarionem věřil, že Mars je planeta schopná hostit život a že je obydlená. Pak mě novější a mnohem proslulejší vědecká škola přesvědčila, že není pravda ani jedno, ani druhé. Aniž jsem ztrácel naději, musel jsem jim uvěřit, dokud jsem se nedostal na Mars, kde žiji. Pozemští vědci stále ještě trvají na tom, že Mars není ani obydlený, ani obyvatelný, nicméně já tady bydlím. Jak se zdá, fakta a teo-

rie si zásadně odporují. Jeví se, že v teorii, kterou vědci hlásají, není žádná chyba, a je tedy pravdivá. Stejně pravdivý je i fakt, že já žiji na Marsu.

Během příběhu, který se chystám vyprávět, teorie a fakta znovu zkříží své zbraně. Dělam to svým dlouho strádajícím vědeckým přátelům jen velmi nerad, ale kdyby se mě byli zeptali předtím, než vystoupili se svými dogmatickými teoriemi, jež se nesetkaly s žádnou zvláštní sympatií veřejnosti, byli by si ušetřili notnou dávku rozpaků.

Dejah Thoris, moje nepřekonatelná princezna, seděla spolu se mnou na nádherně vyřezávané ersitové lavici v jedné ze zahrad našeho paláce v Menším Heliu, když se před námi objevil důstojník s odznaky Tardos Morse, jeddaka Helia, a zasalutoval.

„Od Tardos Morse Johnu Carterovi, kaor!“ řekl. „Jeddak žádá vaši okamžitou přítomnost v Síni jeddaků v královském paláci ve Velkém Heliu.“

„Hned,“ odpověděl jsem.

„Mohu vás tam dopravit, pane?“ zeptal se. „Přiletěl jsem v dvoumístném letounu.“

„Děkuji,“ odvětil jsem, „připojím se k tobě v hangáru během několika okamžiků.“ Zasalutoval a odešel.

„Kdo to byl?“ otázala se Dejah Thoris. „Nepamatuji si, že bych ho kdy předtím viděla.“

„Je to pravděpodobně jeden z těch nových důstojníků ze Zoru, které Tardos Mors jmenoval do jeddakovy gardy. Bylo to státnické gesto, kterým chtěl ujistit celý Zor, že má neomezenou důvěru ve věrnost tohoto města, a poukázat na skutečnost, že staré rány jsou už zahojeny.“

Zor, který leží asi tři sta osmdesát mil jihovýchodně od Helia, je jednou z těch oblastí, které Helium dobylo v posledních letech, a natropil nám velké množství potíží a trablů díky zrádným činům, jež napáchala jedna větev panovnické rodiny vedená jakýmsi Multis Párem, královským princem. Zhruba pět let před událostmi, které se chystám vyprávět, tenhle Multis Par zmizel a od té doby jsme neměli se Zorem žádné obtíže. Nikdo nevěděl, co se s tím člověkem stalo, a předpokládalo se, že buď podnikl onu poslední dlouhou cestu po

proudu řeky Iss do Ztraceného moře Korus v údolí Dor, nebo byl zajat a zavražděn některou z tlup divokých zelených Mart'anů. Navíc se nezdálo, že by se o něj vůbec někdo staral – prostě a jednoduše se už nikdy do Zoru nevrátil, což bylo dobře, protože tam byl upřímně nenáviděn za svou nadutost a krutost.

„Doufám, že můj ctihodný dědeček tě nezdrží dlouho,“ řekla Dejah Thoris. „Máme na dnešní večer pozváno několik hostů a byla bych ráda, kdybys přišel včas.“

„Několik!“ pravil jsem. „Kolik? Dvě stě nebo tři sta?“

„Chováš se nemožně,“ odpověděla se smíchem. „Skutečně jenom pár.“

„Klidně tisíc, jestli ti to udělá radost, má drahá,“ ujišťoval jsem ji a políbil ji na rozloučenou. „A teď tedy sbohem. Předpokládám, že budu nejpozději do hodiny zpět.“ A to se stalo před rokem!

Když jsem vybíhal po rampě k hangáru na palácové střeše, měl jsem z nevysvětlitelného důvodu pocit, že mě obklopuje jakési nedefinovatelné zlo. Ale připisoval jsem to skutečnosti, že mé milostné posezení s princeznou bylo tak rychle a násilně přerušeno.

Řídký vzduch Marsu je důvodem, že přechod ze dne do noci je tam neobyčejně rychlý, tím spíše pro pozemšťana. Soumrak trvá velmi krátce, díky zanedbatelnému lomu slunečních paprsků. Když jsem opouštěl Dejah Thoris, slunce, přestože stálo nízko, dosud jasně zářilo. Zahrada byla sice ve stínu, ale ještě byl den. Ve chvíli, kdy jsem vystoupil na vrcholek rampy, která vedla do míst na střeše paláce, kde se nacházel hangár, v němž byly garážovány soukromé letouny královské rodiny, bylo však již husté šero. Brzy nastane naprostá tma. Přemýšlel jsem, proč strážci hangáru nerozsvítili světla.

Přesně v okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že je něco v nepořádku, vrhlo se na mě dvacet mužů a ti mě přemohli dřív, než jsem stačil tasit a začít se bránit. Jakýsi hlas mi přikázal mlčet. Byl to hlas muže, který mě vlákal do této pasti. Když pak hovořili ostatní, mluvili jazykem, který jsem v životě neslyšel. Jejich řeč měla ponurý a dutý zvuk, byla monotónní, bezvýrazná a jakoby pohřební.

Srazili mě tváří dolů na dláždění a spoutali mi zápěstí za zády. Poté mě znovu s trhnutím postavili na nohy. Teprve teď jsem si mohl

poprvé dobře prohlédnout své věznitele. Užasl jsem. Nedokázal jsem uvěřit vlastním očím. Tahle stvoření nebyla lidmi. Byly to lidské kostry! Černé oční důlky se temněly ve šklebících se lebkách. Holé články prstů mi svíraly ruce. Zdálo se, že vidím každou kost v jejich tělech, a přesto ty věci žily! Hýbaly se. Mluvily. Odvlekly mě k podivné létající lodi, které jsem si předtím nevšiml. Ležela ve stínu hangáru, dlouhá, štíhlá, strašidelná. Vypadala jako obrovská střela s oblou přídí a do špičky vybíhající zádí.

Při prvním letmém pohledu jsem si povšiml jakýchsi ploutví, jež byly umístěny v přední polovině, ve střední části úzkého křídélka (alespoň za to jsem onen útvar považoval), které běželo téměř po celém boku lodi, a velmi zvláště konstruovaného výškového kormidla, jež bylo také součástí vnějšího zařízení. Neviděl jsem žádné vrtnutí, avšak musím přiznat, že jsem měl na bližší zkoumání podivné lodi velmi málo času, protože mě rychle vehnali do vstupního otvoru v ocelovém boku plavidla. Uvnitř byla naprostá tma. Neviděl jsem vůbec nic, kromě slaboučkého šera právě končícího dne, které dovnitř pronikalo dlouhými úzkými průzory v lodní stěně.

Muž, který mě zradil, mě spolu s ostatními následoval dovnitř. Pak zavřeli dveře a pečlivě je zabezpečili. Hned poté se loď naprosto nehlukně zvedla do noční temnoty. Nezahlédl jsem v ní jediné světlo, ani uvnitř, ani vně. Byl jsem si však jist, že nás rozhodně musí spatřit některý z našich strážných člunů. V tom případě – když nic víc – budou mít naši lidé klíč k tomu, aby odhadli, jakým způsobem jsem zmizel. Ještě před svítáním budou stovky letounů helijské vzdušné flotily prohledávat povrch Barsoomu a vzdušný prostor nad ním, aby mne našly. Koráb tak veliký jako ten, v němž mě unášeli, se nikde nemůže ukrýt natolik dobře, aby naše pátrače oklamal.

Jakmile jsme se ocitli nad městem, jehož světla jsem viděl pod námi, vyrazila loď překvapivou rychlostí. Na Barsoomu neexistovalo nic, co by ji mohlo dohonit. Nejenže se pohybovala nesmírně rychle, ale navíc také naprosto nehlukně. Pak někdo zapnul osvětlení v kabině. Odzbójili mě a rozvázali mi ruce. S nevolí musím říci, že jsem se rozhlížel kolem sebe téměř s hrůzou a prohlížel si těch dvacet či snad třicet děsných stvoření, která mě obklopovala.

Tahle stvoření nebyla lidmi.

Ted' jsem viděl, že to nejsou kostry, přestože vzezření těch tvorů velmi připomínalo holé kosti mrtvých lidí. Jejich lebky byly velice těsně potaženy kůží podobnou pergamenu. Pod ní, jak se zdálo, nebyly ani chrupavky, ani žádný tuk. To, co jsem dříve považoval za prázdné oční důlky, byly hluboko zasazené hnědé oči bez bělma.

Kůže tváře přecházela do něčeho, co snad byly dásně u kořeni zubů, které byly neustále jasně viditelné, a to na obou čelistech, stejně jako jsou vidět zuby v lidské lebce. Nos byl zastoupen temným otvorem ve středu obličeje, se slabou svislou přepážkou. Vnější ucho neměli žádné – pouze ušní otvory. Dodám ještě, že na žádné z částí jejich těla nebyl ani jediný vlas, ani jediný chloupěk. Tyhle bytosti byly mnohem odpornější než kaldanové z Bantoomu – oni hnusní pavoučí lidé, do jejichž tenat padla Tara z Helia během dobrodružství, které ji zavedlo do krajiny šachistů z Marsu. Ti ovšem měli alespoň překrásná těla, i když to nebyla těla jejich.

Postavy mých vězňů tvořily dokonalý celek s jejich hlavami – pergamenová kůže pokrývala kosti jejich končetin tak těsně, že bylo obtížné se přesvědčit, že to, co vidím, není opravdu jen pouhopouhá kost. Kůže byla natolik napjata, že byla zřetelně vidět stavba jejich hrudníků – každé žebro a každý obratel páteře. Když se zastavili přímo před jasným světlem, mohl jsem spatřit i jejich vnitřní orgány.

Neměli na sobě žádné jiné oblečení kromě uzoučké bederní roušky. Jejich postroj byl podobný tomu, jaký nosíme my Mart'ané, což není nijak příliš zvláštní, protože byl navržen k jednomu a témuž účelu – je to pomůcka, na niž si zavěsíte meč, dýku a malý příruční váček.

Znechuceně jsem se od nich odvrátil k oknu, abych se podíval dolů a pokochal se pohledem na krajinu mého milovaného Marsu, zalitou stříbřitými paprsky obou jeho souputníků. Jenže kam se poděla? Nedaleko pravoboku stál Cluros, vzdálenější měsíc! Zachytil jsem okem záblesky jeho povrchu, když jsme prolétli kolem. Čtrnáct tisíc pět set mil za něco málo víc než za minutu! To bylo naprosto nemožné!

Rudý Mart'an, který naplánoval mé zajetí, přišel ke mně a sedl si vedle mne. Jeho poměrně půvabná tvář byla dosti smutná. „Je mi to

velmi líto, Johne Cartere,“ řekl. „Možná kdybyste mi dovolil, abych vám to vysvětlil, pochopil byste rychle, proč jsem to udělal. Nevěřím ovšem, že budete schopen kdykoliv mi odpustit.“

„Kam se mnou v téhle lodi letíte?“ ptal jsem se.

„Na Sasoom,“ odpověděl.

Sasoom! To je barsoomské jméno pro Jupiter vzdálený tři sta čtyřicet dva milionů mil od paláce, v němž mě očekávala má Dejah Thoris!

U DAN

Nějakou dobu jsem seděl zcela mlčky a nehybně vyhlížel ven do inkoustově černého nekonečna vesmíru. Za lodními průzory byla skutečně pekelná tma, na jejímž pozadí skvělým leskem zářily hvězdy i planety, chladné a vzdálené. Vlevo i vpravo, nad námi i pod námi na mě upírala nebesa své nehybné oči – miliony bíle zářících pronikavých očí. Myslí mi běželo mnoho otázek. Unesli mě náhodou? Nebo si mě vybrali cílevědomě? A jestliže ano, tak proč? Jak bylo možné, že se tahle obrovská loď dostala až do Helia a za denního světla přistála na mém soukromém letišti? Kdo byl tento muž s omluvným výrazem na smutné tváři, který mě přivedl do téhle pasti? Vždyť proti mně nemohl osobně nic mít. Předtím, než se objevil v naší zahradě, jsem ho nikdy v životě neviděl.

Nakonec to byl on, kdo porušil ticho. Bylo to skoro, jako kdyby četl mé myšlenky. „Přemýšlíte, proč jste tady, Johne Cartere,“ řekl. „Budete-li mně naslouchat, vysvětlím vám to. Dovolte především, abych se vám představil. Jmenuji se U Dan a býval jsem padwarem v osobní gardě Zu Titha, jedá ze Zoru, který byl zabit v boji, když Helium svrhlo jeho tyranskou vládu a obsadilo město.

Mé sympatie byly na straně Helia a viděl jsem jasnou a šťastnou budoucnost pro své milované město, které se mu mělo dostat v okamžiku, kdy se stane součástí velké helijské říše. Bojoval jsem proti Heliu, neboť to byla moje přísahou stvrzená povinnost – bránit město i jedá, kterému jsem sloužil, přestože byl krutým tyranem. Když však válka skončila, velmi rád jsem odpřisáhl věrnost Tardos Morsovi, jeddaku Helia.

Byl jsem vychován v paláci jedá jako člen královské rodiny. Znal jsem všechny víc než dobře, zvláště Multis Para, prince, který by za normálního běhu věcí v budoucnu usedl na královský trůn po svém

otci. A Multis Par svého otce, Zu Titha, jistě nezapřel. Byl také od přírody nadutý, krutý a násilnický. Po pádu Zoru se pokoušel vyvolat ve městě nepokoje a přesvědčit lidi, aby se vzbouřili proti nové vládě. Když se mu to nepodařilo, zmizel. To bylo zhruba před pěti lety.

Další člen, přesněji příslušnice rodiny, kterou jsem velmi dobře znal, se jmenovala Vaja. Lišila se od Zu Titha a Multis Para, jako se den liší od noci. Byla Multis Parovou sestřenicí. Miloval jsem ji a ona mou lásku opětovala. Měli jsme se brát, když zhruba dva roky potom, co zmizel Multis Par, se tajemně ztratila i Vaja.“

Nechápal jsem, proč mi to všechno vypráví. Jeho milostné aféry mě rozhodně nezajímaly. Ani on mě nezajímal. A co vím, ještě méně, pokud to vůbec šlo, mě zajímal Multis Par – nicméně přesto jsem poslouchal dál.

„Hledal jsem ji všude,“ pokračoval. „Místodržitel Zoru mi v rámci svých možností poskytl veškerou pomoc, ale bohužel to k ničemu nevedlo. Pak se náhle jedné noci v mých komnatách objevil Multis Par. Neplýtl časem. Přešel přímo k věci.

„Předpokládám,“ řekl, „že přemýšlíš o tom, co se stalo s Vajou.“

V tom okamžiku jsem pochopil, že on byl nástrojem jejího zmizení, a začal jsem se obávat nejhoršího, protože jsem znal ten typ mužů, jakým byl. Tasil jsem meč. „Kde je?“ otázal jsem se. „Okamžitě mi to řekni, pokud nechceš přijít o život.“

Vysmál se mi. „Nebud’ blázen,“ řekl. „Když mě zabiješ, už nikdy ji neuvidíš. Nikdy se nedozvíš, ani kde je. Spolupracuj se mnou a je pravděpodobné, že ji dostaneš zpět. Budeš však muset pracovat rychle, protože ji začínám mít opravdu rád. Je to zvláštní,“ dodával, jako by vzpomínal na minulé časy, „že jsem mohl žít tolik let v tomtéž paláci jako ona a být slepý ke všem jejím půvabům, duševním i tělesným – zvláště k těm tělesným.“

„Kde je?“ ptal jsem se znovu. „Jestli jsi jí ublížil, ty zvíře...“

„Jen žádné nadávky, U Dane,“ řekl. „Jestli se mě příliš dotkneš, nechám si ji pro sebe a najmu si k provedení plánu, který jsem ti přišel vysvětlit, někoho úplně jiného. Myslel jsem, že budeš rozumnější. Byl jsi kdysi velmi rozumný člověk, ale vím také, že láska si občas pěkně zahraje s lidskými duševními pochody.“ Pak ze sebe vyrazil

krátký, odporný smích. „Ale nedělej si žádné starosti,“ pokračoval. „Je v naprostém bezpečí – zatím. Jak dlouho v onom bezpečí bude, to teď záleží jen a jen na tobě.“

„Kde je?“ naléhal jsem.

„Na místě, odkud ji bez mé pomoci nikdy nedostaneš,“ odpověděl.

„Jestliže je kdekoliv na povrchu Barsoomu, najdu ji,“ pravil jsem tvrdohlavě.

„Ona není na Barsoomu. Je na Sasoomu.“

„Lžeš, Multis Pare,“ prohlásil jsem.

Lhostejně pokrčil rameny. „Možná uvěříš jí,“ řekl a podal mi dopis. Ten byl skutečně od Vaji. Pamatuji si její zprávu slovo od slova:

„Ať se ti to bude zdát sebepodivnější, jsem vězněna na Sasoomu. Multis Par slíbil, že tě sem přiveze, pokud ovšem uděláš to, co on nazývá malou službičkou v jeho prospěch. Nevím, co po tobě bude chtít, ale jestli to nemůžeš vykonat se ctí, nedělej to. Jsem v bezpečí a nezraněná.““

„Co chceš, abych udělal?“ zeptal jsem se.

„Nebudu se pokoušet tady citovat jeho slova, ale když to shrnu, jednalo se zhruba o toto: Multis Par před lety zmizel ze Zoru proto, že se ho zmocnili lidé ze Sasoomu. Už nějakou dobu navštěvovali naši planetu, kterou zkoumali s myšlenkou, že by ji jednou mohli dobýt a obsadit.“

Ptal jsem se ho, jaký k tomu mají důvod, a on odpověděl, že jednoduše ten, že jsou válečníky. Každá jejich myšlenka je zaměřena na válku, tak jak tomu bylo již po mnoho a mnoho věků v minulosti, dokud nebyl jejich válečnický duch poněkud omezen pudem sebezáchovy. Posléze si ale přece jen podmanili všechny ostatní národy Sasoomu a hledali další svět, který by mohli dobýt.

Polapili ho, aby se naučili co možná nejvíce o výzbroji, výstroji a válečných taktikách různých barsoomských národů, a nakonec se rozhodli, protože nejsilnějším státem je Helium, že to bude právě Helium, které zaberou jako první. Jakmile se jednou zbaví Helia, zbytek Barsoomu – jak jsou přesvědčeni – bude klást jen velmi malý odpor.“

„A jak do jejich schématu zapadám já, John Carter?“ zeptal jsem

se.

„Právě se k tomu dostávám,“ řekl U Dan. „Morgorové jsou pečliví a výkonní lidé. Nezanedbají ten nejmenší detail, který by mohl způsobit nezdar jejich záměrů nebo dokonce celého tažení. Mají už teď naprosto dokonalé mapy Barsoomu a velmi slušné záznamy o počtech a velikostech flotil i výzbroji mnoha nejdůležitějších národů. Nyní by si přáli zkontrolovat ona dosud získaná data a zmocnit se kompletních informací o válečné technice Helianů. Doufají, že právě tyto informace získají od vás. A oni je od vás získají, tomu věřte.“

Usmál jsem se. „Jak se zdá, ani oni, ani ty si cti a oddanosti Helianů příliš nevážíte.“

Po rtech mu přeběhl smutný úsměv. „Vím, jak se cítíte,“ řekl. „I já jsem se cítil stejně – dokud nezajali Vaju a dokud se její život nestal cenou za mou poslušnost. Jen proto, abych ji zachránil, jsem souhlasil, že budu jednat jako zrádce a budu nápomocen při vašem zajetí. Morgorové jsou odborníci na individuální i skupinovou psychologii, stejně jako na válečné umění.“

„Tyhle věci, to jsou Morgorové?“ zeptal jsem se a ukázal směrem k jedné odpudivé postavě. U Dan přikývl. „Já samozřejmě chápu situaci, do jaké jsi byl přiveden,“ přiznal jsem, „ale Morgorové nemají nic, čím by mohli stejným způsobem působit na mě.“

„Jen počkejte,“ potřásl hlavou U Dan.

„Co tím myslíš?“ dotazoval jsem se.

„Jen počkejte. Oni už si něco najdou. Jsou to opravdoví d'áblové. Nikdo by mě byl nepřesvědčil předtím, než se objevil Multis Par se svou nabídkou, že bych mohl být přinucen zradit muže, jehož já a všichni slušní lidé obdivují tak, jak obdivuji já vás, Johne Cartere. Možná jsem udělal chybu, ale když jsem se dozvěděl, že potom, co Multis Par Vaju zneužije, bude má milovaná mučena a zmrzačena, avšak ani pak jí nebude dovoleno zemřít, naopak bude týrána a trýzněna donekonečna, podlehl jsem a vzdal jsem se. Nečekám, že mi kdy odpustíte, ale doufám, že mě alespoň pochopíte.“

„Chápu,“ přikývl jsem. „Možná že za podobných okolností bych udělal totéž.“ Viděl jsem zcela jasně, jak strašlivě onoho muže trápí svědomí. Viděl jsem, že je to člověk, který je za běžných okolností

naprosto čestný. Dokázal bych mu prominout čin, jehož se dopustil proto, aby zachránil nevinnou dívku, kterou miloval, ale nemohl čekat, že já zradím svou zemi, celý svůj svět, abych pomohl ženě, kterou jsem nikdy neviděl. Nicméně i tak jsem si dělal starosti. Upřímně řečeno, nedokázal jsem si sám představit, co bych dělal, kdybych byl postaven do takové situace, v jaké byl on. „Když už nic jiného,“ řekl jsem, „pravděpodobně bych na oko souhlasil, ale přitom bych se snažil tajně překazit jejich plány.“

„Přesně totéž jsem si pomyslel i já,“ odvětil. „Je to to poslední stéblo, jehož se drží zbytky mé sebeúcty. Snad budu moci zachránit jak Vaju, tak vás, dřív než bude pozdě.“

„Možná bychom tedy mohli pracovat společně k tomuto cíli a také k záchraně Helia,“ pravil jsem, „i když co se týče Helia, nemám o ně příliš velké obavy. Myslím si, že Helium se o sebe dokáže postarat samo.“

Znovu smutně potrásl hlavou. „Pokud je pravda jen část toho, co mi vyprávěl Multis Par, pak se o sebe postarat nedokáže. Morgorové přiletí v tisících takovýchto lodí, neviditelných obyvatelům Barsoomu. Helium a jeho dvě části napadnou přes dva miliony těchto příšerných bytostí současně a obsadí obě města dřív, než si kdokoliv z obyvatel uvědomí, že je ohrožena jeho bezpečnost. S sebou si přivezou smrtelně nebezpečné zbraně, o kterých Barsoomiané nemají ani ponětí, a proti nimž se tudíž nedokáží bránit ani s nimi bojovat.“

„Neviditelné lodi!“ zvolal jsem. „Vždyť jsem tuhle viděl při mém zajetí zcela jasně.“

„To je pravda,“ řekl, „v té chvíli neviditelná nebyla, ale byla neviditelná, když jsme za jasného denního světla prolétli kolem vašich hlídkových člunů a přistáli v jednom z nejpečlivěji střežených soukromých míst v celém Menším Heliu. Nebyla neviditelná, když jsi ji poprvé zahlédl, protože odhodila svou neviditelnost nebo, přesněji řečeno, její neviditelnost přerušili Morgorové, aby ji dokázali znovu najít, neboť jinak by byla pro ně stejně neviditelná jako pro nás.“

„A víš, jakým způsobem se jim podařilo této neviditelnosti docílit?“ zeptal jsem se.

„Multis Par mi to vysvětlil,“ odpověděl U Dan. „Abys mě pocho-

pil, já nejsem žádný vědec, ale myslím, že jsem porozuměl víceméně správně tomu, co mi řekl. Zdá se, že na plážích některých sasoomských moří se vyskytuje submikroskopický magnetický písek, který se skládá z prizmatických krystalů. Když chtějí Morgorové dosáhnout neviditelnosti pro svou loď, zmagnetizují její trup a pak z nesmírného množství droboučkových otvůrků v plášti pokryjí celý vnějšek korábu těmito prizmatickými krystalky. Prostě a jednoduše je rozpráší ven a krystalky se v podobě mračna usadí na trupu. To pak způsobí, že se světelné paprsky kolem lodi ohýbají. V okamžiku, kdy trup ztratí svou magnetičnost, jsou tyto drobné částice, lehčí než vzduch, odfouknuty nebo samy spadnou a loď je znovu viditelná.“

V této chvíli k nám přistoupil jeden z Morgorů a náš hovor přerušil. Jeho chování bylo naduté a hrubé. Jeho slovům jsem nerozuměl, neboť je pronášel ve svém jazyce, oněmi dutými pohřebními tóny, kterých jsem si všiml už předtím. U Dan mu odpověděl v téže řeči, i když jeho přízvuk nebyl zdaleka tak ponurý, a pak se obrátil ke mně.

„Tvé vzdělávání začne okamžitě,“ řekl s kyselým úsměvem.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„Během této cesty se musíš naučit jazyk Morgorů,“ vysvětlil.

„Jak dlouhá ta cesta bude?“ otázal jsem se. „Trvá zhruba tři měsíce, než se člověk naučí jazyk natolik, aby se dokázal jednoduše vyjadřovat a rozuměl alespoň základním věcem.“

„Cesta potrvá asi osmnáct dní, především proto, že musíme letět velikou oklikou, abychom se vyhnuli asteroidům. Leží nám přímo v cestě.“

„Takže se ode mne čeká, že se jejich jazyk naučím během osmnácti dnů?“ zeptal jsem se.

„Nejenže se to od tebe čeká, ale ty se to opravdu naučíš,“ odpověděl mi U Dan.

MORGOROVÉ ZE SASOOMU...

Mé vzdělávání začalo. Bylo neobyčejně kruté, ale velmi efektivní. Moji učitelé se u mě střídali ve směnách a stěží jsem měl čas něco pořídit nebo si chvíli zdřímnout. U Dan mi byl k dispozici jako tlumočník, což mi velice pomáhalo, stejně jako skutečnost, že mám výjimečný dar učit se cizím jazykům. Občas jsem byl natolik unaven nedostatkem spánku, že mi vynechávaly myšlenky a mé odpovědi byly pomalé a nepřesné. Při jedné takové příležitosti mě Morgor, který mě vyučoval, udeřil do tváře. Snášel jsem toho hodně, protože jsem velmi toužil naučit se jejich řeč – je vždy životní nezbytností umět jazyk svého nepřítele, pokud chceme předstírat spolupráci a přitom se pokusit zničit jeho plány. Tohle jsem však už nesnesl. Skolil jsem toho chlapíka jedinou ranou, která ho poslala napříč přes celou místnost. Bohužel jsem si při tom téměř zlomil ruku o jeho nepolstrovanou kostnatou čelist.

Nevstal. Zůstal ležet na místě, kam padl. Několik jeho přátel se ke mně vrhlo s tasenými meči. Situace vypadala špatně, neboť jsem byl beze zbraně. U Dan se strašlivě vyděsil. Naštěstí pro mě byl velící důstojník lodi přivolán hlukem a objevil se na místě právě včas, aby odvolal své muže. Dožadoval se vysvětlení.

Už jsem ovládl dostatečnou zásobu slov z jejich jazyka, takže jsem rozuměl téměř všemu, co se říkalo mně, a dokázal jsem se vyjádřit tak, aby oni rozuměli tomu, co říkám já, alespoň do určité míry. Objasnil jsem tomu tvorovi, že mám hlad, žízeň a nedostatek spánku a že jsem si stále ještě nestěžoval, ale že mě nikdo nesmí udeřit a nepočítat zároveň s tím, že za to ponese následky.

„A žádné stvoření nižšího řádu nesmí udeřit Morgora a nepočítat zároveň s tím, že za to ponese následky,“ odpověděl.

„A co s tím budete dělat?“ zeptal jsem se.

„Nebudu s tím dělat vůbec nic,“ odvětil. „Mé příkazy říkají, abych vás přivezl živé na Eurobus. Až to udělám a ohlásím, jak ses choval, bude záležet jenom na milosrdenství Bandoliana, co se velikosti tvého trestu týče.“ Pak se otočil a odešel. Vzápětí však přišel jiný Morgor a donesl mi jídlo i pití a bylo mi povoleno se vyspat. Po celý zbytek cesty už na mě žádný z Morgorů nezvedl ruku.

Zatímco jsem jedl, zeptal jsem se U Dana, co je Eurobus. „To je jejich jméno pro planetu Sasoom,“ odpověděl.

„A kdo je Bandolian?“

„Předpokládám, že by se mu na Barsoomu říkalo jeddak. Soudím tak podle mnohých narážek, které jsem vyslechl během cesty a které se ho týkají. Každopádně, jak se zdá, je předmětem strachu, ne-li přímo zbožňování.“

Po dlouhém spánku jsem se cítil velmi osvěžen. To, co mě předtím naučili, jsem měl ve své hlavě jasně uspořádané, nikoliv přeházené a zatemněné kvůli vyčerpání. Pak přišla chvíle, kdy mě velitel osobně přezkoušel. Jsem si naprosto jistý, že to udělal proto, aby mě přistihl při nějakých neznalostech a mohl mě za to potrestat. Byl výjimečně zlý a arogantní. I jeho nejjednodušší otázky byly zprvu podbarveny sarkasmem, ale nakonec mě byl přinucen propustit, i když na něm bylo vidět upřímné zklamání. Zatím mi nevydal žádné jiné příkazy.

„Vedl sis velice dobře,“ řekl U Dan. „Ovládl jsi ve velmi krátkém čase jejich jazyk tak, že se jim to zdá vyhovující.“

To se odehrálo patnáctého dne naší cesty. Během posledních tří dnů mě nechali na pokoji. Cestování vesmírem je nesmírně monotónní. Celé dny jsem z okének ani nevyhlédl. Bylo to však především proto, že můj čas byl neustále rozdělen podle nějakých instrukcí. Ale teď, když jsem neměl nic jiného na práci, přece jen jsem se díval ven. Mým užaslým očím se naskytla neuvěřitelná podívaná. Předě mnou v celé své majestátní obrovitosti a nádheře vystával Jupiter. Pět z jeho měsíců se jasně čtalo proti temnému nebi. Viděl jsem dokonce i ten nejmenší, který obíhá nejbližše povrchu a má jen třicet mil v průměru. Během následujících dvou dní jsem spatřil, nebo jsem se alespoň domníval, že jsem spatřil, i zbývajících pět měsíců. Jupiter se neustá-

le zvětšoval a byl čím dál důstojnější.

Přibližovali jsme se k němu poměrně slušnou rychlostí třiadvaceti mil za vteřinu, ale byli jsme stále ještě dva miliony mil vzdáleni.

Když jsem byl nyní osvobozen od jednotvárných jazykových lekcí, staly se mé myšlenky opět otrokyněmi mé zvědavosti. Jak může existovat život na planetě, o níž jedna vědecká škola prohlašovala, že má na povrchu teplotu dvě stě šedesát stupňů pod nulou, a jiná si byla stejně jistá tím, že povrch Jupitera je stále ještě v napůl tekutém stavu a je tak rozpálený, že plyny stoupají do husté teplé atmosféry, aby pak padaly zpět v nepřetržitém dešti? Jak může existovat lidský život v ovzduší, které je tvořeno především čpavkem a metanovými parami? A jaký bude efekt strašlivé planetární přitažlivosti? Budou mé nohy schopny udržet váhu mého těla? A když náhodou upadnu na zem, dokážu se zase zvednout?

Další otázka, která se mi vynořila v mysli, se týkala energie, jež nás již sedmnáctý den poháněla děsivou rychlostí vesmírem. Zeptal jsem se U Dana, jestli o tom něco ví.

„Vylepšili osmý barsoomský paprsek, který my známe jako paprsek pohonný, a zkombinovali ho s vysoce koncentrovanými silami přitažlivosti vesmírných těles, v jejichž dosahu lodi prolétají. Navíc využívají kosmického záření, paprsků L, které jsou zachytávány z vesmíru a pak za vysokých rychlostí vysílány z pohonných trubic na lodním trupu. Osmý barsoomský paprsek pomáhá korábu dosáhnout základní rychlosti po opuštění planety a slouží také jako brzda, když se loď chystá přistát. Přitažlivé síly jsou využívány jak ke zvýšení rychlosti, tak k řízení lodi. Tajemství úspěchu, kterého docílili v oblasti meziplanetárních letů, tkví v geniálním způsobu, jakým zkombinovali ony tři zdroje sil a tu obrovskou energii pak dokázali nejen zkoncentrovat, ale i ovládnout.“

„Děkuji ti, U Dane,“ řekl jsem, „myslím si, že začínám chápat základní ideu. Některé z mých vědecky zaměřených přátel na Zemi by něco takového jistě velmi překvapilo.“

Má poslední zmínka o vědcích mě přivedla na myšlenku, jak velké množství učených teorií uvidím ležet v troskách, až v následujících čtyřadvaceti hodinách přistaneme na Jupiteru. Jistě musí být

obyvatelný pro rasu neobyčejně podobnou té naší. Ti lidé mají plíce, srdce, ledviny i játra, a současně i ostatní vnitřní tělesné orgány, které jsou stejné jako ty naše. Vím to zcela jistě, protože jsem je viděl, kdykoliv některý z Morgorů stanul mezi mnou a nějakým jasným zdrojem světla. Jejich kůže byla totiž průsvitná, podobná pergamenu, a těsně natažená přes jejich kostry. Vědecký svět se bude zase mýlit a já jsem naše učence litoval. Mýlili se již tolikrát a tolikrát museli uznat své chyby. Byli tady například tací, kteří se drželi ptolemaiovského modelu vesmíru a kteří, poté co Galileo v roce 1610 objevil čtyři z Jupiterových měsíců, dokládali u vyšších míst, že takové objevy jsou naprosto absurdní, a jejich argumentem bylo, že od chvíle, kdy máme v hlavě jenom sedm otvorů – dvě uši, dvě oči, dvě nozdry a ústa – na nebi může existovat pouze sedm planet. Když tímto vědeckým způsobem koncil zavrhl Galileovu absurdní teorii, dali ho vsadit do vězení.

Jakmile jsme se ocitli zhruba pět set tisíc mil od Jupitera, začala naše loď zpomalovat a připravovat se k přistání. O nějaké tři nebo čtyři hodiny později jsme vstoupili do hustého obalu planety tvořeného mračny. Teď už jsme se pohybovali opravdu velice pomalým tempem, ne víc než šest set mil za hodinu.

Velmi jsem dychtil spatřit povrch Jupitera. A byl jsem výjimečně netrpělivý, kdy už se koráb vynoří z vrstvy mračen, v níž jsme pochopitelně neviděli absolutně nic.

Konečně jsme vyletěli na světlo – a jaký to pohled se naskytl mým užaslým očím! Dole pode mnou se rozprostíral obrovitý svět osvětlený strašidelným rudým svitem, který vyzařoval z vnitřního povrchu oblačné vrstvy a zaplavoval rudorůžovým světlem hory, kopce, údolí, pláně i oceány. Zprvu jsem nemohl přijít na to, kde se toto tajemné narudlé světlo bere, ale nakonec, jak mé oči klouzaly po úžasném panoramatu hluboko pode mnou, spatřil jsem v dáli kužel obrovské sopky, z něhož tryskaly jazyky plamenů tisíce stop do vzduchu. Teprve později jsem se dozvěděl, že tenhle obrovitý kráter má v průměru sto mil a po celém rovníku planety se táhne řetěz podobných vulkánů, jakýchsi gargantuovských pochodní. Další byly roztroušeny po celém povrchu planety a poskytovaly tomuto světu

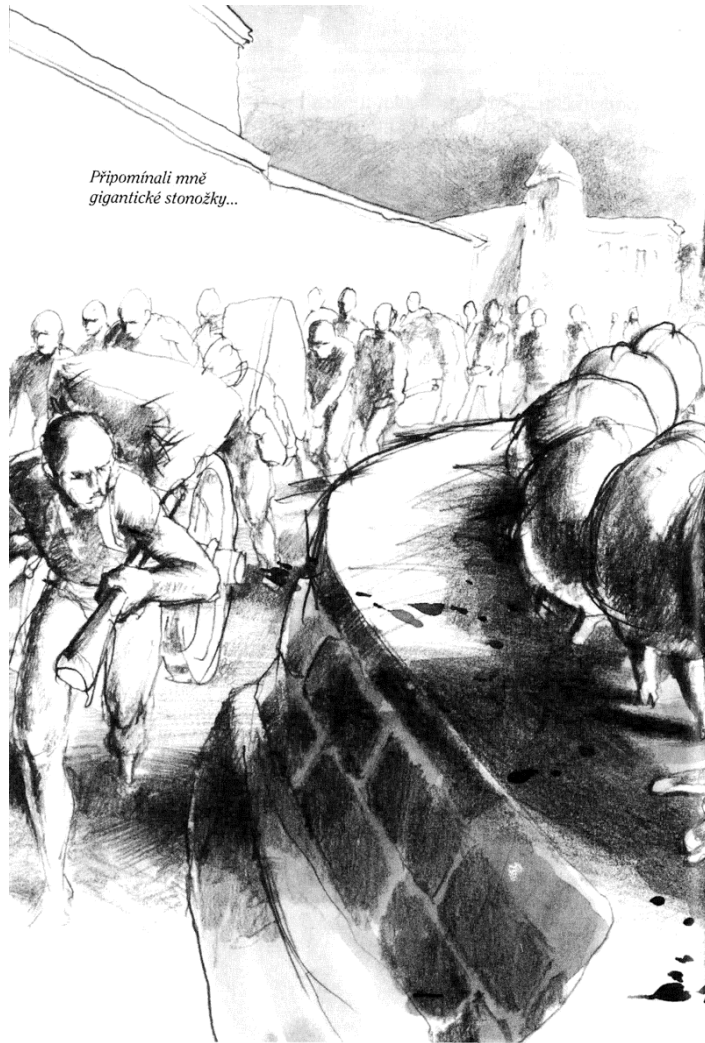
jak světlo, tak teplo, bez nichž by byl temný a mrazivý.

Když jsme klesli ještě níže, spatřil jsem útvary, jež vypadaly jako města, která byla vždy umístěna v uctivé vzdálenosti od žhnoucích kráterů. Ve vzduchu jsem také zahlédl několik lodí, podobných té, v níž jsem byl unesen z Marsu. Některé byly velmi malé, jiné mnohokrát větší než ta, kterou jsem znal. Přiblížily se k nám dva menší letouny a my zpomalili tak, že jsme téměř stáli. Byly to zcela jasně hlídkové čluny. Z několika střelen na nás byly zaměřeny zbraně. Jeden z nich zůstal nehybně viset nedaleko od nás, druhý nám přirazil k boku. Náš velitel pozvedl poklop v horním pancíři lodi a vysunul ven hlavu. Na boku hlídkového člunu se otevřela malá dvířka a v nich se objevil důstojník. Oba muži si vyměnili několik slov. Pak velitel patroly zasalutoval a zavřel dveře, v nichž stál. Měli jsme povolení pokračovat v letu. To všechno se odehrávalo ve výšce nějakých pěti tisíc stop.

Začali jsme velikou spirálou pomalu klesat dolů k rozlehlému městu. Později jsem zjistil, že zabírá rozlohu zhruba čtyř set čtverečních mil. Celé město bylo obklopeno vysokou hradbou a jak hradby, tak budovy měly jednotnou tmavohnědou barvu, stejně jako chodníky v ulicích. Bylo to neútné, odpudivé město, postavené ze sopečného kamene. Ani na jediném místě jsem nezahlédl známku vegetace – ani proužek trávníku, ani keř, žádný strom. Neviděl jsem také jedinou barvu, která by poněkud oživila monotónnost této zachmuřené hnědi.

Město bylo naplánováno a zřejmě i postaveno jako dokonalý obdélník. Jeho delší strana měřila asi pětadvacet mil a na šířku mohlo mít zhruba šestnáct mil. Ulice byly přímé, rovnoběžné, jedna od druhé stejně vzdálené, a dělily tak město do nesčetných naprosto stejných čtvercových bloků. Budovy se vyznačovaly dokonalými pravými úhly, i když ne všechny měly stejnou velikost nebo výšku – a to bylo to jediné, co trochu rušilo až tísnivou monotónnost tohoto pochmurného města.

*Připomínali mně
gigantické stonožky...*

Omlouvám se, nebylo to to jediné. Uvnitř hradeb se vyskytovala i místa, kde nestály žádné budovy – možná náměstí nebo snad výcvikové prostory. Jenže těch jsem si všiml, až když jsme se snesli dost nízko nad město. Protože tato prostranství byla vydlážděna stejným nevýrazným temně hnědým kamenem, doslova se mezi budovami ztrácela. Město bylo téměř tak depresivní, pokud jde o vzhled, jako například Salt Lake City viděné ze vzduchu za podmračeného únorového dne. Jedinou úlevou od intenzivního pocitu tísně bylo růžové světlo, které ozařovalo celou krajinu, odraz plamenů obrovských vulkánů od vnitřního povrchu oblačné vrstvy; tohle a bujný porost tropických rostlin, jenž začínal hned za městskými hradbami, rostlin podivných, nezemské velikosti i barev, a od pohledu neobyčejně děsivých.

V doprovodu dvou hlídkových člunů jsme se pomalu snesli do velkého otevřeného prostoru poblíž středu města. Nedaleko stálo množství velikých hangárů naplněných podobnými loděmi, jako byla ta naše.

Okamžitě jsme byli obklopeni oddílem vojáků a ke svému překvapení jsem zahlédl i celou řadu lidí, kteří vypadali na první pohled jako já. Jediný rozdíl mezi nimi a mnou byl v tom, že jejich pleť byla ještě více rudá, téměř fialová. Muži byli neozbrojení a zcela nazí, kromě tenkých bederních roušek, neměli žádné řemení, jaké nosí Morgorové. Jakmile jsme vystoupili, odvěkli tito lidé koráb do hangáru. Byli to otroci.

Mezi Morgory, kteří se se mnou vrátili z výpravy, a těmi, kteří přišli loď přivítat, nedošlo prakticky k žádným pozdravům nebo výměně informací. Oba velící důstojníci si navzájem zasalutovali a prohodili několik vojenských frází. Velitel naší lodi udal své jméno, což bylo, jak si dodnes pamatuji, Haglion, pak také jméno lodi a prohlásil, že se právě vrací z Marsu, který ve své řeči nazýval Garobus. Poté určil deset mužů svého doprovodu jako hlídku pro U Dana a pro mne. Když nás válečníci obklopili, vydal se náš zástup na cestu a v Haglionových stopách jsme vyšli z letiště.

Vedl nás po široké ulici, kde bylo nesmírné množství chodců i

ostatní dopravy. Na chodnících byli pouze Morgorové, purpuroví lidé kráčeli v prachu ulice. Mnoho Morgorů cestovalo na hřbetech obrovských odpudivých tvorů s nekonečným počtem nohou. Připomínali mně gigantické stonožky, jejich těla byla utvářena podobným způsobem a každý článek byl přibližně osmnáct palců dlouhý. Hlavy měli rybí a neobyčejně ošklivé. Jejich čelisti byly vyzbrojeny mnoha dlouhými ostrými zuby. Jako skoro všechna zvířata na Jupiteru – což jsem se dozvěděl teprve později – byli i tito tvorové kopytnatci. Kopyta byla zcela jasně nezbytností v rozlehlých oblastech, kde na povrchu planety ztuhla lávová pole, právě tak jako v místech, kde půdu prostupovaly sopečné vyvřeliny.

Tito tvorové byli někdy velmi dlouzí a na svých hřbetech nosili až dvanáct Morgorů současně. Na ulicích ovšem bylo vidět i jiná nákladní a jízdní zvířata. Byla to zvláštní, nezemská stvoření, nebudu vás však dále unavovat jejich popisem.

Nad hlavami chodců a jízdních zvířat se pohybovaly v obou směrech malé létající stroje. Ulice byly tedy vskutku zaplaveny mnohočetným davem různých lidí, podivných lidí se zarputilými výrazy, kteří velmi zřídka mluvili, a pokud si vzpomínám, nikdy se nesmáli. Podle toho, jak vypadali, mohli právě vstát ze smutných hrobů, aby v posměšné napodobenině života chrastili svými kostmi v tomto hřbitovním městě mrtvých.

U Dan a já jsme šli po kraji ulice, stráže pak vedle nás po chodníku. Nebyli jsme dost dobří, abychom kráčeli místy, kudy chodili Morgorové! Haglion nás dovedl na velké prostranství obklopené poměrně výstavnými budovami, které však zdaleka neoplývaly krásou. Několik z nich bylo zakončeno věžemi, nízkými nebo vysokými, ale bez rozdílu ošklivými. Všechny stavby vypadaly, jako kdyby byly budovány, aby vydržely celé věky.

Odvedli nás k jedné z budov, u jejíhož vchodu stál jediný strážný. Haglion s ním krátce promluvil a voják přivolal z budovy důstojníka, který nás pak doprovodil dovnitř. Jakýsi úředník tam zanesl naše jména a popisy do veliké knihy. Poté předal Haglionovi něco jako potvrzenku a on i náš původní doprovod odešli.

Náš nový strážce vydal pokyny několika válečníkům, kteří byli v

místnosti, a ti nás odvedli spirálovým schodištěm do zšeřelého sklepení, kde nás doslova vhodili do temné cely. Pak za námi zamkli dveře a my už slyšeli jen jejich vzdalující se kroky.

...A SAVATOROVÉ

I když jsem o Jupiteru často přemýšlel, nenapadlo mě, že ho někdy navštívím, a ani jsem o podobnou návštěvu nestál, zvláště proto, že většina pozemských vědců nás ujišťovala o nehostinných podmínkách, které na této velké planetě vládnou. Tak či tak, teď jsem tady byl a životní podmínky zde byly úplně jiné, než jak si je pozemští vědci představovali. Je jisté, že hmota Jupitera je mnohem větší než hmota Země nebo Marsu, a přesto jsem měl pocit, že na mě zdejší přitažlivost působí mnohem méně než na Zemi. Zdálo se mi, že je dokonce ještě menší než ta, kterou jsem pociťoval na Marsu. Usoudil jsem, že je to díky faktu, že se planeta mnohem rychleji otáčí kolem své osy. Odstředivá síla, která se mě zde snažila vymrstit do vesmíru, byla dost silná, aby podstatně vyvážila zvýšenou přitažlivost. Ještě nikdy předtím jsem se necítil tak lehký. V duchu jsem přemýšlel, jak vysoko a jak daleko bych tady dokázal doskočit.

Cela, v níž jsme byli uvězněni, ačkoliv byla dostatečně veliká, mi nedovolovala v tomto směru žádné experimenty. Byla to prostorná místnost vytesaná v hnědé lávové skále. Ve stropě bylo zasazeno několik bílých světel, která prostor matně ozařovala. Ze středu jedné stěny vytékal slabý pramének vody, jenž uprostřed podlahy vytvářel malé jezírko, a z něj pak odváděla vodu úzká stružka, která mizela v dalším otvoru v protější stěně. Na podlaze leželo několik hrubých rohoží upletených z trávy. To bylo kompletní vybavení našeho vězení.

„Morgorové jsou opravdu pozorní hostitelé,“ obrátil jsem se k U Danovi. „Poskytli nám vodu k pití i koupání. Vybavili nás dokonalým odpadním systémem. Darovali nám spací potřeby, na nichž můžeme ležet nebo sedět. Naše cela je osvětlená a je také pevná. Jsme tady v bezpečí před útoky našich nepřátel. Na druhé straně musím

říci, že co se Morgorů týče, já...”

„Pst!“ varoval mě U Dan. „Nejsme tady sami.“ Ukázal ke vzdálenějšímu konci našeho vězení. Podíval jsem se tím směrem a poprvé jsem si všiml něčeho, co vypadalo jako lidská postava natažená na rohoži.

V téže chvíli postava vstala a vykročila k nám. Byl to skutečně člověk. „Mě se nemusíte bát,“ řekl. „Přede mnou můžete o Morgorech říkat, co se vám zlíbí. Nevěřím, že byste přišli na horší nebo hanlivější jména, jimiž byste je chtěli nazvat, než ta, která už jsem vymyslel a použil já, a přitom je považuji za nedostatečná.“

Až na to, že mužova pokožka byla světle modrá, neshledal jsem na něm nic, čím by se jinak fyzicky lišil od U Dana nebo mne. Jeho tělo, které bylo téměř nahé, bylo holé, s výjimkou hustých vlasů, obočí a řas. Mluvil stejným jazykem jako Morgorové. My s U Danem jsme mezi sebou rozmlouvali univerzálním jazykem Barsoomu. Překvapilo mě, že nám muž rozuměl. Na chvíli jsme se s U Danem odmlčeli.

„Je možné,“ pokračoval náš spoluvězeň, „že nerozumíte jazyku Eurobu, co?“

„Rozumíme,“ přikývl jsem, „ale překvapilo nás, že ty rozumíš našemu jazyku.“

Muž se usmál. „Nerozumím,“ odpověděl. „Zmínili jste se ale o Morgorech, proto jsem věděl, že hovoříte o nich. Když pak tvůj společník zjistil, že jsem s vámi v jedné cele, varoval tě, abys mlčel. Z toho jsem uhodl, že říkáš něco nepřiliš lichotivého o našich věznitelích. Povězte mi, kdo jste. Nejste Morgorové, a nevypadáte ani jako my Savatorové.“

„Jsme z Barsoomu,“ odvětil jsem.

„Morgorové mu říkají Garobus,“ vysvětlil U Dan.

„Slyšel jsem o té planetě,“ přikývl Savator. „Je to svět, který leží daleko nad mračny. Morgorové se ho chystají obsadit. Předpokládám, že vás zajali buď proto, aby od vás získali informace, nebo aby vás použili jako rukojmí.“

„Řekl bych, že z obou důvodů,“ souhlasil U Dan. „Proč tady vězní tebe?“

„Náhodou jsem vrazil do Morgora, který přecházel ulici na křižovatce. Udeřil mě a já ho srazil k zemi. Za to budu usmrčen při závěrečných zkouškách příštího ročníku.“

„Co to znamená?“ zeptal jsem se. „Nerozumím ti.“

„Vzdělání mladých Morgorů prakticky celé zahrnuje jen předměty a zkoušky z válečného umění. Protože je okázalé, protože má v žácích i v divácích probouzet touhu po krvi, skládají se jednotlivá cvičení z osobních soubojů, které se stupňují a vyvrcholí v den zkoušek. Žáci posledních tříd, kteří přežijí, jsou potom povýšeni do kasty válečníků, což je mezi Morgory kasta nejvyšší. Umění, literatura a věda, pokud se ovšem netýkají války, jsou mezi Morgory předmětem pohrdání. Tady na Eurobu byly uchovány jen díky snahám nás Savatorů – ale naneštěstí na úkor našeho válečného umění a výcviku. Protože jsme lidé, kteří milují mír a klid, jsme vyzbrojeni a vycvičeni pouze k obraně.“ Pak se trochu lítostivě usmál a pokrčil rameny. „Jenže žádná válka nebyla vyhrána obrannými prostředky.“

„Řekni nám něco víc o těch závěrečných zkouškách,“ žádal U Dan. „Je to velmi zajímavý nápad. S kým bojuje třída, která skládá poslední zkoušky?“

„Se zločinci a otroky,“ odpověděl Savator. „Většinou jsou to lidé mé rasy,“ dodal, „i když občas se objeví i mezi Morgory nějaký zločinec, který je odsouzen k smrti tímto způsobem. Pro Morgora je to nejpotupnější smrt, jakou může zemřít – když je přinucen bojovat bok po boku s příslušníky nižšího řádu proti válečníkům svého vlastního druhu.“

„Příslušník nižšího řádu!“ zvolal jsem. „Morgorové tě považují za něco takového?“

„Staví nás jen stupínek nad tupá zvířata, ale činí nás zodpovědnými za naše jednání, protože jsme podle nich schopni rozlišovat mezi dobrým a zlým. Za zlé je samozřejmě považováno cokoli, jakýkoliv čin, slovo nebo výraz, který je kritický k Morgorům nebo jejich kultuře nebo který se jako takový dá vykládat.“

„A co se stane, když takovou zkoušku přežiješ?“ zajímal jsem se. „Pustí tě na svobodu?“

„Teoreticky ano,“ přikývl, „ale prakticky tomu tak není.“

„Tím chceš říci, že porušují pravidla, která sami vytvářejí?“ ujišťoval se U Dan.

Savator se zasmál. „Vždyť oni žádnou čest nemají,“ odpověděl. „Přesto však nemohu tvrdit, že by neosvobodili toho, kdo by boj přežil, protože, co já vím, se to zatím nikomu nepodařilo. Abyste rozuměli, členové každé třídy jsou proti zločincům v přesile dva ku jedné.“

Toto vysvětlení způsobilo, že můj velmi nízký úsudek o charakteru Morgorů, který jsem si po setkání s nimi vytvořil, se ještě zhoršil. Bývá dosti obvyklé, že národy a kmeny válečníků vynikají rytířskostí a oplývají smyslem pro čest. Ale tam, kde je všechno přizpůsobeno a podřízeno krutosti, jemnější lidské instinkty zaostávají a po čase mizí docela.

Nějakou chvíli jsme seděli mlčky. Ticho pak přerušil Savator. „Neznám vaše jména,“ řekl. „Já se jmenuji Zan Dar.“

Stačil jsem mu právě sdělit, jak se jmenujeme my, když do naší cely vstoupila skupina morgorských válečníků a přikázala U Danovi a mně, abychom šli s nimi. „Sbohem!“ pravil Zan Dar. „Pravděpodobně se už nikdy neuvidíme.“

„Mlč, ty nicko!“ křikl na něj jeden z válečníků.

Zan Dar na mě mrkl a zasmál se. Morgor se rozzuřil. „Ticho, pátvore!“ zavrčel. Chvilku jsem se obával, že zaútočí na Zan Dara mečem, ale velitel oddílu ho zarazil. Tato příhoda byla dalším důkazem sebestředné arogance Morgorů. Na druhé straně jsem pocítil ještě větší obdiv a sympatie k Savatorovi, které ve mně rostly od okamžiku, kdy s námi poprvé promluvil.

U Dan a já jsme byli odvedeni přes náměstí do veliké budovy, jejíž vchod byl hlídán početnou stráží. Odporné, rozšklebené, lebkám podobné hlavy válečníků, jejich vyzáblé kostnaté končetiny a těla spolu s temným vchodem do budovy, připomínajícím ústí jeskyně, ve mně vzbuzovaly představu pekelné brány strážené hnijícími mrtvolami. Nebyla to představa nijak příjemná.

U vchodu jsme stáli nějakou dobu, během níž se o nás morgorští válečníci bavili stejně, jako by se někdo bavil o páru zaběhnutých koček nebo psů. „Jsou jako Savatoři, a přesto jsou jiní,“ řekl jeden.

„Jsou stejně odporní jako oni,“ pravil druhý.

„Jeden z nich je mnohem tmavší.“

Teprve teď, poprvé, jsem si uvědomil, jakou barvu vlastně Morgorové mají. Místo aby měli barvu kosti, tedy smetanovou, byli na růžoví. Podíval jsem se na U Dana. Byl tmavočervený. Pohled na mé vlastní paže a nohy mi ukázal, že i já jsem výrazně nachový, avšak má kůže zdaleka neměla takový odstín jako U Danova plet'. Bylo to pro mě zprvu záhadou. Pak jsem si ale uvědomil, že odraz rudé záře z vulkánů mění barvu našich těl na tmavší a kůži Morgorů, která byla v obvyklém světle nažloutlá až pergamenová, zabarvuje do růžova. Když jsem se rozhlédl, zjistil jsem, že tentýž načervenalý odstín má všechno, co jsme měli v dohledu. Připomnělo mi to verš z jakési populární písně, kterou jsem zaslechl při jedné ze svých minulých návštěv na Zemi. Myslím, že zněl asi takto: „Dívám se na svět růžovými brýlemi a všechno mi teď připadá růžové.“ Nu, mně všechno růžové nepřipadalo, bez ohledu na to, jak růžově tento svět vypadal.

Nakonec přišel ke vchodu důstojník a přikázal našim průvodcům, ať nás vezmou dovnitř. Vnitřek budovy byl stejně odpudivý a nehostinný jako její exteriér. Přestože to byl, jak jsem se později dozvěděl, hlavní palác morgorského vládce, nebylo zde ani nejmenší památky po nějaké výzdobě. Žádný umělecký předmět, žádný obraz, žádný ornament nezměkčoval strohost pochmurných lávově hnědých chodeb a holých obdélníkových místností. Žádné závěsy nekryly ostré hrany oken či dveří. Holé podlahy nezakrývaly žádné koberce. Zíraly na nás jen prázdné stěny a stropy. Snad v životě jsem nebyl v prostředí tak depresivním. Dokonce i podzemní kobky pod opuštěnými městy Barsoomu vypadaly lépe, protože mívaly často zajímavá klenutí, různě tvarované dveřní otvory, pozoruhodně kované mříže, které svědčily o uměleckém duchu jejich tvůrců. Morgorové, stejně jako smrt, neznali umění.

Přivedli nás do velké holé místnosti, kde byla kolem mohutného stolu shromážděna skupina Morgorů. Za stolem pak seděl další z nich. Všichni Morgorové mně připadali stejní, ale jako každá rasa, i oni měli odlišné individuální tělesné charakteristiky, zejména v obli-

čeji, a proto jsem byl schopen poznat v hloučku stojících Hagliona. Právě Haglion velel lodi, která mě sem přivezla z Marsu.

Náš doprovod nás přinutil zastavit kus od skupinky, a zatímco jsme tam stáli, byli do místnosti přivedeni další dva rudí Mart'ané – muž a dívka. Dívka byla neobyčejně krásná.

„Vajo!“ vykřikl U Dan, leč já jsem nepotřeboval tento důkaz, abych poznal, o koho jde. Stejně tak jsem si byl jist, že onen muž je Multis Par, princ ze Zoru. Ten vypadal poněkud nervózně a sklesle, ale i přesto rysy jeho tváře nikterak nezastíraly vrozenou aroganci.

Při U Danově výkřiku jeden z našich strážců zašeptal: „Mlč, červe!“ Vajiny oči se při pohledu na mého společníka užasle rozšířily a dívka podvědomě udělala krok směrem k němu. Jeden z jejích hlídačů ji však strhl zpět. Po tenkých rtech prince Multis Para přelétl náznak zlomyslného úsměvu.

Morgor sedící za stolem vydal příkaz a všechny čtyři nás postrčili kupředu, takže jsme stáli v řadě před ním. Ten tvor se ani v nejmenším nelišil od ostatních Morgorů. Neměl na sobě jediné ozdoby. Jeho řemení a zbraně byly zcela jednoduché, avšak očividně skvělé kvality. Byly označeny hieroglyfem, který se odlišoval od podobného označení na řemení a zbraních ostatních Morgorů. Teď jsem si uvědomil, že každý z nich má jiný znak. Nevěděl jsem, co tyto značky znamenají, ale později jsem se dozvěděl, že každá z nich zahrnuje jméno, hodnotu a titul jejího vlastníka. Značka muže za stolem pravila, že se jedná o Bandoliana, vládce Morgorů.

Na stolní desce před Bandolianem byla rozložena veliká mapa, v níž jsem okamžitě poznal mapu Barsoomu. Bylo jasné, že tento tvor a jeho štáb mapu studují. Když jsme všichni čtyři zůstali stát před jeho stolem, Bandolian zvedl pohled a upřel jej na prince ze Zoru.

„Který z nich je ten,“ zeptal se, „jemuž se říká Vládce Barsoomu?“ Multis Par ukázal na mne a Bandolian ke mně otočil své oči, podobné očím mrtvoly. Měl jsem pocit, že se na mě podívala sama Smrt a oznamuje mi, že si mě bere za vlastního.

„Pokud tomu rozumím, jmenuješ se John Carter,“ řekl. Přikývl jsem na souhlas. „Přestože jsi nižšího řádu,“ pokračoval, „musíš být obdařen jistou dávkou inteligence. Na tuto inteligenci se obracím se

svými rozkazy. Mám v úmyslu přepadnout a obsadit Barsoom (on ho nazýval Garobus), a poroučím ti, abys mi ze všech svých sil přispěl veškerými dostupnými informacemi, které máš. Chci vědět vše o Garobu, zvláště o té jeho části, která se nazývá říše Helium. Oplátkou za to ti bude ponechán život.“

Chvilku jsem se na něj díval a pak jsem se mu zasmál do obličeje. Zdálo se, že jeho bledá tvář poněkud zrudověla. „Ty se mi odvažuješ vysmívat, patvore!“ zavrčel.

„To je má odpověď na tvou nabídku,“ řekl jsem.

Bandolian se rozzuřil. „Vezměte to pryč a zničte to!“

„Počkej, velký Bandoliane!“ ozval se v té chvíli Multis Par. „Jeho vědomosti jsou pro tebe takřka nepostradatelné a já mám plán, jak bys je přece jen mohl získat.“

„Jaký je to plán?“ podíval se na něj Bandolian.

„Má družku, kterou nade vše miluje. Zmocni se jí a on zaplatí jakoukoliv cenu za to, aby ji zachránil.“

„Ne však tu cenu, kterou Morgorové požadují,“ řekl jsem Multis Parovi, „a jestliže bude Dejah Thoris přivezena sem, zpečetíš si vlastní rozsudek smrti.“

„Tak dost!“ vyštěkl Bandolian. „Odved’te je všechny pryč.“

„Mám zlikvidovat toho, který se jmenuje John Carter?“ zeptal se velitel oddílu, jenž nás přivedl do audienční síně.

„Ještě ne,“ odpověděl Bandolian.

„Udeřil Morgora,“ poznamenal Haglion, „jednoho z mých důstojníků.“

„Zemře i za to,“ pokynul rukou Bandolian.

„Tak to už bude dvakrát,“ řekl jsem.

„Odved’te to!“ vyštěkl Bandolian.

Když nás odváděli, viděl jsem, jak na sebe Vaja a U Dan upírají toužebné pohledy.

STANU SE ZRÁDCEM

Zan Dar, Savator, byl překvapen, když viděl, jak se zanedlouho vracíme zpět do naší cely. „Abych se přiznal,“ řekl, „nevěřil jsem ani v nejmenším, že vás ještě kdy uvidím. Co se stalo?“

V krátkosti jsem mu vypověděl, co se přihodilo v audienční síni, a dodal jsem: „Vrátili mě sem do této kobky, abych tady čekal na smrt.“

„A co ty, U Dane?“ zeptal se.

„Nevím, proč se vůbec unavovali tím, že mě vedli tam nahoru,“ odpověděl U Dan. „Bandolian si mě ani nevšiml.“

„K tomu měl nepochybně nějaký důvod, tím si buď jistý. Pravděpodobně se pokouší nalomit tvou morálku tím, že ti dovolí spatřit dívku, kterou miluješ, a věří přitom, že ovlivníš Johna Cartera, aby vyhověl jeho požadavkům. John Carter žije jenom proto, že Bandolian doufá, že nakonec jeho odpor přece jen zlomí.“

V cele pod základy Morgoru čas ubíhal nesmírně pomalu. Co se toho týče, nebylo by to však asi lepší, ani kdybychom byli nad zemí, neboť na Jupiteru neexistuje noc. Je tam neustálý den. Slunce, vzdálené čtyři sta osmdesát tři milionů mil, vrhá na planetu jen slabé světlo, i kdyby byl její povrch zcela vystaven záření hvězdy, jež se nalézá ve středu našeho slunečního systému. I to málo světla, které sem doletí, je však pohlceno hustými mračky, jež obklopují tento vzdálený svět. A ty poslední zbytky, které přece jenom projdou hustou kůrou oblaků, se zcela ztratí v záři obrovských vulkanických pochodní, jež zaplavují celou planetu neustálým světlem. Přestože se Jupiter otáčí kolem své osy za méně než deset hodin, vládne na něm věčný den.

U Dan a já jsme se dozvěděli tyto věci týkající se planety od našeho spoluvězně Zan Dara. Vyprávěl nám o obrovských teplých mo-

řích, která se pění v neustálých příbojových vlnách, způsobených složitými změnami poloh čtyř největších měsíců Jupitera. Tyto čtyři satelity obletí Jupiter během dvaadvaceti hodin, osmdesáti pěti hodin, sto sedmdesáti dvou hodin a čtyř set hodin, zatímco planeta se otočí kolem své osy jednou za devět hodin padesát pět minut. Vyprávěl nám o obrovských světadílech a neméně rozlehlých ostrovech. Dokázal jsem si docela dobře představit, že zde něco takového existuje, jelikož hrubý odhad mi říkal, že povrch planety přesahuje plochu dvaceti tří miliard čtverečních mil.

Protože osa Jupitera je téměř kolmá k rovině jeho dráhy (její výchylka činí zhruba tři stupně), nedochází k nijak zvláštní změně ročních období. To znamená, že na celých obrovských územích vládne stejné klima, teplé a vlhké, s neustálým světlem, ohřívané nesčetnými vulkány, jež jsou rozesety po celém povrchu planety. Zde jsem se tedy ocitl i já, dobrodruh, který prozkoumal dva světy, uvězněný v podzemní kobce na jedné z nejtajuplnějších a nejúžasnějších planet celé sluneční soustavy. Bylo to k zešílení.

Zan Dar nám dále vyprávěl, že světadíl, na němž se právě nacházíme, je ten největší. Byl prastarým domovem Morgorů a oni se z něj v průběhu mnoha a mnoha věků vydávali na válečné výpravy, během nichž dobývali svět. Podrobené země, kde vládl jakýsi morgorský guvernér, jim pak musely vyplácet daně, především v naturáliích – ve zboží, potravinách a otrocích. Stále ještě existovalo několik malých oblastí, které Morgorové považovali za bezcenné, a proto si dosud uchovaly svou svobodu a měly vlastní vládu. Z jedné z nich, ze vzdáleného ostrova jménem Zantor, pocházel i Zan Dar.

„Je to země obrovských hor, hustě porostlých mohutnými, vysokými stromy,“ líčil. „Právě kvůli těm horám a pralesům je snadné bránit náš ostrov proti nepříteli, zvláště takovému, který nás napadne ze vzduchu.“

Když mně uvedl výšky některých zdejších vrcholků, nechtělo se mi věřit, že je to pravda: majestátní král zanorských hor, nejvyšší štít, dosahoval výše dvaceti mil nad hladinou moře.

„Morgorové proti nám vyslali mnoho výprav,“ pokračoval ve svém vyprávění Zan Dar. „Zachytili se v jednom malém údolí a tam,

obklíčení našimi vysunutými horskými pevnostmi, které my důvěrně známe a oni vůbec ne, nám byli vydáni na milost. Pobíjeli jsme je doslova jednoho po druhém, až jich konečně zbylo tak málo, že se neodvážili zůstat déle. Je pravda, že zabili i mnoho našich lidí, mnoho jich také zajali. Podobně jsem při jednom z nájezdů upadl do jejich rukou i já. Kdyby přiletěli s dostatečným počtem lodí a dopravili k nám dostatečný počet vojáků, myslím, že by byl náš osud zpečetěn. Naštěstí v naší zemi není nic, co by stálo za tu námahu a za ty oběti, takže si myslím, že nás raději nechávají být a posílají k nám čas od času nové rekruty, aby se vycvičili ve skutečné válce.“

Nevím, jak dlouhou dobu jsme pod zemí strávili, když do naší cely přivedli Multis Para, kterého doprovázel důstojník a oddíl vojáků. Přišli mě přemlouvat, abych spolupracoval s Bandolianem.

„Útok na Barsoom a jeho dobytí jsou nevyhnutelné,“ řekl. „Když budeš Bandolianovi pomáhat, můžeš hrůzy celé akce, jež dopadnou na obyvatele Barsoomu, mnohonásobně zmírnit. Tak posloužíš našemu světu mnohem lépe než hloupým a tvrdohlavým odmítáním vyjít Bandolianovi vstříc.“

„Plýtváš svým časem,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ale na tvém rozhodnutí závisí naše životy!“ vykřikl. „Ty a U Dan, Vaja i já zemřeme, pokud odmítneš. Bandolianova trpělivost je už skoro u konce.“ Zadíval se prosebně na U Dana.

„Není lepší důvod proč zemřít,“ odpověděl k mému překvapení U Dan. „Rád zemřu, abych napravil zlo, které jsem napáchal na Johnu Carterovi.“

„Jste oba hlupáci!“ vykřikl Multis Par zuřivě.

„Nejsme však zrádci,“ připomněl jsem mu.

„Zemřeš, Johne Cartere,“ zavrčel. „Ale dřív, než se tak stane, uvidíš svou družku v Bandolianových spárech. Už pro ni poslali. Nuže, kdybys náhodou změnil své úmysly, vzkaž po jednom z vojáků, kteří vám nosí potravu.“

Vrhl jsem se kupředu a srazil toho odporného člověka k zemi. Byl bych ho zabil na místě, kdyby ho ovšem Morgorové rychle nevytáhli ven z cely.

Takže oni poslali pro Dejah Thoris – a já byl bezmocný! Dostanou

ji. Věděl jsem dokonce, jak ji dostanou. Tím, že ji ujistí, že jen její bezpodmínečná spolupráce může zajistit, abych nepropadl okamžité smrti. Přemýšlel jsem, jestli mohou vyhrát. Až dojde na konečné rozhodování, obětuji svou milovanou princeznu nebo svou adoptovanou vlast? Přiznám se čestně, že odpověď na tuto otázku jsem zatím neznal. Ale měl jsem příklad v U Danovi a mohl jsem se jím řídit. On teď postavil lásku k vlasti nad lásku ke své družce. Dokážu to i já?

Čas se v této pochmurné cele vlekl opravdu jen velmi pomalu. Naše trojice zosnovala bezpočet zcela marných plánů útěku. Hráli jsme improvizované hry, abychom si ukrátili jednotvárnost našeho ubohého bytí – samozřejmě poněkud úspěšněji. Náš společník nám povyprávěl mnoho zajímavého o této velké planetě. A Zan Dar se zase od nás dozvěděl spoustu nového o tom, co je možno nalézt za věčnou pokrývkou mračen, která před pohledy obyvatel Jupiteru ukrývá slunce, další planety, hvězdy, a dokonce i jejich vlastní měsíce. Jediné, co o nich Zan Dar věděl, byly drobky, jež posbíral z útržků řečí, které mezi sebou vedli Morgorové o tom, co spatřili ze svých meziplanetárních lodí. Astronomické znalosti Morgorů však byly ještě o něco menší než jejich zájem o daný předmět. A ten nebyl prakticky žádný. Válka, dobývání a přelévání krve bylo to jediné, co je v životě zajímalo.

Konečně došlo ke změně strašlivé jednotvárnosti našeho života: vhodili k nám do cely nového vězně. A tím vězněm byl Morgor! To byla ovšem velice zvláštní situace. Kdyby byl poměr zajatců v naší kobce obrácený, tedy kdyby byli v cele tři Morgorové a jeden jiný vězeň, nebylo by pochyb o tom, že by se mu vedlo velmi zle. Byl by jistě tyranizován, obtěžován a pravděpodobně fyzicky napaden. Podobný osud očekával i náš Morgor. Uchýlil se do nejvzdálenějšího kouta místnosti a očekával to, co měl plně právo i důvod očekávat. U Dan, Zan Dar a já jsme šeptem probrali situaci. To musela být pro Morgora nejhorší chvíle. Nakonec se naše trojice dohodla, že budeme s oním tvorem zacházet jednoduše jako s dalším spoluvězněm, dokud se neprojeví nějakým způsobem, který by nám napověděl, co a jak dál. Zan Dar prolomil ledy jako první. Přátelským hla-

sem se zeptal, jaká smůla přivedla chlapíka do naší cely.

„Zabil jsem někoho, kdo měl vlivného příbuzného v Bandolianově paláci,“ odpověděl, a zatímco hovořil, pokročil o kousek k nám. „Za to zemřu, pravděpodobně při závěrečných zkouškách příštího ročníku. Bezpochyby zemřeme všichni společně,“ dodal s pochmurným smíchem. Pak se na chvíli odmlčel. „Pokud neuprchneme,“ doplnil ještě.

„V tom případě zemřeme zcela jistě,“ řekl Zan Dar.

„Možná,“ pravil Morgor.

„Člověku se většinou nepodaří uprchnout z morgorského vězení,“ poznamenal Zan Dar.

Uvázlo mi v hlavě to slovíčko možná. Zdálo se mi, že je vyslovil s určitým záměrným důrazem. Rozhodl jsem se, že prozkoumám, co tahle oživlá kostra ví. Uškodit nám to nemůže, spíš naopak, mohlo by nám to pomoci. Řekl jsem mu, jak se jmenuji, a sdělil jsem mu i jména svých společníků. Pak jsem se zeptal na jeho jméno.

„Jmenuji se Vorion,“ odpověděl. „Ale ty ses mi představovat nemusel, Johne Cartere. My jsme se totiž už setkali. Ty mě nepoznáváš?“ Musel jsem připustit, že nikoliv. Vorion se zasmál. „Uštědřil jsem ti políček a tys mi oplatil ranou, po níž jsem přeletěl polovinou lodi. To byl ale úder! Dlouho si mysleli, že jsem mrtev.“

„Aha,“ přikývl jsem. „Takže tys byl jedním z mých učitelů na lodi. Mohlo by tě potěšit, že za tu ránu, kterou jsem ti dal, zemřu.“

„Možná ne,“ řekl Vorion. A máme tady zase to možná. Co tím ten tvor myslel?

K našemu velikému překvapení se ukázalo, že Vorion je docela příjemný společník. Samozřejmě že na Bandoliana a další členy jeho dvora, kteří ho odsoudili k smrti a uvrhli do vězení, byl neobyčejně zatrpklý. Od něj jsem se dozvěděl, že ono okaté uctívání Bandoliana a věrnost jeho lidí k jeho osobě je výsledkem velmi přísné kázně. Jinak ovšem Vorion Bandoliana označil za krutého tyrana a nelidskou obludu. „Naši věrnost k jeho osobě udržuje jen strach a výcvik, který probíhá celé generace,“ pravil.

Poté, co s námi už nějakou dobu byl, obrátil se ke mně: „Všichni tři jste se ke mně chovali velice slušně. Mohli jste mi tady ze živo-

ta udělat peklo, a já bych vám to nemohl mít za zlé, protože si myslím, že nás Morgory musíte k smrti nenávidět.“

„Jsme na jedné lodi,“ odpověděl jsem. „Když budeme bojovat mezi sebou, nic tím nezískáme. Jestliže však budeme spolupracovat, pak možná...“ Použil jsem to jeho vlastní možná.

Vorion přikývl. „I já jsem si myslel, že bychom mohli spolupracovat,“ řekl.

„Na čem?“ zeptal jsem se.

„Na útěku.“

„Bylo by to uskutečnitelné?“

„Možná ano.“

U Dan a Zan Dar nás dychtivě poslouchali. Vorion se obrátil ke druhému z nich. „Kdybychom měli utéci,“ pravil, „vy tři máte zemi, kam byste se mohli uchýlit s jistotou, že tam najdete útočiště, zatímco já mohu v kterékoliv končině na tváři Eurobu očekávat jediné smrt. Pokud byste mi přislíbili bezpečí ve vaší zemi...“ odmlčel se a evidentně očekával Zan Darovu reakci.

„Mohu ti slíbit jen to, že pro tebe udělám všechno, co bude v mých silách,“ řekl Zan Dar, „ale věřím, že jestliže ty budeš ten, kdo mi pomohl na svobodu a k návratu do Zanoru, budeš jistě mít možnost žít tam v bezpečí.“

Naše spiklenecké plánování bylo přerušeno příchodem oddílu vojáků. Velící důstojník na mě ukázal a naznačil mi, abych vyšel z cely. Pokud jsem měl být oddělen od svých druhů, pak bylo jasné, že se mi všechny mé sny rozplývají před očima.

Vyvedli mě z budovy a přes náměstí jsme zamířili do Bandoliano-va paláce. Po krátké době čekání jsem se znovu ocitl v audienční síni. Zpoza velkého pracovního stolu na mě z rozšklebené tváře umrlce zíraly nehybné oči tyrana. „Nabízím ti poslední šanci,“ řekl Bandolian. Pak se obrátil k jednomu ze svých důstojníků. „Přiveď toho druhého,“ rozkázal. Chvilku jsme čekali a pak se otevřely dveře po mé pravici a oddíl vojáků přivedl dovnitř „toho druhého“. Byla to Dejah Thoris! Má nepřekonatelná Dejah Thoris!

Byla to Dejah Thoris!

Jak překrásné to bylo stvoření, když procházela sálem obklopena děsivými Morgory. Jaká majestátní vznešenost, jaká nebojácná vyrovnanost vyzařovala z držení jejího těla i výrazu její tváře! A taková, jako je ona, měla být obětována, byť to byla oběť, která měla zachránit svět! Zastavili ji necelé dva kroky ode mne. Vrhla na mě povzbudivý úsměv a zašeptala: „Odvalu! Víím, proč jsem tady. Nepoddávej se jim. Raději smrt než takovou hanbu.“

„Co říká?“ zeptal se Bandolian.

Přemýšlel jsem rychle. Věděl jsem, že zde existuje poměrně značná naděje, že ani jeden z přítomných nerozumí barsoomštině. Ve své hloupé nadutosti nepovažovali za nutné učit se jazyku nižšího řádu.

„Jen mě prosí, abych ji zachránil,“ odpověděl jsem. Viděl jsem, jak se Dejah Thoris usmála. Bylo jasné, že i ji na dlouhé cestě z Marsu naučili řeči Morgorů.

„A bude od tebe moudré, když to uděláš,“ řekl Bandolian. „Jinak ji dáme Multis Parovi, a poté bude mnohonásobně mučena a mrzačena, než jí dovolíme zemřít.“

Při představě, že by měl moji princeznu potkat takový osud, jsem se otrásl a mé přesvědčení opět zesláblo. „A když ti pomůžu, vrátíte ji ve zdraví do Helia?“ zeptal jsem se.

„Vrátím vás tam oba hned potom, co dobudu Garobus,“ odvětil tyran.

„Ne! Ne!“ šeptala Dejah Thoris. „Raději zemřu, než bych se vrátila do Helia se zrádcem. Ne, Johne Cartere, ty přece nemůžeš být zrádcem, ani kdyby to mělo zachránit můj život.“

„Ale to mučení! Zmrzačení! Stanu se raději tisíckrát zrádcem, pokud tě to zachrání, a slibuji, že ti to nikdo nebude vyčítat, protože já už se na Barsoom nikdy nevrátím.“

„Nikdo mě nebude mučit ani mrzačit,“ odpověděla. „Mám ve svém řemení zašitu dlouhou tenkou čepel.“

Pochopil jsem a ulevilo se mi. „Výborně,“ přikývl jsem. „Jestliže zemřeme pro Barsoom, neuděláme nic víc, než co udělaly tisíce jeho bojovníků v minulosti. Ale stále ještě nejsme mrtvi. Na to nezapomínej, má princezno, a vyhýbej se té dlouhé tenké čepeli, dokud nevyšne poslední krupě naděje.“

„Dokud žiješ, žije i naděje,“ odpověděla.

„No tak, přestaňte!“ ozval se Bandolian. „Už jsem naslouchal dost dlouho tomu vašemu hloupému štěbetání. Přijímáš mou nabídku?“

„Uvažuji o ní,“ odvětil jsem, „ale musím si ještě chvíli promluvit se svou družkou.“

„Ať to netrvá dlouho,“ vyštěkl Morgor.

Obrátil jsem se k Dejah Thoris. „Kde tě vězní?“ zeptal jsem se.

„V nejhořejším patře věže v zadní části této budovy, v rohu, který je nejbližší velkému vulkánu. Je tam se mnou ještě další barsoomská dívka. Pochází ze Zoru a jmenuje se Vaja.“

Bandolian začínal být netrpělivý. Nervózně poklepával klouby prstů na stolní desku a cvakal rozšklebenými čelistmi jako kastaněti. „Tak dost!“ zavrčel nakonec. „Jak ses rozhodl?“

„Tahle záležitost je pro mě nesmírně důležitá,“ odpověděl jsem. „Nemohu se rozhodnout v tak krátké chvíli. Vrať mě do mé cely, abych si mohl vše promyslet a probrat to i s U Danem, pro nějž je také mnoho v sázce.“

„Odved'te je zpátky do jejich cel,“ přikázal Bandolian. Pak se obrátil ke mně: „Dám ti čas, ale ne mnoho. Má trpělivost je vyčerpána.“

ÚTĚK

Neměl jsem žádný plán. Ztratil jsem prakticky i naději, ale nakonec se mi dostalo jistého povzbuzení, jež mi dodala Dejah Thoris. Třeba se přece jen naskytne nějaká možnost k útěku. Tak nedostatečným palivem jsem krmil těch několik zbývajících uhlíků naděje, které ve mně zbývaly.

Moji spoluvězňové byli očividně překvapeni a současně se jim ulevilo, když mě vojáci přivedli zpět do cely. Krátce jsem jim vypověděl, co se odehrálo v přijímací síni Bandoliana paláce. U Dan projevil opravdovou lítost, když se dozvěděl, že se ve spárech Morgorů ocitla i Dejah Thoris, a mnohokrát se proklel za roli, kterou hrál v celé té věci, a za svůj podíl na jejím i mém únosu. Kladl si za vinu, že nás všechny dostal do situace, ze které nás mohla vysvobodit jenom smrt nebo naše vlastní zrada.

„Zbytečná lítost nikdy nikam nevedla,“ řekl jsem. „Nedostane nás z této cely. Nedostane ani Dejah Thoris a Vaju z Bandoliana věže. Zapomeň na ni. Musíme se zabývat jinými věcmi.“ Obrátil jsem se k Vorionovi. „Mluvil jsi o možnosti útěku. Vysvětli nám to.“

Nebyl zvyklý, aby k němu někdo z tvorů nižšího řádu, za něž nás Morgorové považovali, promlouval takovým rozkazovacím způsobem. Nakonec se však zasmál a vzal to z té lepší stránky. Morgorové se neumí usmívat. Od narození až do smrti mají na tváři zatuhlý jeden jediný výraz. Nehybný, neměnný škleb smrti.

„Je tady jistá možnost,“ pravil. „Je to skutečně jen možnost. Když řeknu hodně malá, bude to dost optimistický popis, ale jestliže se nám tento pokus nezdaří, nebudeme na tom hůř, než jsme teď.“

„Řekni nám, o co jde,“ požádal jsem.

„Dokážu otevřít zámek na dveřích naší cely,“ vysvětlil. „Když budeme mít štěstí, podaří se nám uniknout z budovy. Znáš cestu,

která se skoro nepoužívá, neboť jsem byl dlouho strážcem vězňů.“

„Jakou naději budeme mít, když se nám podaří dostat se do ulic města?“ zeptal se ho U Dan. „Přinejmenším my tři budeme velmi podezřelí a okamžitě nás zase zajmou.“

„Ne zcela nutně,“ zavrtěl hlavou Vorion. „Na ulicích je velké množství otroků, kteří vypadají přesně jako Zan Dar. Samozřejmě že barva kůže vás dvou, kteří pocházíte z Garobu, by mohla přilákat pozornost, ale to už je riziko, které budeme muset přijmout.“

„A potom, co se dostaneme na ulici?“ otázal se Zan Dar. „Co uděláme potom?“

„Budeme předstírat, že vám velím. Budu s vámi zacházet jako s otroky, takže pokud nám někdo nebude věnovat mimořádnou pozornost, nikdo si nás ani nevšimne. Budu na vás muset být hrubý, ale to jistě pochopíte. Poženu vás k místu, kde kotví mnoho lodí. Tam řeknu strážným, že vás vedu na jednu jachtu, kterou máte poklidit a vyčistit. Na tomto místě jsou zakotvena pouze soukromá vzdušná plavidla, která patří bohatým a mocným, a já znám velmi dobře jednu loď, jejíž majitel ji používá jen zcela výjimečně. Jestli se nám podaří dostat se k té lodi a vystoupit na palubu, nic už pak našemu útěku nezabrání. Pokud všechno půjde dobře, budeme během hodiny od této chvíle na cestě do Zanoru.“

„A za podmínky, že s sebou vezmeme Vaju a Dejah Thoris,“ dodal jsem.

„Na ty jsem zapomněl,“ rozhlédl se po nás Vorion. „Vy byste chtěli riskovat životy pro dvě ženy?“

„Samozřejmě,“ přikývl U Dan.

Vorion pokrčil rameny. „Vy jste ale podivná stvoření,“ řekl. „My Morgorové bychom neriskovali jediný prst naší ruky ani pro deset žen. Jediný důvod, proč je vlastně vůbec tolerujeme, spočívá v tom, že je potřebujeme, abychom rozmnožili počty našich válečníků. Pokus o záchranu těch dvou žen může snadno skončit katastrofou pro nás všechny.“

„To je možné, ale my ten pokus v každém případě podnikneme,“ prohlásil jsem. „Jdeš s námi, Zan Dare?“ zeptal jsem se Savatora.

„Jsem zde s vámi a půjdu s vámi kamkoliv,“ odpověděl, „i kdyby

to bylo třeba do pekla.“

Vorion znovu pokrčil rameny. „Jak chcete,“ zabručel, ale mnoho nadšení v jeho hlase nebylo. Pak začal pracovat na zámku a za poměrně krátkou dobu se dveře tiše otevřely a my vyšli do chodby. Vorion za námi zavřel a dveře opět zamkl. „To jim poskytne příležitost k zamyšlení,“ poznamenal.

Vedl nás chodbou opačným směrem, než odkud nás sem přivedli a kudy také odcházeli všichni, kdo za námi chodili do naší cely. Chodba byla čím dál temnější a zaprášenější. Na první pohled bylo jasné, že je skoro nepoužívaná. Na jejím konci pak byly dveře, jejichž zámek Vorion rovněž rychle a zručně otevřel – a o chvílku později jsme vyšli do jakési úzké uličky.

Náš útěk až doposud probíhal tak snadno, že jsem okamžitě začal očekávat to nejhorší. Takové štěstí nám nemohlo vydržet. Dokonce i ta ulička, do které jsme vstoupili, byla dokonale opuštěná. Nebyl jediný svědek, který by nás viděl opouštět vezení. Když jsme však došli k jejímu konci a zahruli na širokou třídu, byla situace úplně jiná. Tady už bylo lidí mnoho – na chodnících se hemžili Morgorové, těsně pod chodníky pak kráčeli otroci a podivná dopravní zvířata, na jejichž hřbetech byly hromady nákladu nebo několik cestujících, se ubírala středem ulice.

Nyní začal Vorion křičet a strkal do nás, abychom se seřadili u krajnice, zatímco on stál na chodníku a dohlížel na nás. Poté s námi vyrazil směrem od ústředního náměstí a dál do méně frekventovaných ulic města, ale i tam jsme stále ještě míjeli příliš mnoho Morgorů, než aby se mi to líbilo. Každou chvílku si některý z nich mohl všimnout, že U Danova a moje kůže mají jiné zabarvení. Podíval jsem se na Zan Dara, abych si ověřil, zda rozdíl mezi jeho barvou a naší je skutečně tak veliký, a utrpěl jsem šok. Zan Darova kůže byla původně modrá. Teď ale byla skoro fialová! Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že ona změna byla vyvolána rudým světlem plamenů z vulkánu, které změnilo Zan Darovu přirozenou modř na purpurovou.

Urazili jsme ještě kousek zcela v bezpečí, když se jeden z Morgorů, který nás míjel, začal chovat podezřívavě. Nás tři nechal projít,

pak se však otočil a zavolal na Voriona. „Co jsou zač, tihle dva?“ otázal se. „To přece nejsou Savatorové.“

„Byli velmi nemocní,“ odpověděl Vorion, „a jejich barva se změnila.“ Překvapilo mě, že ten chlapík dokázal myslet tak rychle.

„Hm, a co ty jsi zač?“ ptal se dál ten podezřívavec. „A jak můžeš velet otrokům, když nejsi ozbrojen?“

Vorion se podíval k boku a naznačil překvapení. „No tohle, musel jsem si zbraně zapomenout,“ odvětil.

„A já si myslím, že mi lžeš,“ zamračil se zvědavý chlapík. „Půjďte se mnou, všichni.“

Jak se zdálo, tady naše naděje na útěk končila. Rozhlédl jsem se rychle ulicí. Vypadalo to, že je to tichá vedlejší ulička. Poblíž nás nikdo nebyl. Vedle chodníku před bezútěšnými hnědými obytnými budovami stálo několik malých lodí. To bylo vše. Nikdo nás neviděl. Přistoupil jsem blíž k chlapíkovi, jenž se tu náhle objevil, aby se stal překážkou na mé cestě za záchranou Dejah Thoris. Udeřil jsem jej. Udeřil jsem jej svou plnou silou. Padl k zemi jako podřátý.

„Ty jsi ho zabil!“ zvolal Vorion. „Byl to jeden z Bandolianových nejoblíbenějších důstojníků. Jestli nás teď chytí, umučí nás k smrti.“

„Nemusí nás chytit,“ odpověděl jsem. „Vezměme si jeden z těch člunů, které jsou tady vedle. Proč bychom měli riskovat a hledat nějakou loď zakotvenou bůhví kde?“

Vorion zavrtěl hlavou. „Ty by nám nestačily,“ řekl. „Jsou určeny jen pro městské použití. Jsou to letouny stavěné pouze pro nevelké výšky a nedokázaly by překonat ani poměrně nízké pásma hor. Nejdůležitější ze všeho ale je, že se nedají učinit neviditelnými. To budeme velmi nutně potřebovat, pokud se má náš plán vydařit.“

„Abychom se vyhnuli podobné situaci, jaká nás právě potkala,“ pravil jsem, „bude lepší, když si vypůjčíme jednu z těch lodí zde a dopravíme se na ní až tam, kde kotví koráb, který potřebujeme.“

„Jestli nás kromě vraždy obviní ještě i z krádeže,“ řekl Zan Dar, „naši situaci už to stejně nezhorší.“

Vorion souhlasil a za okamžik jsme již byli v nevelkém člunu a pluli několik yardů nad ulicí. Létání mě vždycky nesmírně zajímalo, a proto jsem si dával pečlivý pozor, abych si zapamatoval vše, co

dělal Vorion, když startoval motor a ovládal loď. Stačilo mi zeptat se jen na několik otázek, abych naprosto dokonale pochopil, jak se s tímhle malým strojem zachází, hlavně díky tomu, že jsem bezchybně ovládal vzdušná plavidla dvou dalších světů. Možná že nebudu mít nikdy příležitost létat s některou z těchto lodiček, ale rozhodně neuškodí, když budu vědět, jak se s nimi manipuluje.

Přistáli jsme nedaleko leteckého přístavu a pokračovali dále pěšky. Přesně jak Vorion předpokládal, zastavil nás strážný a vyslýchal ho. Na okamžik visela celá situace na vážkách. Zdálo se, že hlídač je nedůvěřivý, a důvod jeho nedůvěry spočíval v tom, co vzbudilo podezření onoho důstojníka, který nás zastavil předtím – skutečnost, že je Vorion neozbrojen. Hlídač nám řekl, abychom počkali, než přivolá nadřízeného velitele. To by ovšem byl náš konec. Cítil jsem, že bych mohl zabít i tohoto muže, ale nedokázal jsem si představit, jak to udělat, aniž by si toho kdo všiml. Přístav byl totiž plný Morgorů, i když ani jeden z nich nebyl v naší bezprostřední blízkosti.

Celou situaci nakonec zachránil Vorion. „No tak! Už toho nech!“ zvolal tónem naprostého znechucení. „Nemám čas čekat tady celý den, zatímco budou hledat tvého velícího důstojníka. Spěchám. Nech mě odvést ty otroky na jachtu, aby začali pracovat. Tvůj velitel může přijít na palubu a vyslechnout mě tam stejně dobře, jako by to udělal tady.“

Strážný připustil, že na tom něco je, a když si zapsal jméno a umístění lodi, kterou jsme měli poklidit, dovolil nám, abychom pokračovali v cestě. Spadl mi kámen ze srdce a v duchu jsem si velmi hlasitě oddechl. Jakmile byl hlídač z doslechu, Vorion nám řekl, že mu samozřejmě udal jméno a polohu jiné lodi, o které ví, která ale s tou, již chceme ukrást, nemá vůbec nic společného. Znovu jsem si uvědomil, že Vorion skutečně není hlupák.

Plavidlo, které Vorion vybral, bylo štíhlé a už od pohledu bylo navrženo tak, aby docílilo co nejvyšších rychlostí. Neztráceli jsme s nástupem čas. Jakmile jsme se ocitli na palubě, zasedl Vorion k ovládacímu panelu. Opět jsem ho velmi pečlivě pozoroval a na všechno, co mi nebylo zcela jasné, jsem se ho dopodrobna vyptával. Přestože jsem na palubě morgorské lodi strávil osmnáct dnů, nenau-

čil jsem se tam z jejího ovládní nic, neboť mě jednak nikdy nepustili do řídicí kabiny a jednak jsem nesměl mít žádné otázky.

První, co Vorion udělal, bylo, že zmagnetizoval trup a poprášil ho jemným pískem neviditelnosti. Pak nastartoval motor a mírně pozvedl příď lodi. Vysvětlil jsem mu svůj plán a on okamžitě zamířil špičkou směrem k paláci samotného Bandoliana. Pohled na krajinu před námi byl zprostředkován drobnými čočkami zasazenými v přídi korábu, z nichž se obraz odrážel na velkou skleněnou tabuli, stejně jako tomu bývá v hledáčku fotoaparátu. Těch čoček bylo několik a jednou z nich jsem nakonec zahlédl hranatou věž v zadní části paláce. Byl jsem si jist, že je to ta věž, kde je uvězněna Dejah Thoris a Vaja.

„Až přirazím k oknu,“ vysvětloval nám Vorion, „budete muset pracovat velmi rychle, protože v okamžiku, kdy otevřeme poklop, bude část vnitřního prostoru lodi viditelná. Někdo v paláci nebo na nádvoří by si toho mohl všimnout a v tom okamžiku by nás obklíčily strážní a policejní čluny.“

„Budu pracovat rychle,“ přikývl jsem.

Musím připustit, že když Vorion připlul s lodí k příslušnému oknu ve věži, byl jsem mnohem vzrušenější než obvykle. Už z dálky jsme si všimli, že okno je doširoka otevřeno a že na něm nejsou mříže. U Dan a Zana Dar se připravili k otevření dveří, abych já pak mohl proskočit oknem s tím, že hned potom, co se budu s oběma dívkami vracet, vchod uzavřou. Nyní, když se loď k věži obrátila bokem, jsem už samozřejmě okno neviděl, ale na Vorionův pokyn U Dan a Zana Dar odsunuli dveře. Otevřené okno se objevilo přímo přede mnou a já bez zaváhání proskočil dovnitř.

Naštěstí pro mě, pro Dejah Thoris i pro Vaju to byla ta správná místnost. Obě dívky byly uvnitř, ale nebyly tam samy. Jakýsi muž svíral Dejah Thoris v náručí a pokoušel se svými rty najít její ústa. Vaja ho zcela marně tloukla pěstmi do zad a Dejah Thoris se pokoušela rukama odstrčit jeho obličej.

Uchopil jsem muže za krk a odhodil ho přes celou místnost, pak jsem ukázal k oknu na zející otvor za ním a řekl dívkám, aby co nejrychleji nastoupily na palubu lodi. Nemusel jsem jim to opakovat dvakrát. Sotva se rozběhly přes místnost, ležící muž se zvedl a posta-

vil se mi tváří v tvář. Bylo to Multis Par! Jakmile mě poznal, zbledl jako stěna, poté vytrhl z pouzdra meč a současně začal přivolávat strážce.

Když zjistil, že nejsem ozbrojen, vykročil ke mně. Nemohl jsem se otočit a běžet k oknu – kdybych to udělal, probodl by mě dříve, než bych se tam dostal. Učinil jsem proto něco, co rozhodně nečekal. Vrhл jsem se přímo na něj. Tento můj zcela zřejmě sebevražedný čin ho zmátl, neboť uskočil dozadu. Když jsem se však přiblížil na dosah, ťal po mně mečem. Odrazil jsem bod předloktím. Teď už jsem byl tak blízko, že mu zbraň nebyla moc platná, a vzápětí se mé prsty sevřely na jeho hrdle. Jako hlupák upustil meč a pokusil se oběma rukama odtrhnout mé prsty ze svého krku. Mohl na meči přehmát-nout a i na tuto krátkou vzdálenost mně probodnout srdce, ale toto riziko jsem na sebe musel vzít.

Ještě chvílku a byl by mi v rukách vydechl naposledy, kdyby se neotevřely dveře a dovnitř nevtrhl tucet morgorských válečníků. Byl jsem ztracen! Po všem, po tom, co náš plán tak dokonale vycházel, se musí stát právě toto! Měly snad všechny naše záměry vzít zbytečně za své? Ne, všechny rozhodně ne!

Vykřikl jsem na U Dana: „Zavřete dveře a odleťte! To je rozkaz!“

U Dan váhal. Po jeho boku stála Dejah Thoris, natahovala ke mně jednu ze svých půvabných paží a na tváři měla výraz nesmírného utrpení. Udělala krůček kupředu, jako kdyby se chystala přeskočit z lodi zpět do místnosti. U Dan jí rychle vstoupil do cesty a koráb se začal vzdalovat. Dveře se zvolna zasunuly a vzápětí se letoun stal zcela neviditelným.

To všechno zabralo pouhých několik vteřin, během nichž jsem stále svíral Multis Parovo hrdlo. Jazyk mu vyčníval z úst a zrak se mu začínal kalit. Ještě chvílku a byl by mrtev. Pak se však na mě vrhli morgorští válečníci a odtrhli mě od mé oběti.

Vojáci se mnou zacházeli velmi krutě a pravděpodobně k tomu měli důvod – než se jim mě podařilo přemoci, tři z nich jsem omráčil a srazil k zemi. Kdybych tak měl meč! Jak by byli dopadli potom! Přestože jsem však byl zbitý a odřený, především díky tomu, jak hrubě mě vlekli ven z věže, usmíval jsem se, neboť jsem byl šťastný.

Podařilo se nám vyrvat Dejah Thoris ze spárů kostlivých Morgorů, takže teď byla, alespoň prozatím, v bezpečí. Měl jsem tedy pro svou náladu velice dobrý důvod.

Odvedli mě do malé neosvětlené cely kdesi v základech věže a tam mě připoutali za ruce i za nohy ke kamenné stěně. Moji vězňitelé vyšli ven, těžké dveře zapadly a v obrovském zámku cvakl klíč.

PHO LAR

Člověk uvězněný v malém a stísněném prostoru, o to horším, že do něj neproniká ani náznak světla, může propadnout dokonalé beznaději a duševnímu rozkladu, neboť je vydán na milost a nemilost vlastním myšlenkám. Naprostá bezmoc v takových prostorách vede u lidí se slabší vůlí a nervy až k nepříčetnosti. Mé myšlenky však byly velmi příjemné. Představoval jsem si Dejah Thoris, jak míří v neviditelné lodi do země, kde bude přátelsky přijata, a cítil jsem, že tři z těch, kteří ji doprovázejí, se k ní budou chovat rozhodně jako přátelé. Mohl jsem předpokládat, že U Dan bude dokonce ochoten položit svůj život, bude-li to nutné, aby ji ochránil. Co se týče Voriona, nedokázal jsem bohužel odhadnout, jaký postoj k ní zaujme.

Má vlastní situace mně byla téměř lhostejná. Připouštím, že vypadala dosti beznadějně, ale byl jsem mnohokrát předtím ve svém životě v úzkých, a přesto jsem unikl a přežil. Stále ještě jsem byl naživu, a dokud člověk dýchá, neměl by se vzdávat naděje. Jsem přesvědčený optimista, což mi umožňuje přemýšlet způsobem, který mi ve většině případů pomáhá zvládnout situace, kdy jde o život.

Naštěstí jsem v tom temném prostoru nebyl uzavřen dlouho. Spal jsem jednou, i když nevím, jakou dobu. Začínal jsem mít dost značný hlad, když se objevil oddíl vojáků, aby mě odvedl – hladového a žízňového, neboť během svého pobytu v cele jsem nedostal ani jídlo, ani vodu.

Tentokrát mě nevedli k Bandolianovi, ale k jednomu z jeho důstojníků – obrovskému kostlivci, který neustále otvíral a zavíral čelisti a vydával přitom klapavý, skřípavý zvuk. Ten tvor byl snad samotným vtělením Smrti. Podle způsobu, jakým mě vyslýchal, to musel být sám nejvyšší inkvizitor. Nejdřív mě celou minutu pozoroval pohledem zdánlivě prázdných důlků zcela mlčky. Pak promluvil.

Nebyla to řeč, byl to řev.

„Patvore,“ vykřikl, „jen malá část toho, co jsi napáchal, by ti vysloužila smrt. Propadneš nejen smrti, ale i strašlivému mučení.“

„Nemusíš na mě křičet,“ odpověděl jsem, „nejsem hluchý.“

To ho rozzuřilo tak, že začal bušit do stolu. „Když budeš drzý a neuctivý, dopadne to s tebou ještě hůř.“

„Nemohu být uctivý k někomu, ke komu žádnou úctu necítím,“ řekl jsem mu. „Úctu cítím pouze k tomu, kdo ji ve mně dokáže vyvolat. Rozhodně nemůžu cítit úctu k uřvanému pytlí kostí, který se rozběsí kvůli každé maličkosti.“

Nevím, proč jsem se ho úmyslně pokoušel rozzuřit. Možná je to prostě a jednoduše moje slabost a připouštím, že mi působí potěšení dráždit nepřátele, u kterých to zabírá. Je to tak trochu zvyk, poněkud nebezpečný a snad i hloupý, ale mnohokrát jsem zjistil, že protivníka přivádí do stavu, kdy jsem přece jen trošku ve výhodě. I v tomto případě jsem alespoň zčásti uspěl: důstojník byl tak rozzuřený, že na nějakou chvíli oněměl. Pak vyskočil a vytasil meč.

Moje situace vskutku nebyla záviděníhodná. Byl jsem neozbrojen a tvor, který stál přede mnou, propadl záchvatu nekontrolované zuřivosti. K tomu všemu byli v místnosti ještě čtyři další Morgorové, z nichž dva mi drželi každý po jedné paži. Byl jsem stejně bezmocný jako ovce, kterou vlečou na jatka. Ve chvíli, kdy můj samozvaný kat obešel stůl, aby mě nabodl na svou čepel, vstoupil do místnosti další Morgor.

Nově příchozí okamžitě pochopil celou situaci a vykřikl: „Stůj, Gorgume!“ Tvor, jenž se ke mně blížil, zaváhal a pak sklonil zbraň.

„Ten patvor si zaslouží smrt,“ pravil Gorgum nevrle. „Vzpíral se mi a urážel mě – mě, důstojníka velkého Bandoliana!“

„Pomsta však náleží Bandolianovi,“ řekl příchozí, „a ten má s tímhle neuctivým červem jiné plány. Co jsi zjistil při výslechu?“

„Byl tak zaměstnán tím, že na mě řval, že neměl čas mě vyslechnout,“ odpověděl jsem za Gorguma.

„Ticho, podřadný!“ vyštěkl na mě příchozí. „Velmi dobře chápu,“ obrátil se ke Gorgumovi, „že tvá trpělivost prodělala značnou zkoušku, ale musíme respektovat přání velkého Bandoliana. Pokračuj ve

výslechu.“

Gorgum zasunul meč zpět do pochvy a vrátil se za svůj stůl. „Jak se jmenuješ?“ vyptával se.

„Jsem John Carter, princ z Helia,“ pravil jsem. Písař po Gorgumově boku vše zapisoval do velké knihy. Předpokládal jsem, že tam zaznamenává otázku i odpověď. To dělal během celého rozhovoru.

„Jak jste ty a ostatní spiklenci uprchli z cely, v níž jste byli uvězněni?“ otázal se Gorgum.

„Dvěmi,“ odpověděl jsem.

„To není možné. Dveře byly zamčené, a vy jste tedy byli pevně uzavřeni uvnitř. Vrata cely byla zamčená ještě ve chvíli, kdy byl váš útěk objeven.“

„Když toho tolik víš, tak proč se mě ptáš?“

Gorgumovy čelisti zacvakaly a zaskřípaly mnohem hlasitěji než kdykoliv předtím. „Tady, Horure, vidíš sám,“ prohlásil rozčileně a obrátil se k druhému důstojníkovi, „tu děsivou drzost toho stvoření.“

„Odpověz okamžitě na otázku vznešeného Gorguma,“ utrl se na mě Horur. „Jak jsi prošel zamčenými dveřmi?“

„Nebyly zamčené.“

„Byly zamčené,“ vykřikl Gorgum.

Pokrčil jsem rameny. „K čemu je to všechno dobré?“ zeptal jsem se. „Připadá mi jako plýtvání časem odpovídat na otázky někomu, kdo ví o celé té situaci mnohem víc než já, bez ohledu na skutečnost, že u toho nebyl.“

„Řekni mi tedy vlastními slovy, jak jste unikli z cely,“ požádal Horur o něco méně popuzeným tónem.

„Otevřeli jsme zámek.“

„To je přece nemožné,“ zařval Gorgum.

„V tom případě jsme stále ještě v cele,“ ušklíbl jsem se. „Možná by ses měl raději jít podívat.“

„Takhle se nikam nedostaneme,“ zasípal Horur.

„To je pravda,“ souhlasil jsem.

„Teď budu vyslýchat vězně já,“ řekl Horur. „Došli jsme k závěru, že jste uprchli ze své cely.“

„To je z vaší strany velmi bystrý postřeh.“ Mou poznámku igno-

roval. „Prozatím přehlédnou to, že prostředky, které jste k tomu použili, jsou také velice důležité. Co si však teď přejeme vědět ze všeho nejvíc, kde jsou v této chvíli tvoji spoluvězňové a obě zajatkyně. Multis Par říká, že uprchli v lodi – pravděpodobně v jedné z našich lodí, která byla ukradena z letiště.“

„Já nevím, kde jsou.“

„A víš, kam měli v plánu zamířit?“

„I kdybych to věděl, neřekl bych vám to.“

„Přikazuji ti, abys mi to okamžitě sdělil, nebo budeš potrestán smrtí.“

Nezbylo mi než se onomu tvorovi vysmát do tváře. „Stejně máte v plánu mě zabít, a proto mě tvé výhrůžky nechávají zcela lhostejným.“

Horur se sice ovládal mnohem lépe než Gorgum, ale viděl jsem, že i on začíná zuřit. „Mohl by sis zachránit život, kdybys trochu více spolupracoval,“ prohlásil. „Velký Bandolian od tebe nechce mnoho. Pověz nám, kam mají v úmyslu zamířit tví spoluvězňové, slib velkému Bandolianovi pomoc při dobývání Helia, a tvůj život bude ušetřen.“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Počkej,“ naléhal Horur. „Bandolian je ochoten zajít ještě dál. Až dobudeme Helium, dovolí tobě a tvé družce vrátit se do té země a přidělí ti vysoký úřad ve vládě, kterou tam miní ustanovit. Jestliže odmítneš, budeš usmrcen. Tvoji družku budou honit jako lovnou zvěř a já ti přísahám, že ji dříve nebo později najdou. Její osud pak bude nekonečně horší než smrt. Měl by sis to raději ještě rozmyslet.“

„Takový návrh si nepotřebuji rozmyšlet. Mohu vám odpovědět okamžitě. A je to odpověď, kterou nikdy nezměním. Zní: nikdy!“

Kdyby byl měl Horur ret, pravděpodobně by si jej prokousl. Celou minutu na mě mlčky zíral, pak řekl: „Hlupáku!“ a obrátil se ke Gorgumovi. „Přidej ho k těm, kteří jsou uvězněni jako soupeři příštího ročníku,“ nařídil a opustil místnost.

Odvedli mě do budovy, která ležela kus od té, kde jsem byl původně uvězněn, a zavřeli mě to veliké cely, v níž bylo zhruba dvacet dalších vězňů, všichni Savatorové.

„Koho to tu máme?“ zeptal se jeden z vězňů potom, co můj doprovod opustil celu a zamkl za sebou mřížovaná vrata. „Je to muž s rudou kůží! Není to Savator. Co jsi zač, člověče?“

Nelíbil se mi ani on, ani tón jeho hlasu. Neměl jsem ovšem v nejmenším v úmyslu vyhledávat spory a třenice s těmi, s nimiž jsem měl být uvězněn a po jejichž boku jsem měl pravděpodobně i zemřít. Odvrátil jsem se proto od onoho člověka, přešel do vzdálenějšího kouta cely, která byla dost prostorná, a tam jsem si sedl na lavici. Ten hlupák mě však následoval a postavil se přede mě ve výhružném postoji.

„Ptal jsem se, co jsi zač,“ prohlásil se zlým přízvukem, „a když ti Pho Lar položí otázku, tak mu na ni taky odpovíš – a rychle. Já jsem tady předák.“ Rozhlédl se pyšně po ostatních. „Je to tak, nebo ne?“ ujišťoval se.

Ozvalo se několik neochotných souhlasných zabručení. Bylo mi na první pohled jasné, že zde ten člověk není příliš populární. Byl to muž neobyčejně svalnatého těla a způsob, jakým mě přijal ve společné cele, svědčil o tom, že je to místní násilník a rváč. Bylo zřejmé, že se ho ostatní spoluvězňové bojí.

„Jak se zdá, koleduješ si o malér, Lo Phare,“ odpověděl jsem, „ale já o žádný nestojím. Už tak jich mám až až.“

„Jmenuji se Pho Lar, chlape,“ zařval.

„Jaký je v tom rozdíl? Budeš stejně smrdět, ať už se budeš jmenovat jakkoliv.“ Bylo vidět, že ostatní vězně začal náš rozhovor velmi zajímat. Některým z nich se na tvářích objevil náznak úsměvu.

„Vidím, že ti budu muset ukázat, kde je tvé místo,“ řekl Pho Lar a se vzteklým výrazem vykročil ke mně.

„Nestojím o to mít s tebou nějaké nepříjemnosti,“ zavrtěl jsem hlavou. „Je dost špatné už to, že jsem uvězněn, nepotřebuji se k tomu ještě hádat se svými spoluvězni.“

„Jak je vidět, jsi jen obyčejný zbabělec,“ prohlásil Pho Lar, „takže když si klekneš a požádáš mě o odpuštění, neublížím ti.“

Při jeho slovech jsem se rozesmál. To ho neobyčejně rozzuřilo, ale stále ještě váhal a nezaútočil na mě. Pomyslel jsem si, že je to skutečně typický násilník a rváč – zbabělý do morku kosti. Na druhé straně bylo jasné, že aby si zachránil tvář, pravděpodobně by se na

mě vrhl, pokud se mu nepodaří mě nějakým způsobem zastrašit.

„Nenapínej moji trpělivost,“ řekl. „Když se rozčilím, nedokážu ovládat vlastní sílu. Mohl bych tě zabít.“

„Tak mě napadlo, jestli by tě tohle dostatečně rozčililo,“ pravil jsem a uštědřil mu otevřenou dlaní hlasitý políček. Udeřil jsem ho tak silně, že skoro padl k zemi. Mohl jsem ho udeřit ještě hůře, ale to jsem zatím nechtěl. Otráslo to s ním, a nejen fyzicky. Do modré tváře se mu vhrnula krev, takže téměř zčervenal. Byl zahnán do kouta. Začal si jistě dobrodružství, a jestliže si měl udržel svou pozici samozvaného kápa, bude muset dovést celou tu věc do konce. Pozornost ostatních vězňů byla teď dokonale probuzena. Vytvořili kolem nás velký půlkruh a v dychtivém očekávání upírali své pohledy střídavě na Pho Laru a na mě.

Bylo jasné, že Pho Lar musí něco udělat s políčkem, který utržil. Vrhł se na mě a neohrabaně se mě pokusil udeřit. Když jsem odrážel jeden z jeho útoků, uvědomil jsem si, že je to skutečně velmi silný muž, ale chyběl mu jak cvik, tak zkušenost, a já byl v duchu přesvědčen, že je to přesně ten typ člověka, který neobyčejně rychle ztratí i pevné nervy. Rozhodl jsem se uštědřit mu lekci, na kterou dlouho nezapomene. Mohl jsem mu hned na začátku našeho utkání zasadit ránu, která by ho omráčila, ale usoudil jsem, že si s ním trochu pohraju, aby si to lépe pamatoval.

Odpověděl jsem mu pouze dalším políčkem do tváře. Vrhł se na mě s pozvednutými pěstmi, pod kterými jsem poměrně snadno proklouzl, a vzápětí se opět ozvalo plesknutí políčku. Tentokrát jsem ho udeřil o něco tvrději.

„Skvělá práce!“ vykřikl jeden z vězňů. „Do toho, rudochu!“ zvolal další. „Zabij ho!“ ozval se třetí.

*„Pho Lar si o něco takového
už dlouho koledoval.“*

Pho Lar se mě pokusil sevřít v drtivém stisku, já ho však uchopil za jedno zápěstí, otočil se, ohnul a přehodil jsem si ho přes rameno. Těžce dopadl na lávovou podlahu. Chvilku zůstal ležet, pak se ale zvedl na nohy, já mu sevřel hlavu v podpaží a nakonec jsem si ho stejným způsobem znovu přehodil. Tentokrát už nevstal, proto jsem ho zvedl a zasadil mu ránu do brady. Tiše se sesul k zemi a zůstal v bezvědomí ležet. Bylo jasné, že je věc vyřízená, a tak jsem se vrátil ke své lavici a sedl si.

Vězňové se shromáždili kolem mě. Na první pohled bylo zřejmé, že je výsledek boje potěšil. „Pho Lar si o něco takového už dlouho koledoval,“ řekl jeden. „A teď to nakonec dostal!“ „Kdo vůbec jsi, člověče?“

„Jmenuji se John Carter. Jsem z Garobu.“

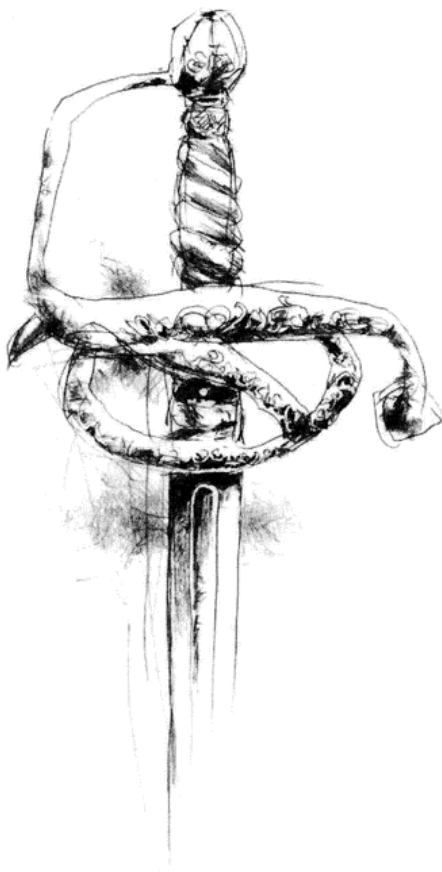
„Slyšel jsem o tobě,“ prohlásil jeden z vězňů. „Myslím, že jsme o tobě všichni slyšeli. Morgorové strašlivě zuří, protože jsi je tak snadno ošidil. Předpokládám, že tě sem poslali, abys s námi zemřel. Jmenuji se Han Du.“ Nabídl mi ruku. Bylo to poprvé od chvíle, kdy jsem opustil Zemi, co jsem se setkal s tímto přátelským gestem. Mart'ané mají ve zvyku položit svému protějšku ruku na rameno. Stiskl jsem mu dlaň.

„Jsem rád, že tě poznávám, Han Du,“ usmál jsem se. „Jestli je tady víc takových mužů jako Pho Lar, budu každopádně potřebovat přítele.“

„Žádný takový už tady není,“ zavrtěl hlavou Han Du, „a on sám je vyřízený.“

„Naznačili jste mi, že jste odsouzeni k smrti,“ navázal jsem na jeho předchozí slova. „Víte, kdy a jak k tomu dojde?“

„Až bude skládat zkoušky následující válečná třída, postaví nás proti dvojnásobnému počtu morgorských absolventů. Mělo by to být už brzy.“

V ARÉNĚ

Pho Lar ležel v bezvědomí dlouho. Chvilí jsem si myslel, že jsem ho zabil, ale nakonec otevřel oči a rozhlédl se kolem. Pak se posadil, ohmatal si hlavu a několikrát si pohladil bradu. Když padl jeho zrak na mě, okamžitě sklopil oči k zemi. Pomalu a bolestivě se zvedl na nohy a vydal se do vzdálenější části cely. Ihned ho obklopilo několik vězňů.

„Tak kdo je tady teď kápo?“ zeptal se jeden z nich a udeřil ho do obličeje. Pak mu zasadili ránu i další dva. Šťouchali do něj a bili ho až do chvíle, kdy jsem vešel mezi ně a odstrčil je stranou.

„Nechte ho být,“ řekl jsem. „Prozatím byl potrestán dost. Až se vzpamatuje, každý z vás, kdo si s ním chce vyrovnat účty, se s ním může pustit do zápasu. Tak to bude v pořádku, ale nemůžete se na něj vrhnout jako smečka zvířat.“

Největší z nich se otočil a podíval se na mě. „Jakým právem do toho mluvíš?“ otázel se.

„Tímhle,“ odpověděl jsem a jednou ranou jsem ho srazil k zemi. Sedl si a pohlédl na mě. „Jen jsem se ptal,“ řekl a na tváři se mu objevil mdlý úsměv. V tom okamžiku se všichni rozesmáli a napětí bylo to tam. Potom už jsme vycházeli úžasně – všichni, dokonce i Pho Lar. A já zjišťoval, že jsou to velmi příjemní lidé. Dlouhé uvěznění a jistota, že je očekává smrt, jim pocuchaly nervy. Ale události po mém příchodu vyčistily vzduch tak, jak to někdy dělají divoké elektrické bouře. Najednou byla naše cela plná hovoru a občas i smíchu.

Pátral jsem, zda některý z nich není ze země, odkud pocházel Zan Dar, tedy ze Zanoru. Ale nebyl mezi nimi jediný. Několik jich vědělo, kde Zanol leží. A jeden z nich vyškrábal do stěny našeho vězení hrubou mapu Jupitera, aby mi polohu Zanolu ukázal. „Bohužel to, že

budeš vědět, kde leží Zantor, ti příliš nepomůže," poznamenal.

„Jeden nikdy neví," odpověděl jsem.

Seznámili mě s tím, co bych měl očekávat v aréně, kde nás postaví proti nově graduujícím vojákům. A já jsem jejich vyprávění věnoval nejen plnou pozornost, ale hodně jsem o celé věci přemýšlel. Neměl jsem ani v nejmenším v úmyslu být v onom představení pouhou dobrovolnou obětí.

„Kolik z vás je zkušených šermířů?" zeptal jsem se.

Přihlásila se zhruba polovina. Věděl jsem však dobře, že jednou ze slabin válečníků bývá vychloubat se svým válečným uměním. Nedělají to všichni, ale mnoho z nich, obvykle ti, kteří k tomu mají nejmenší důvod. V tom okamžiku jsem si přál mít nějaký prostředek, jenž by mi umožnil zjistit, kteří z nich jsou skutečně dobří.

„Je jasné, že nemáme naději zmocnit se mečů," obrátil jsem se k nim, „ale kdybychom měli nějaké hole dlouhé jako meče, mohli bychom velmi rychle zjistit, kdo z nás je nejlepší šermíř.“

„K čemu by nám to bylo dobré?" zeptal se jeden z nich.

„Mohli bychom těm mizerným Morgorům předvést pěkné představení," řekl jsem, „a přinutit je, aby za své zkoušky opravdu pořádně zaplatili.“

„Otrok, který nám nosí potravu, je z naší země," pravil Han Du. „Myslím, že by nám mohl propašovat pár holí. Je to dobrý chlapík. Až přijde, zkusím se ho zeptat.“

Pho Lar se o svém šermířském umění nezmiňoval, a jelikož dokázal, že je veliký chlubil, pomyslel jsem si, že asi nešermuje vůbec. To byla škoda, neboť byl zdaleka nejsilnější ze všech savatorských vězňů a navíc byl ještě vysoký. S trochou zkušeností by z něj mohl být úžasný šermíř. Han Du se nikdy nechlubil ničím, ale řekl, že v jeho zemi se muži zabývají šermem často, a proto jsem s ním počítal.

Nakonec nám Han Duův krajan přinesl dvě dřevěné tyče dlouhé zhruba jako meč a já jsem hned začal zjišťovat, jací šermíři jsou mí spoluvězňové. Většina z nich byla dobrá, někteří výborní, Han Du vynikající a k všeobecnému překvapení Pho Lar více než skvělý. Byl jedním z nejtvrďších protivníků, na které jsem v posledních letech narazil, a dalo mi neobyčejnou práci, než se mi ho vůbec podařilo

dotknout. Muselo mi trvat snad celou hodinu, než jsem ho konečně odzbrojil. Byl jedním z nejdokonalejších šermířů, s nimiž jsem se v životě potkal.

Po sporu, díky němuž jsem zapadl do zdejší společnosti, se Pho Lar držel většinou o samotě. Mluvil jen zřídka a já si myslel, že se užívá a v duchu plánuje pomstu. Musel jsem zjistit, jak na tom, co se jeho týče, jsme, protože jsem nemohl riskovat, že nás někdo zradí nebo v případě akutního nebezpečí bude spolupracovat pouze napůl.

Po našem zápase s dřevěnými tyčemi jsem si vzal Pho Lara stranou. Pak jsem vyložil karty na stůl. „Můj plán vyžaduje tolik dobrých šermířů, kolik se mi jich podaří dát dohromady. Ty jsi jeden z nejlepších mistrů meče, s nimiž jsem se kdy setkal, ale možná si myslíš, že máš příčinu mé nenávidět, a proto nebudeš ochoten mně pomoci. Muž, který není ochoten mě následovat, poslouchat a jít se mnou na život i na smrt, mi není nic platný. Co ty na to?“

„Budu tě následovat, kamkoliv půjdeš,“ řekl. „Tady je má ruka, pokud jsi ochoten ji přijmout jako ruku přítele.“

„To velmi rád udělám.“

Když jsme si potřásli rukama, pokračoval. „Kdybych byl poznal muže, jako jsi ty, už před léty, nebyl bych ze sebe dělal takového hlupáka. Můžeš se mnou počítat, budu při tobě stát do poslední kapky krve, a dřív než ty a já zemřeme, ukážeme Morgorům něco, na co nikdy nezapomenou. Myslí si o sobě, že jsou skvělí šermíři, ale až uvidí bojovat tebe, budou o tom jistě velmi pochybovat. Skoro se té chvíle nemohu dočkat.“

Pho Larova prohlášení na mě udělala dojem. Cítil jsem, že jsou upřímná, ale stále jsem se nedokázal zbavit onoho prvního dojmu, že je ve svém jádru zbabělec. Je však možné, že až stane tváří v tvář smrti, bude bojovat jako krysa zahnaná do kouta. Jestliže k tomu dojde a on neztratí hlavu, rozpoutá mezi Morgory skutečná jatka.

V cele nás bylo, jak jsem řekl, dvacet. Teď už jsme neměli dlouhou chvíli. Čas nám při výcviku s párem dřevěných tyčí rychle utíkal. Han Du, Pho Lar a já jsme působili jako instruktoři a učili jsme ostatní všechny šermířské triky a finesy, které jsme znali, až z nás byla skupina dvaceti výborných šermířů. Někteří byli skutečně vyni-

kající.

Pak jsme probrali několik plánů, podle nichž jsme mohli postupovat. Věděli jsme, že pokud budou dodržena klasická pravidla, postaví nás proti čtyřiceti morgorským kadetům, kteří musí zvítězit, abv se dostali do kasty válečníků. Rozhodli jsme se, že budeme bojovat ve dvojicích, vždy jeden z deseti lepších šermířů společně s jedním ze slabších. Tahle taktika však měla přijít na řadu až potom, co oněch deset lepších šermířů bleskově zaútočí na skupinu kadetů, zatímco naši slabší kolegové nám budou chránit záda. Doufali jsme, že moment překvapení nám v první chvíli umožní vyřadit mnoho našich morgorských nepřátel, a snížit tak počáteční přesilu, která nás bude ohrožovat. Je ovšem možné, že se nás deset přeceňuje, ale jestli tomu tak opravdu je, ukáže teprve čas.

Mezi vězni samozřejmě panovala částečná nervozita, avšak podle mě pramenila hlavně z toho, že nikdo z nás nevěděl, kdy nás vyvedou do arény, abychom se přesile v nerovném boji postavili. Všichni jsme věděli, že někteří z nás zemřou. A pokud někteří zůstanou naživu, jejich naděje spočívaly pouze na velmi nejistých informacích, jež říkaly, že ti z otroků, kteří přežijí, budou osvobozeni. Nikdo z mých spoluvězňů však Morgorům nevěřil. Kdykoliv se v chodbě ozvaly kroky, všechny hlasy umlkly a dvacet párů očí se upřelo na mřížovaná vrata.

Po delší době ovšem byla naše nejistota a zvědavost ukojena. Dostavil se celý oddíl vojáků, kteří nás měli dopravit do prostoru, kde se měl odehrát boj. Rychle jsem se rozhlédl po tvářích svých spoluvězňů. Mnoho z nich se usmívalo a na většině byl vidět výraz úlevy. To mi dodalo nejen odvalu, ale i naději.

Odvedli nás na čtvercové pole, které bylo po všech čtyřech stranách ohraničeno stoupajícími řadami sedadel. Hlediště bylo doslova nabito. Ze zdánlivě prázdných důlků rozšklebených lebek nás pozorovaly tisíce očí. Připadalo mi to jako volný den v pekle. Nebylo slyšet jediný zvuk. Žádná hudba. Žádné prapory, žádné barvy. Dali nám meče a sehnali nás do hloučku na jedné straně prostoru. Jakýsi úředník nám udělil pokyny.

„Až se na druhém konci čtverce objeví kadeti, vykročíte kupředu

a dáte se s nimi do boje.“ To bylo všechno.

„Co se stane s těmi z nás, kteří přežijí?“ zeptal jsem se.

„Žádný z vás nepřežije, patvore,“ odpověděl.

„Pokud vím, říká se, že ti, kteří přežijí, dostanou svobodu,“ trval jsem na svém.

„Nikdo z vás nepřežije,“ opakoval.

„A co takhle vsadit si na to nějakou sumičku?“

„Dost už tvých drzostí, patvore!“ Chlapík se začínal rozčilovat.

„Ale co když přece jen někdo z nás přežije?“ nedal jsem se odbýt.

„V tom případě bude jeho život ušetřen a bude mu dovoleno žít dále jako otrokovi. Tahle cvičení však nikdy nikdo nepřežil. Právě nastupují kadeti!“ vykřikl. „A teď běžte a zemřete, červi!“

„Na svá místa, červi!“ zvolal jsem na své druhy. Věžňové se rozesmáli a každý z nich zaujal předem domluvenou pozici. První desítka byla v přední linii a za každým z těchto bojovníků stál jeho slabší druh. Byl jsem téměř ve středu řady. Han Du a Pho Lar byli na okrajích. Vykročili jsme kupředu tak, jak jsme to nacvičovali v naší cele, stejným krokem, a muži za námi nám udávali rytmus skandováním hesla „Smrt Morgorům!“, které opakovali neustále dokola. Udržovali jsme rozestupy a vzdálenosti o něco větší, než byla délka natažené paže s čepelí.

Bylo zcela jasné, že na závěrečných zkouškách kadetů Morgorové nikdy nic takového neviděli. Řadami diváků se začaly rozléhat podivné, duté výkřiky překvapení a mnoho přihlížejících počalo vstávat. Kadeti, kteří se vydali k nám, propadli zmatku. Byli roztaženi po dvojicích v řadě, která se táhla téměř přes celý čtverec, a ta najednou velmi rychle ztratila své pravidelné rozestupy. Jakmile jsme od nich byli zhruba pětadvacet stop, vykřikl jsem: „Do útoku!“

Když naše desítka narazila do středu jejich linie, neměli ani nejmenší šanci. Rozptýlili se příliš řídce. V těch prvních několika vteřinách viděli ukázkou šermířského umění, jaké, a na to bych byl přísahal, žádný Morgor předtím neviděl. Deset Morgorů leželo mrtvých nebo umírajících v písku, a v té chvíli se nás pět z první desítky vrhlo vpravo, a zatímco nás v patách následovalo našich pět slabších partnerů, zbývajících pět a pět spoluvězňů se obrátilo doleva.

Jelikož jsme v prvním útoku neztratili jediného muže, stálo teď proti každé naší desítce patnáct nepřátel. To znamená, že přesila už zdaleka nebyla tak veliká. Skutečnost, že jsme skupinu Morgorů rozdělili na poloviny, pro nás byla velkou výhodou, a než se ti, kteří byli na nejvzdálenějších okrajích bitevního pole, dostali do středu, vybrali jsme si na nich krvavou daň. Výsledkem bylo, že když začal opravdový boj muže proti muži a do střetnutí vstoupili i naši slabší kolegové, byly naše síly téměř vyrovnány.

Morgorové bojovali s fanatickým odhodláním. Mnozí z nich byli skutečně výteční šermíři, ale ani jeden z nich nebyl důstojným soupeřem kohokoliv z naší první desítky. Občas jsem zahlédl Pho Lara. Byl úžasný. Pochybuji, že by kterýkoliv šermíř z oněch tří světů, kde jsem bojoval, dokázal zranit Pho Lara, Han Dua nebo mne. A to nás tady bylo ještě dalších sedm skoro stejně dobrých.

Patnáct minut po začátku boje zbývalo jenom dobít několik zbývajících Morgorů. My jsme ztratili deset mužů, přičemž přežila celá naše první desítka. Když padl poslední z Morgorů, smrtelné ticho, které se rozhostilo nad arénou i hledištěm, bylo téměř hmatatelné.

Mých devět druhů se shromáždilo kolem mne. „Co teď?“ zeptal se Pho Lar.

„Kdo z vás se chce vrátit do otroctví?“ otázal jsem se.

„Nikdy!“ zaznělo mi v odpověď devět hlasů.

„Jsme deset nejlepších mečů na Eurobu,“ řekl jsem. „Dokážeme si probojovat cestu z města. Někteří z vás znají okolní krajinu. Jakou máme naději, že unikneme zajetí?“

„Jistá naděje tady je,“ pravil Han Du. „Nedaleko za městem začíná džungle. Kdybychom se dostali tam, nikdy už nás nenajdou.“

„Výborně!“ přikývl jsem a vydal se poklusem k brance na konci bojiště. Mých devět druhů se mi drželo v patách.

U východu se nás pokusila zadržet hrstka pošetilých strážných. Jejich mrtvolky jsme měli vzápětí za zády. Teď jsme uslyšeli rozčilené výkřiky, které se začínaly zvedat z míst, jež jsme opustili, a bylo nám jasné, že nebude trvat dlouho a budeme mít v patách stovky Morgorů.

„Kdo zná cestu k nejbližší bráně?“ zvolal jsem.

„Já,“ přihlásil se jeden z mých společníků. „Za mnou!“ zvolal a rozběhl se.

Prchali jsme ulicemi odpudivého města a za zády jsme slyšeli rozlícené výkřiky pronásledovatelů. Dařilo se nám udržovat si svůj náskok a netrvalo dlouho a ocitli jsme se u jedné z městských bran. I tady jsme museli svést boj a tentokrát jsme stáli proti většímu množství protivníků, takže to byl boj tvrdý. Výkřiky pronásledovatelů se ozývaly hlasitěji a hlasitěji. Už brzy ztratíme náskok docela. To se nesmí stát! Zavolal jsem k sobě Pho Lara a Han Dua a přikázal jsem zbývajícím sedmi, aby nám udělali místo, neboť brána byla příliš úzká, než aby tam mohlo úspěšně bojovat deset mužů s meči.

„Tentokrát prorazíme!“ vykřikl jsem na své dva společníky, když jsme se vrhli na zbývajících strážce. A prorazili jsme. Proti třem nejlepším šermířům tří světů neměli nejmenší naději.

Možná se to někomu může zdát zázračné, ale je pravda, že se nám podařilo uniknout všem deseti a nikdo z nás neměl žádné těžší zranění. Jen tu a tam krvavý šrám nebo drobná ranka dokazovala, že jsme prodělali boj. Smečku vyjících Morgorů jsme nyní ovšem měli téměř za zády. Jestliže je na třech světech, které znám, něco, co nenávidím, je to chvíle, kdy musím prchat před nepřítelem. Bylo by však naprosto nesmyslné zůstat stát a dovolit několika stovkám rozzuřených Morgorů, aby mě znovu zajali. Proto jsem prchal.

Morgorové se ale vzdali pronásledování dřív, než jsme doběhli k okraji džungle. Bylo jasné, že mají v plánu chytit nás jinak. Běželi jsme, až jsme se ocitli daleko v tropické spleti obrovského pralesa. Pak jsme se zastavili, abychom si odpočinuli a probrali, co dál. Odpočinek to byl opravdu zasloužený.

Ten prales! Téměř váhám, zda ho mám vůbec popisovat. Byl tak zvláštní, děsivý a nepozemský. Snad proto, že se mu jen velmi zřídka dostávalo slunečního světla, byl veškerý porost bledý, jakoby mrtvolně zsinálý, a jen v místech, kde odrážel světlo planoucích vulkánů, přecházel z barvy růžové do barvy krve. To však byl ten nejméně podivný rys jeho vzhledu. Větve stromů se pohybovaly jako živoucí věci. Zmítaly se, tápaly kolem sebe – myriády hadům podobných věcí. Do chvíle, než jsme se zastavili, jsem si toho skoro nevšiml.

Najednou se jedna větev prudce spustila dolů a otočila se mi kolem těla. S úsměvem jsem se jí pokusil zbavit. V tu ránu mě smích přešel. Byl jsem bezmocný jako dítě sevřené chobotem slona. Ta věc mě začala zvedat ze země. Naštěstí si toho právě v té chvíli všiml Han Du a s taseným mečem se vrhl kupředu. Chytil mě za nohu, současně vyskočil vysoko do vzduchu a ťal ostrou čepelí do větve, která mě svírala, takže ji přesekl. Na zem jsme dopadli společně.

„Co to má, u všech čertů, znamenat?“ zvolal jsem. „Co to je a proč to dělá tyhle věci?“

Han Du ukázal vzhůru. Zvedl jsem pohled oním směrem. Vysoko nade mnou na konci silného stonku byl obrovský květ – příšerná věc! V jeho středu byla obrovitá ústa vyzbrojená množstvím zubů a nad ústy dvě zírající oči bez víček.

„Zapomněl jsem,“ obrátil se ke mně Han Du, „že nepocházíš z Eurobu. Ve vašem světě pravděpodobně takovýchle stromy nerostou.“

„To tedy určitě ne,“ ujistil jsem ho. „Jen pár takových, které pojídají hmyz – ale lidožravé rostliny u nás skutečně nemáme.“

„Když jsi v některém z našich pralesů, musíš být neustále na stráži,“ varoval mne. „Tyhle stromy jsou živoucí masožravé bytosti. Mají nervový systém a mozek a všeobecně se věří, že mají i svůj jazyk a dohadují se mezi sebou.“

V té chvíli se vysoko nad námi ozval strašlivý skřek. Znovu jsem zvedl hlavu a čekal jsem, že uvidím nějaké další prapodivné jupiterské zvíře, ale nade mnou nebylo nic než zmítající se větve a zírající oči obrovských květů lidožravého stromu.

Han Du se rozesmál. „Jejich nervový systém je nízkého řádu,“ vysvětloval mi, „a jejich reakce jsou podle toho pomalé a neohrabané. Celá ta doba, co spolu hovoříme, byla potřeba na to, aby nervový systém rostliny doručil do mozku zprávu o tom, že byla poraněna.“

„V takovém pralese nemůže být člověk ani chvíli v bezpečí,“ prohlásil jsem.

„Je pravda, že když jsi v pralese, musíš být pořád ve střehu,“ připouštěl Han Du. „Když už by ti někdy nezbylo nic jiného než přenocovat v lese, zapal si co nejvíce dýmající oheň. Ty květy nesnáší kouř. Jakmile nějaký ucítí, zavřou se, a protože nevidí, nemohou na

tebe zaútočit. Dávej si však dobrý pozor, abys nikdy nespál déle, než tvůj kouřící oheň dohoří.“

Rostlinný život na Jupiteru, který prakticky nepřišel do styku se slunečním světlem, se rozvinul úplně jinými směry než ten pozemský. Téměř všechny rostliny měly nějaké zvířecí znaky a skoro všechny byly masožravé. Ty menší hltaly hmyz, větší byly odkázány na vzrostlejší zvířata, další v řadě následovali podobní lidožrouti, na jakého jsme narazili před chvilkou, a podle toho, co mi říkal Han Du, existovaly ještě mnohem obrovitější rostliny, takové, které dokázaly pozřít největší zvířata žijící na této podivuhodné planetě.

Postavili jsme dva strážné, kteří současně udržovali dva kouřící ohně, a zbytek z nás se uložil k spánku. Jeden z mužů měl časoměr a ten strážci používali k tomu, aby věděli, kdy mají vzbudit další hlídku. Tímto způsobem jsme se postupně všichni vystřídali jak ve spánku, tak na hlídce.

Zatímco všichni spali, nechávali hlídači hořet ohně mnohem jasněji. Muži si sekali větve z živých stromů, oloupali je, nakrájeli a pekli. Chutnaly skoro jako telecí. Poté jsme znovu probírali naše plány do budoucna. Rozhodli jsme se, že se rozdělíme do skupinek po dvou nebo po třech a rozptýlíme se. Tak se zvětší naděje, že alespoň někteří z nás uniknou svým pronásledovatelům. Moji společníci říkali, že se Morgorové nevzdají a budou nás hledat velmi dlouho. Měl jsem pocit, že bychom byli mnohem bezpečnější, kdybychom zůstali pohromadě, neboť nás bylo deset neporazitelných šermířů, ale protože země, z nichž pocházeli moji společníci, byly velmi daleko od sebe a protože, což bylo přirozené, si každý přál vrátit se do svého domova, nezbyvalo nám opravdu nic jiného než se rozdělit.

Čirou náhodou ležela země, z níž pocházel Han Du, přibližně ve stejném směru jako Zantor, a právě tak tím směrem ležel domov Pho Larův. Naše trojice proto popřála ostatním hodně štěstí a rozloučili jsme se. Jak se mi podaří dostat se do vzdáleného Zantoru na planetě, jejíž rozloha je větší než třicet miliard čtverečních mil, jsem si vůbec nedokázal představit. Nedokázal si to představit ani Han Du. Řekl mi, že pokud budeme mít dost štěstí a dorazíme do jeho země, budu tam velice vítán. Já ho však ujistil, že nikdy nepřestanu hledat

Zanor a svoji družku.

DO ZANORU!

Nebudu vás nudit výčtem těch částí své odysey, které mě nakonec přivedly do jednoho z měst v Han Duově rodné zemi. Cestou jsme se drželi natolik z dohledu, jak jen to bylo možné, poněvadž jsme věděli, že jestli nás Morgorové pronásledují, budou prolétat ve svých neviditelných vzducholodích velmi nízko nad korunami stromů. Prales nám sice nabízel dokonalou skrýš proti objevení, ale museli jsme cestou překonat široké pláně, přeplavat řeky a zlézt hory.

V tomto světě, kde neexistovala noc, bylo velmi obtížné udržovat si představu o čase. Zdálo se mi, že jsme cestovali celé měsíce. Pho Lar s námi zůstal velice dlouho, ale nakonec musel odbočit směrem, jímž ležela jeho vlast. Bylo nám líto, že se s ním musíme rozejít, neboť se během času změnil ve vynikajícího společníka, a kromě toho budeme postrádat jeho skvělý meč.

Cestou jsme nepotkali jediného člověka, zato jsme se několikrát utkali s divokými zvířaty – se stvořeními odporného, nezemského vzhledu, mocnými a dravými. Velmi rychle jsem si uvědomil, jak nedostatečné jsou naše meče jako obranné prostředky proti těmto obrům, a proto jsme si vyrobili dlouhá kopí z rostliny podobné bambusu, která kupodivu neměla zvířecí vlastnosti ostatní vegetace. Naučil jsem Han Dua a Pho Lara, jak si zhotovit luk a šípy a jak je také použít. Prokázaly nám neocenitelné služby při lovu menších zvířat a ptáků, kteří nám sloužili jako potrava. Pokud jsme putovali pralesy, živilí jsme se téměř výhradně masem lidožravých stromů.

Konečně jsme se jednoho dne s Han Duem ocitli na dohled oceánu. „Jsme doma,“ řekl. „Mé město leží na břehu moře.“ Žádné město jsem neviděl.

Museli jsme sejít dolů řetězem nízkých pahorků a procházeli jsme úzkou pobřežní planinou. Han Du byl několik yardů po mé pravici a

já jsem najednou narazil do něčeho pevného – pevného jako cihlová zeď. Ale přede mnou nic nebylo! Náhlý náraz mě přinutil ustoupit o krok nazpět. Natáhl jsem ruce a nahnatal před sebou něco, co vypadalo jako solidní stěna, která mi stojí v cestě – a přece jsem před sebou viděl jen holou zem. Pak jsem si všiml, že zem není tak docela holá. Byla tu a tam poseta podivnými bylinami. Tvořil je jednoduchý bezlistý stonek, vysoký asi dvě stopy, jenž na svém vrcholku nesl jediný chlupatý květ.

Ohlédl jsem se po Han Duovi. Ten však zmizel! Ztratil se jako propíchnutá mýdlová bublina. Široko daleko nebylo jediné místo, kde by mohl zmizet. Nic, za co by se mohl ukrýt, žádný otvor v zemi, do kterého by mohl skočit. Můj údiv neznal mezí. Užasle jsem se poškrábal na hlavě a vykročil jsem znovu k pláži jen proto, abych opět narazil do stěny, která tam nebyla.

Položil jsem ruce na neviditelnou zeď a vydal se podél ní. Cítil jsem, že tvoří křivku, která se mírně zatáčí. Krok za krokem jsem pokračoval v pátrání. Po nějaké chvíli jsem se ocitl přesně na tom místě, odkud jsem vyšel. Zdálo se, že jsem narazil na neviditelnou věž z pevného vzduchu. Vydal jsem se k pláži poněkud jiným směrem, abych se vyhnul překážce, která mi bránila v cestě. Zhruba po tuctu kroků jsem narazil na další. Pak jsem se vzdal – alespoň prozatím.

Nakonec jsem začal hlasitě volat Han Duovo jméno a on se téměř okamžitě objevil kousek ode mne. „Co je to za podivnou hru?“ ptal jsem se. „Narazil jsem do stěny z pevného vzduchu, hledám tě a ty jsi pryč, prostě jsi zmizel.“

Han Du se zasmál. „Pořád zapomínám, že jsi v našem světě cizincem,“ odpověděl. „Přišli jsme do města, v němž žiji. A já jsem vstoupil do svého domu, abych se pozdravil s rodinou. Proto jsi mě neviděl.“ Zatímco mluvil, objevila se mu po boku žena a vzápětí za ní malé dítě. Připadalo mi, že se zhmotnili z čistého vzduchu. Cožpak jsem přišel do země duchů, kteří mají schopnost se zhmotnit? Tomu jsem nemohl uvěřit, protože na Han Duovi opravdu nebylo nic duchovitého ani éterického.

„Tohle je O Ala, má družka,“ představoval ženu Han Du. „O Alo,

tohle je John Carter, princ z Helia. Jemu vděčíme za to, že se nám podařilo uprchnout Morgorům.“

O Ala ke mně natáhla ruce. Byly to pevné, vlhké ruce z masa a krve. „Vítej, Johne Cartere,“ řekla. „Vše, co máme, je tvé.“

Bylo to překrásné gesto pohostinství, ale když jsem se rozhlédl kolem, nezdálo se, že by vůbec něco měli. „Kde je město?“ zeptal jsem se.

Oba se rozesmáli. „Pojď s námi,“ řekla O Ala. Vedla nás zcela očividně kolem jakéhosi neviditelného rohu a tam přímo před sebou jsem spatřil otevřené dveře, které visely v čirém vzduchu. Dveřmi jsem viděl do nějakého pokoje. „Pojď dovnitř,“ zvala mě O Ala a já ji následoval do prostorné kruhové místnosti. Han Du vstoupil za námi a zavřel za sebou dveře. Střechu obydlí tvořila kupole, ve svém středu zhruba dvacet stop vysoká. Místnost byla rozdělena do čtyř pokojů posuvnými závěsy, které mohly být buď zataženy, nebo odsunuty až téměř ke zdi.

„Jak je možné, že ten dům není vidět zvenku?“ otázal jsem se.

„Je zvenčí omítnut pískem neviditelnosti, který se tady, na pláži, vyskytuje v hojném množství,“ vysvětloval Han Du. „To je naše jediná ochrana proti Morgorům. Tímhle způsobem je chráněn každý dům ve městě, a je jich tady něco přes pět set.“

Takže jsem vešel do města, kde bylo více než pět set domů, a neviděl jsem nic víc než dlouhou písečnou pláž a za ní neklidné moře. „A kde jsou všichni lidé?“ ptal jsem se. „Ti jsou také neviditelní?“

„Ti, kteří nejsou mimo město na lovu zvěře nebo ryb, zůstávají ve svých obydlích,“ vysvětlovala mi O Ala. „Nevycházíme ven víc, než je nezbytně nutné, pro případ, že by nad námi křižovali Morgorové ve svých neviditelných lodích, neboť by nás mohli zahlédnout a objevit tak naše město.“

„Kdyby někoho z nás skutečně spatřili,“ navázal Han Du, „je jeho povinností utíkat co nejrychleji směrem od města, protože kdyby se ukryl v některém domě, poznali by Morgorové okamžitě, že je tady město. To je oběť, k níž se každý z nás zavázal svou ctí kvůli bezpečnosti všech. Ten, kdo se dá na útěk, bývá totiž téměř vždy chycen a odvečen, pokud se ovšem nerozhodne bojovat a zemřít.“

„Řekni mi,“ obrátil jsem se k Han Duovi „jak jsi, u všech svatých, poznal, že jsi doma, když nevidíš ani svůj, ani jiné domy?“

„Všiml sis rostlinek umpal, které rostou po celém městě?“

„Nějakých rostlin jsem si všiml, ale žádné město jsem neviděl.“

Oba se znovu rozesmáli. „My jsme na to tak zvyklí, že už nám to připadá zcela přirozené,“ odpověděla O Ala, „ale chápu, že to pro někoho cizího může být záhadou. Podívej, každá rostlina označuje umístění jednoho domu. Dlouhou praxí jsme se podle nich naučili rozeznávat přesné postavení každého domu ve městě a polohu jednotlivých domů vůči domům ostatním.“

Zůstal jsem s nimi po dobu, která mohla trvat zhruba pět nebo šest pozemských dní. Bydlel jsem v domě Han Dua a O Aly. Poznal jsem mnoho jejich přátel a všichni byli velmi příjemní a snažili se mi pomoci, jak jen mohli. Dali pro mě dohromady mapy celých obrovských kusů povrchu planety, z nichž některé dosud neprozkoumali dokonce ani Morgorové. Největší cenu pro mě mělo, že na jedné z nich se objevil Zantor, a na téže mapě byla zachycena i nesmírná mořská pláň, jež ležela mezi mnou a zemí, kde, jak jsem věřil, najdu svou Dejah Thoris. O tom, jak bych mohl překonat nekonečný oceán, jsem neměl ani já, ani mí přátelé nejmenší představu. Napadl mě pouze jeden naprosto šílený plán, a sice ten, že si postavím malou plachetnici a vydám se na milost a nemilost větrům a mořským proudům neznámého oceánu, který se pravděpodobně hemží nebezpečnými plazy. Nakonec jsem si však uvědomil, že tento můj nápad, jakkoliv na první pohled šílený, představuje jedinou možnost, jak se znovu sejít se svou princeznou.

Kus za městem začínal na míle dlouhý pás pralesa a já doufal, že bych tam mohl nalézt stromy vhodné k výrobě svého plavidla. Moji přátelé dělali, co mohli, aby mi můj plán rozmluvili, nicméně když zjistili, že jsem pevně rozhodnut provést, co jsem si umínil, nejen že mi zapůjčili nářadí, ale někteří z nich se ke mně dobrovolně přidali, aby mi pomohli s těžbou dřeva a stavbou lodi.

Konečně jsme byli připraveni a spolu s pomocníky jsme se vypravili z Han Duova domu, abychom překonali onu krátkou vzdálenost k lesu.

Sotva jsme vyšli na otevřené prostranství, jeden z mých společníků vykřikl: „Morgorové!“ Při jeho zvolání se Savatorové rozprchli na všechny strany, směrem od města.

„Prchej, Johne Cartere!“ vykřikl na mě Han Du, ale já zůstal stát. Několik yardů ode mě se otevřely dveře do nitra neviditelné lodi a viděl jsem, jak se z nich vynořuje skupina šesti nebo sedmi Morgorů. Dva se rozběhli ke mně, ostatní se pustili za prchajícími Savatory. V tom okamžiku mě napadl jiný plán. Naděje, která ve mně už téměř vyhasla, se náhle znovu rozhořela.

Vytasil jsem meč z pochvy a vrhl se kupředu, abych se utkal s prvním z útočících Morgorů. Děkoval jsem při tom Bohu, že jich není víc, protože každé zdržení mohlo snadno zničit všechny mé naděje. V mém útoku nebyla žádná elegance ani jemné finesy, byla to krutá, nemilosrdná vražda, ale když jsem vytrhl meč ze srdce prvního Morgora a obrátil se k druhému, mé svědomí zůstávalo zcela klidné.

Druhý protivník se bránil o něco déle než jeho druh, neboť byl varován jeho osudem a kromě toho mě poznal. O to byl ostražitější. Začal zuřivým vytím svolávat své kolegy, ty, kteří pronásledovali ostatní Savatory. Ječel na ně, ať se okamžitě vrátí a přispěchají mu na pomoc, že je tady to stvoření z Garobu, které vedlo ona jatka při zkouškách budoucích důstojníků. Koutkem oka jsem zahlédl, že ho dva z nich zaslechli a vracejí se. Musím si pospíšet!

Můj sok teď zvolil přísně obrannou taktiku, chtěl samozřejmě získat čas, než se jeho druhové vrátí. To jsem ovšem neměl v úmyslu dovolit a velmi tvrdě jsem na něj útočil. Sám jsem se při tom často odkrýval – zkušenější šermíř by jistě našel několik příležitostí, jak mě zabít. Nakonec se mi ho podařilo zdolat silným sekem, jímž jsem mu téměř oddělil hlavu od těla. Pak jsem vrhl rychlý pohled přes rameno, abych zjistil, jak daleko jsou oni dva, kteří se vraceli, a s oběma Morgory v patách jsem se vrhl k otevřenému vstupnímu otvoru lodi.

*Byla to krutá,
nemilosrdná vražda.*

S tasenou čepelí v ruce jsem vskočil na palubu neviditelného korábu a zavřel za sebou vchod. Vzápětí jsem se obrátil, abych se postavil všem, kdož byli zanecháni uvnitř, aby střežili palubu. Ti hlupáci tam nenechali jedinou hlídku! Loď byla moje, a když jsem se rozběhl na řídicí stanoviště, slyšel jsem, jak zvenčí buší do vstupních dveří Morgorové a křičí, abych jim okamžitě otevřel. Museli si o mně myslet, že jsem také dokonalý hlupák.

Během okamžiku se loď zvedla do vzduchu a já se vydával za jedním z nejpodivnějších dobrodružství svého života – měl jsem na neznámé planetě hledat v neviditelném korábu neznámou zemi. A o tom, jak se orientovat na povrchu Jupitera, jsem se měl ještě mnoho co učit. Když jsem pozoroval Voriona, naučil jsem se, jak morgorskou loď nastartovat a zastavit, jak nabrat výšku a sestoupit a jak učinit plavidlo neviditelným, ale přístroje na palubní desce přede mnou mi nic neříkaly. Hieroglyfy, jimiž byly popsány, byly pro mě zcela nečitelné. Musel jsem všechno postupně zjistit sám.

Otevřel jsem všechna okna, a získal tak slušný výhled. Pod sebou jsem viděl pobřeží, které jsem právě opustil, a věděl jsem, jakým směrem se vine. To mi řekl Han Du. V těchto místech směřovalo přesně od severu k jihu. Oceán se pak rozléval k západu. Našel jsem přístroj, který mohl být kompasem, a když jsem mírně změnil kurs lodi, ke své radosti jsem zjistil, že to skutečně kompas je. Svou polohu jsem také znal, ne sice úplně přesně, ale rozhodně dost pro moje účely. Podíval jsem se do své mapy a shledal, že Zantor leží téměř přímo na západ. Znamenalo to pustit se přes nekonečnou vodní pláň. Bez nejmenšího zaváhání jsem tím směrem zamířil příd' letounu.

Byl jsem svobodný! Unikl jsem Morgorům nezraněn. Dejah Thoris byla v bezpečí mezi přáteli v Zanoru. Nepochyboval jsem, že se s ní zanedlouho setkám. Prožili jsme další úžasné dobrodružství. Brzy zase budeme spolu. O tom, že dokážu bezpečně dorazit do Zanoru, jsem ani v nejmenším nepochyboval. Možná právě proto, že jsem si sám sebou tak jistý, podaří se mi často vykonat věci zdánlivě nemožné.

Jak dlouho jsem křižoval onen bezútěšný oceán, nevím. Na Jupiteru, který se kolem své osy otáčí téměř třikrát rychleji než Země, bez

slunce, měsíce a hvězd, jsem nedokázal měřit čas.

Na celé té obrovské rozloze vody jsem nespátřil jedinou loď, ale viděl jsem, že moře je plné života, snad až příliš plné. Prožil jsem strašlivé bouře, které zmítaly mým letounem a pohrávaly si s ním jako s pírkem. To však nebylo nic proti tomu, co jsem viděl dole pod sebou, když ječící orkán na vrcholu své zuřivosti bičoval hladinu vod. Teprve tehdy jsem si uvědomil, jak sebevražedný by byl můj pokus přeplout ten strašlivý oceán v křehké loďce, jakou jsem měl v plánu si postavit. Viděl jsem vlny, které musely měřit v hřebeni dvě stě stop – vlny, jež si pohrávaly s mohutnými obludami hlubin jako s potočními střevlemi. Na takových mořích nemohlo přežít žádné plavidlo! V tom okamžiku jsem pochopil, proč na velkém jupiterském oceánu neplula jediná loď.

Nakonec jsem před sebou přece jen uviděl pevninu – a jakou pevninu! Zán Dar mi vyprávěl o obrovských zanorských horách, které zvedají své pralesy porostlé hřbety do výše dvaceti mil nad hladinu moře – a přesně takové hory teď ležely přede mnou. Pokud jsem si všechno pamatoval dobře, pak by tohle měl být Zánor – a tyhle hory, které mně jako pozemšťanovi braly dech, mě ujišťovaly o tom, že jsem nezabloudil.

Ze Zán Darova líčení jsem věděl, v kterých místech hledat jeho kmen – v divokých horách ve výšce ne více než deseti mil, na loukách a stržích na východních úbočích nejvyšších vrcholků. Tady je vzduch jen o něco málo řidší než na úrovni mořské hladiny, protože oblačný obal Jupitera chrání a drží jeho atmosféru, jako kdyby byla uzavřena v obrovském pytli, a nedovoluje jí uniknout, zatímco rychlé otáčky planety ji vytlačují vysoko nad povrch.

Měl jsem nesmírné štěstí, že jsem brzy a bez jakýchkoliv potíží narazil na Zán Darovu osadu. S dokonale neviditelnou lodí jsem se nejprve nějakou dobu vznášel nad ní a pomalu klesal. Věděl jsem, že v okamžiku, kdy obyvatelé vesnice spatří morgorskou loď, rozprchnou se do pralesů, jež ji obklopují, a tam budou čekat, aby se vrhli na každého Morgora, který by byl natolik hloupý a po přistání opustil palubu.

Když jsem sestoupil na nějakých padesát stop, viděl jsem, jak se

ve vesnici pode mnou pohybují lidé. Zastavil jsem plavidlo a zbavil trup magnetismu. Jakmile se letoun stal viditelným, přiskočil jsem ke dveřím a otevřel je, aby ti dole viděli, že nejsem Morgor. Mával jsem na ně a volal, že jsem přítel Zan Dara. Požádal jsem je o povolení k přistání.

Odpověděli mi, ať se snesu na zem, a já s lodí pomalu přistál. Moje dlouhá, osamělá cesta byla u konce. Překonal jsem zdánlivě nepřekonatelné překážky a dosáhl svého cíle. Již záhy sevřu v náručí svou nepřekonatelnou Dejah Thoris.

OBSAH

JOHN CARTER A OBR Z MARSU 6

Únos 7

Pátrání 13

Obr Joog 18

Krysí město 24

Síň hrůzy 29

Pew Mogel 36

Létající hrůza 43

Ještěří jáma 49

Útok na Helium 55

Dva tisíce padáků 61

Odvážný plán 65

Osud národa 68

Panika 73

Konec dobrodružství 77

KOSTLIVÍ MUŽI Z JUPITERU 81

Předmluva 83

Zrazen 84

U Dan 91

Morgorové ze Sasoomu... 97

...A Savatorové 106

Stanu se zrádcem 113

Útěk 122

Pho Lar 130

V aréně 139

Do Zanoru! 149

Edice
JOHN CARTER, PÁN MARSU
svazek XI.

Edgar Rice Burroughs
JOHN CARTER NA MARSU

Z anglického originálu John Carter of Mars
přeložil Jan Kantůrek
Ilustrace Zdeněk Netopil
Obálka s použitím ilustrace Zdeňka Netopila,
vazba a grafická úprava Pavel Štefan
Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka
v Praze a Litomyšli roku 2003
jako svou 657. publikaci
152 strany. Vydání první.
Redaktor Ivan Beránek
Sazba a reprodukce Martin Lexa a Filip Spelina, Praha
Vytiskla tiskárna SEVEROGRAFIA, a.s.,
Obchodní 22, Most-Velebudice

ISBN 80-7185-583-9

Knihy nakladatelství Paseka žádejte u svých knihkupců anebo na adrese:
Nakladatelství Paseka, obchodní oddělení
Chopinova 4, 120 00 Praha 2
e-mail: paseka@paseka.cz

Aktuální informace o knihách nakladatelství Paseka najdete na internetové stránce
www.paseka.cz